

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 97

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera Sessió Plenària núm. 44

tinguda el dia 19 de maig de 1982

SUMARI

S'obre la sessió a tres quarts i tres minuts de deu del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera. El primer punt de l'ordre del dia és l'Estudi sobre el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial.

Intervenien els Diputats I. Srs. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2781), Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 2784), Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 2787), H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 2790) i H. Sr. Pi-Sunyer, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2794). Comença el segon torn d'intervencions i prenen la paraula els Diputats I. Srs. Hortalà (p. 2797), Pedrós (p. 2799), Lucchetti (p. 2800), H. Sr. Armet (p. 2802) i Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2804).

El M. H. Sr. President fa diverses observacions sobre el procediment per a presentar les resolucions i sobre la sessió de la tarda (p. 2806) i suspèn la sessió a mig quart de dues del migdia.

La sessió es reprèn a tres quarts i cinc minuts de quatre de la tarda, sota la Presidència de la I. Sra. Vice-presidenta Primera, la qual obre el termini per a la presentació de les resolucions i suspèn la sessió (p. 2806).

Se suspèn a tres quarts i sis minuts de quatre i la sessió es reprèn a tres quarts i mig de sis de la tarda, sota la Presidència del M. H. Sr. President, el qual explica com es faran el debat i les votacions (p. 2806).

S'entra en l'apartat d'exposició i defensa de les Propostes de resolució. Intervé el Diputat I. Sr. Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2806).

Intervé el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2807). En el torn en contra pren la paraula el Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2807).

Intervé el Diputat I. Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 2808).

Intervé el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 2808).

Es procedeix a les votacions. La segona Proposta de resolució dels Grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana s'aprova per 72 vots a favor, 11 en contra i 9 abstencions (p. 2809).

La **tercera Proposta** d'aquests mateixos Grups s'aprova per 72 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions (p. 2809).

Es passa a les **Propostes de resolució del G. p. del PSUC**. El **primer paràgraf del punt primer** s'aprova per 85 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 2809). El **segon paràgraf** d'aquest mateix punt s'aprova per 72 vots a favor, 12 en contra i 29 abstencions (p. 2809).

Del **segon punt** es vota la **introducció**, l'**apartat a)**, el **començament del b)**, la part del **b)** que diu «**considerant els nivells d'equipaments socials**» i l'**apartat d)**, i s'aprova per 72 vots a favor, 12 en contra i 30 abstencions (p. 2810).

Del **tercer punt**, el **primer paràgraf** fins a «l'atur» s'aprova per 72 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions (p. 2810). La **resta del punt tercer** es rebutja per 20 vots a favor, 65 en contra i 29 abstencions (p. 2810).

Es passa a les **Propostes de resolució del G. p. de Centristes**. L'**apartat primer** de la Proposta, però només fins a la paraula «autonomia», s'aprova per 85 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 2810). Les **últimes ratlles del punt primer** es rebutgen per 12 vots a favor, 72 en contra i 30 abstencions (p. 2810).

El **segon punt** es rebutja per 12 vots a favor, 72 en contra i 30 abstencions (p. 2810).

El **tercer punt** s'aprova per 86 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 2810).

El **quart punt** s'aprova per 62 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 2811).

El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, retira la Proposta del seu Grup (p. 2811).

Per explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Ribó (p. 2811), Pedrós (p. 2811), H. Sr. Pi-Sunyer (p. 2812), H. Sr. Armet (p. 2813) i Hortalà (p. 2814).

El segon punt de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació del quart torn**.

La presenta el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 2815). Per defensar l'esmena que hi ha presentat el G. Socialista, intervé el Diputat I. Sr. García (p. 2815).

Intervenien els Diputats I. Srs. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2816), Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 2816), i Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2817).

Torna a intervenir el Diputat I. Sr. Padullés (p. 2817) i s'entra a la votació. El **primer punt** s'aprova per 55 vots a favor, 38 en contra i 12 abstencions (p. 2818). El **segon punt**, d'acord amb el text de l'esmena socialista, es rebutja per 44 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2818).

El tercer punt de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics**. La presenta la Diputada I. Sra. Calzada, del G. p. del PSUC (p. 2818). Per defensar l'esmena que hi ha presentat el G. p. de Convergència i Unió, intervé el Diputat I. Sr. Descals (p. 2819).

Intervenien els Diputats I. Srs. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2820) i Lorda, del G. Socialista (p. 2820).

Torna a intervenir la Diputada I. Sra. Calzada (p. 2821) i es passa a les votacions. La Moció, amb les modificacions acceptades pel G. p. del PSUC, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2821).

El punt següent de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Normes Urbanístiques del Pla General Metropolità de Barcelona**. El Diputat I. Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes, la retira (p. 2821).

El darrer punt de l'ordre del dia és **Preguntes amb resposta oral**. El Diputat I. Sr. Besa, del G. p. de Centristes, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre l'acord de l'Ajuntament d'Almenar de construir un nou col·legi** (p. 2823). Respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2824). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Besa (p. 2825) i l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2825).

El M. H. Sr. President aixeca la sessió a dos quarts i sis minuts de nou del vespre.

S'obre la sessió a tres quarts i tres minuts de deu del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa.

Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Bayona.

Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Treball.

Ordre del dia

1. *Estudi sobre el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial.*
2. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics.*
3. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la implantació del quart torn.*
4. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les normes urbanístiques del Pla General Metropolità de Barcelona.*
5. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, comença la sessió.

Senyores i senyors Diputats, aquesta sessió té per objecte essencial l'estudi sobre el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial; el document de treball per al debat ha estat publicat en el *Butlletí* últim, al *Butlletí* número 82, i el debat es realitza en compliment d'una resolució anterior del Parlament.

La llista de preguntes que hauran de ser substanciades en aquesta sessió aquesta vegada es redueix a una única pregunta del Diputat senyor Joan Besa i del senyor Pere Roselló, que ha estat ja distribuïda als senyors Diputats.

Les normes per al debat sobre el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial han estat publicades també al *Butlletí* número 82. S'apliquen, evidentment, l'article 120 del Reglament i les normes supletòries que, com indicava, han estat aprovades per la Mesa i publicades en aquest *Butlletí*. En particular, els Grups parlamentaris intervenen per ordre de menor a major, disposaran de vint-i-cinc minuts per a presentar les seves posicions, i, abans d'obrir el període de presentació de proposta de resolució, es considerarà l'últim termini de deu minuts perquè cada Grup parlamentari pugui fixar la seva posició sobre el debat.

Comença, doncs, el debat amb la intervenció del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

Estudi sobre el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial

El Sr. HORTALÀ: Pel que fa a aquest debat sobre un Fons de Compensació Interterritorial, senyor President, senyores i senyors Diputats, he de dir, en nom del Grup d'Esquerra

Republicana, des d'aquesta tribuna, i des d'un bon començament, que el Projecte de Llei, ara en discussió al Congrés dels Diputats, és al nostre parer d'un costat inadequat, contrari a les finalitats perseguides i, per tant, innecessari en la seva forma actual. I, d'un altre costat i seqüencialment, d'un contingut més aviat centralista i, en aquest sentit, antiautonòmic en relació amb la prescripció constitucional de bastir l'anomenat Estat de les autonomies. Per a fonamentar aquest punt de vista em referiré successivament a argumentacions de caràcter conceptual, jurídic i operatiu.

Conceptualment, cal significar que el Fons programat, basat en criteris de solidaritat, compensació i redistribució, busca de disminuir les diferències territorials de renda i riquesa. Ara bé, per a aconseguir aquesta finalitat, i d'acord amb l'estat dels coneixements econòmico-convencionals, cal situar-se en una perspectiva dinàmica, de creixement, perquè, altrament, és a dir, des d'un punt de vista estàtic, el que unes zones guanyen, altres ho perden, i llavors és molt possible que una major equitat comporti una menor eficàcia entesa en termes de menys renda i riquesa generalitzada. En aquest context, què pot fer un Fons de Compensació? També aquí el coneixement econòmic disponible i l'evidència històrica recent aporten quelcom d'interès en relació amb aquest interrogant. Efectivament, es tracta de la discussió dels economistes feta per allà els anys 60 sobre la conveniència d'un creixement equilibrat o d'un creixement desequilibrat; el primer, fonamentat en un conjunt d'inversions diversificades, en àmplies gammes d'activitats i serveis, i el segon, fonamentat, al contrari, en inversions dualitzades sectorialment i territorialment. La teoria econòmica convencional en aquest punt no arriba pas a una solució satisfactòria, més aviat arriba a un punt mort. Sense cap evidència empírica, les úniques conclusions que restaren i resten del debat són les següents —d'interès, evidentment, a l'hora de considerar l'eficàcia d'un anomenat Fons de Compensació—, aquestes són les conclusions: amb independència de plans de desenrotllament, planificacions indicatives i pols de creixements, tota política de creixement i redistribució cau en el parany de l'estancament a menys que la taxa de l'increment de la renda vagi per damunt de la taxa de l'increment de la població. Dos: amb independència d'economies duals, cercles viciosos de pobresa i inversions amb capital humà, és cert que la inversió en capital de la utilitat social, essent molt necessària, no comporta immediatament increments d'inversió per habitant, especialment en l'agricultura, i sí, en canvi, increments mediats de despesa improductiva. I, tercer, amb independència també de les dues consideracions anteriors, la rendibilitat dels diferents projectes d'inversió no és independent de l'ordre en què s'emprenguin.

Per tant, la política econòmica solvent, per al creixement i la reassignació interterritorial, no és la del creixement equilibrat, o la del creixement desequilibrat, és a dir, el fonament que té com a instrument un fons de compensació, sinó l'establiment de relacions funcionals interconnexes, producció, distribució, intercanvi estalvi-inversió entre sectors i territoris. No existeix, per tant, cap fonament teòric ni pràctic basat en els coneixements econòmics disponibles que permetin justificar un Fons d'Inversió com una eina adient de cara a redistribuir, a compensar, en termes de solidaritat, les diferències de renda i riquesa. L'adopció d'un estri d'aquesta mena no té

altre fonament que les distintes opcions i criteris de l'acció política. En resum, pel que fa a aquest primer punt, pel que fa a aquest primer tipus d'argumentació, és cert, almenys al nostre parer, que conceptualment la doctrina no dóna suport a un fons de compensació, avui dia, com un instrument vàlid per a lluitar en contra de les diferències interterritorials.

Entraré ara en el segon punt, o en el segon tipus d'arguments, els arguments de caràcter jurídic, com ja he anunciat al començament. Aquí les qüestions són les següents. Des d'aquesta perspectiva d'opció política l'ordenament vigent estableix, dins de tota la seva gamma normativa, un conjunt de referències que volen validar aquest Fons de Compensació. Així, la Constitució, article 2, diu que l'Estat garanteix el principi de solidaritat; l'article 138.1 de la Constitució diu el mateix i, a més a més, afegeix: «en termes d'equilibri econòmic interterritorial», i, en definitiva, el 158.2 estableix concretament: «un fons per a lluitar en contra dels desequilibris econòmics interterritorials.»

La LOFCA, pel seu costat, també fa àmplies referències a la necessitat de bastir un instrument d'aquesta mena, article 3, article 4, substantivament, article 16. Ara bé, el que es desprèn d'aquestes consideracions jurídiques és que el mateix ordenament vigent a l'Estat entén que el Fons de Compensació és només un instrument, però ni el més important ni l'únic. De fet, a l'article 158.2 de la Constitució, que és el que dóna naturalesa jurídica a aquest Fons, el que diu és, pel que aquí fa referència, que amb la finalitat de corregir desequilibris, no els desequilibris, sinó que amb la finalitat de corregir desequilibris es crearà un fons. I, fonamentalment, l'article 16.6 de la LOFCA estableix, i aquest és un punt important, que les inversions de tota mena, les del Fons i les que no són del Fons —i al llarg d'aquest debat tindrem ocasió de veure en quins percentatges actua el Fons i en quins percentatges no actua el Fons en el conjunt de la inversió en els pressupostos generals de l'Estat— doncs bé, l'article 16.6 estableix d'una manera ben clara, ben nítida, que totes les inversions de l'Estat tindran, evidentment, finalitat redistributiva i s'inspiraran en el principi de solidaritat. Per tant, ja tenim dos tipus d'arguments; uns arguments conceptuals, que no donen una importància teòrica rellevant a un fons de compensació, i uns instruments o unes argumentacions de caràcter jurídic que, d'acord amb l'ordenament vigent, ens diuen que aquest Fons no és ni l'única eina ni la millor eina per a redistribuir un conjunt d'inversions públiques per a equilibrar la renda i la riquesa.

Però hi ha més, i amb això entro en el tercer punt d'argumentació: les de caràcter operatiu. A tot això s'afegeix, com és ben conegut, un projecte de llei, ara en discussió al Congrés dels Diputats. Aquest projecte de llei és el Projecte del Fons de Compensació Interterritorial. És un projecte que, com ja he assenyalat anteriorment, a nosaltres ens sembla nítidament centralista i, a més a més, amb observacions tècniques importants i que convé d'assenyalar.

Efectivament, la llei en qüestió, el Projecte de Llei en qüestió, comença per nosaltres a tenir una objecció clara en l'article 4, quan parla dels criteris i dins dels criteris d'assignació dels recursos dels Fons de Compensació estableix el pes específic de cada un d'ells. Nosaltres no creiem significatiu el pes específic del 70% pel que fa a la renda, del 20% pel que fa

al saldo migratori, del 5% pel que fa a l'atur existent, i del 5% pel que fa a la superfície. En circumstàncies normals, de desplegament econòmic, podria tenir sentit aquesta ponderació per pes específic, però, conjunturalment, en un moment de crisi econòmica persistent i aguda, donar a les manifestacions de renda, que justament són les menys sensibles des d'un punt de vista dinàmic a les seves modificacions, donar-los una ponderació tan important com és un 70%, comparativament, per exemple, amb el 5% que només es dóna a l'atur, ens sembla realment una equivocació i una manera de fer inservible, almenys en termes d'eficàcia —els criteris polítics a banda— un fons que pretén lluitar per la igualació interterritorial de riquesa i renda.

L'article 5, a continuació, fa referència a les definicions d'aquestes ponderacions, i aquí les discrepàncies, des del nostre punt de vista són, evidentment, molt més importants. No estem d'acord amb la ponderació que fa pel coeficient de renda, perquè, pel procediment formal emprat, resulta que en la renda de cada una de les comunitats amb què es calcula el Fons apareix dues vegades el denominador, i, per tant, a més magnitud d'aquesta renda més minorada queda la ponderació respecte al gran factor que és la població.

Pel que fa referència a la ponderació del saldo migratori —i això ja es va dir quan debatíem des d'aquí mateix el tema de la LOAPA— hi ha una diferència clara entre el Projecte de Llei i la LOFCA. La LOFCA no parla del saldo migratori sinó de la mitjana de migració. Si parlem de saldo migratori tal com està definit en l'article 5, diferència entre immigrants i emigrants, resulta que aquest saldo —o emigrants i immigrants—, d'acord amb aquestes valoracions, per a Catalunya sempre prendrà un valor zero, i per tant no tindrà cap mena de ponderació. En canvi, si s'agafa la nomenclatura específica de la LOFCA, per petita que sigui, hi ha, evidentment, una emigració, un moviment que pot resultar rellevant per a l'estructura, en aquest cas demogràfica catalana, i, per tant, tenir una incidència a l'hora de calcular la corresponent ponderació i el percentatge que correspongui per aquest concepte de migracions interiors i exteriors.

Pel que fa a l'atur, amb independència que només es tingui en compte un 5% del fons a repartir, considerem que el Projecte de Llei és completament atípic, i fins i tot perjudicial, perquè l'atur està mesurat sobre la mitjana de l'atur estatal, de tal forma que no es té en compte el nombre total d'aturats, i no és el mateix una compensació equilibradora en una zona on hi ha un milió, per exemple, de parats, a una altra on només n'hi ha 100.000. Si es tenen en compte només les diferències percentuals, evidentment el gruix dels aturats no té cap mena de pes significatiu. També hi ha una diferència, a més a més, de criteri entre el que exposa el Projecte de Llei, que fa referència a aquestes diferències, i el de la LOFCA, que feia referència, o fa referència, entre la població aturada i el total de la població activa. També en l'article 5 hi ha més consideracions; podríem parlar dels apartats 5.2 i 5.3, que fan referència a la base estadística, pel que fa a la seva fiabilitat, però aquest és un tema que prefereixo deixar per a més endavant.

L'article 6. L'article 6, senyores i senyors Diputats, també és objectable, i al nostre entendre contrari a la LOFCA. L'article 6 parla de la destinació del Fons, i en aquest sentit atribueix el caràcter d'interterritorialitat de les inversions establint una

jerarquia operativa a l'hora de fer-se pràctiques, però és que a la vegada no només parla a nivell interterritorial, sinó fins i tot dins d'una comunitat autònoma, la qual cosa, d'acord amb l'article 2.2 de la LOFCA, és competència exclusiva de les mateixes institucions de govern de les comunitats autònomes.

L'article 7, el següent, és un article de centralisme flagrant, és un article realment centralista en tota la seva estructura i naturalesa, és un article que ens diu que les inversions, l'ordenació dels projectes, la determinació dels projectes, es farà de comú acord entre les dues administracions: l'Administració central i l'Administració autonòmica. I afegeix, d'una manera, al nostre entendre, realment incomprensible: «segons competències.» L'article és: «de comú acord, segons les competències, els projectes es faran en coordinació». És a dir, que fins i tot en el cas que es donés un projecte que afectés una competència exclusiva, fins i tot en aquest cas, s'hauria de fer de comú acord.

El punt 2 d'aquest mateix article, de l'article 7, estableix que el Fons figurarà en els pressupostos de l'Estat, la qual cosa no seria objectable sense més ni més, però si s'atén a l'article 74.2 de la Constitució sí que hi ha una observació a fer, i és que en aquest cas, ja que els pressupostos els fa el Ministeri d'Hisenda, es dona un paper preponderant a aquest Ministeri i, per tant, a l'executiu central, en contra del Senat, que és el que es desprèn de la lletra i de l'esperit de l'article 74.2 de la Constitució.

L'article 8, el següent del Projecte de Llei, estableix la naturalesa i la configuració dels programes de desenrotllament regional, i aquí, com és ben sabut, no hi ha, ara per ara, unes implicacions negatives per al conjunt de les comunitats autònomes, però sí que hi poden ser en el futur, si aquesta llei té una durada suficientment llarga perquè es produeixi la integració de l'economia de l'Estat espanyol en la de la Comunitat Econòmica Europea. Perquè no hi podrà haver cap mena d'ajut ni d'integració en els programes de la Comunitat Econòmica Europea si no es té prèviament, i d'acord amb la metodologia de la Comunitat —no la que fixa el Govern, segons diu l'article 8.2— no hi podrà haver cap mena de programa combinat si prèviament les respectives comunitats autònomes no tenen llurs programes d'actuació.

L'article següent, l'article 9. El tema és significatiu, es tracta de la delegació de la gestió —entenem aquí que també hi ha una minva d'atribucions autonòmiques. La delegació de la gestió, d'acord amb l'article 9, es pot fer a tota mena d'administració, la qual cosa vol dir que dins d'una comunitat autònoma, per un projecte o per un programa finançat amb fons d'aquest Fons de Compensació Interterritorial, hi pot haver una delegació de l'Administració central, no a l'Administració autonòmica —que, d'acord amb la LOFCA, ja ho he dit abans, és la que té la potestat de lluitar pels equilibris intraterritorials dins del territori de la pròpia comunitat autònoma—, sinó que pot delegar a una corporació local, a una diputació, a un ajuntament, afeblint, evidentment, en el nostre cas, les potestats de la Generalitat i de les nostres institucions d'autogovern.

L'article 10, el següent. Hi ha una redacció, a la nostra manera d'entendre, incomprensible. Fa referència que la percepció de les dotacions es farà una vegada l'obra estigui executada o l'adquisició realitzada, és a dir, a posteriori, la qual cosa treu una certa capacitat, en cas que hi hagi una delegació

de gestió o que la gestió sigui directa de la comunitat autònoma, pel que fa a l'eficàcia de la contractació.

L'article 11. L'article 11.1 estableix que els projectes a càrrec del Fons, tant si són de l'Administració central com de l'Administració autonòmica, tindran el control de les Corts generals, és a dir, que dels projectes a càrrec del Fons, la gestió dels quals correspongui —coordinadament, però la seva gestió— a l'Executiu català, no en donarà compte al Parlament de Catalunya, sinó —independentment de les prescripcions que al seu moment tingui en relació amb el Tribunal de Comptes— a les Corts, al Parlament de Madrid.

L'article 13 parla de projectes conjunts, i altra vegada fa referència que es poden fer en totes les administracions; és a dir, l'Administració central en col·laboració amb les administracions locals, amb la possibilitat que se salti l'actuació de l'Administració autonòmica.

I, en fi, l'article 14 i últim d'aquesta Llei, on no queda clar —i a nosaltres ens sembla que la consideració és negativa— que pel que fa a la despesa de funcionament —que ha d'anar a càrrec de les comunitats autònomes—, no queda clar —exceptuant unes excepcions per als nivells mínims de serveis, considerats indispensables—, no queda clar —i ens sembla que no quedar clar vol dir que, efectivament, aquestes despeses de funcionament no s'inclouran en el cost efectiu dels serveis traspasats.

Per tant, senyores i senyors Diputats —i només amb aquesta primera intervenció sobre el debat del Fons de Compensació—, cal assenyalar que, des d'un punt de vista conceptual, aquest Fons no té suport teòric, ni una evidència empírica que dins de la doctrina, dins de la pràctica, l'avalii suficientment. Hi ha instruments alternatius. Conceptualment, no és un instrument adequat. Jurídicament, d'acord amb l'ordenament vigent, i de cara al creixement i la reassignació interterritorial de recursos, és clar que aquest ordenament nostre, el de l'Estat en el seu conjunt —Constitució i LOFCA— no concedeix al Fons de Compensació, ni de bon tros, la categoria d'instrument bàsic; forma part d'un conjunt d'accions de les anomenades de política d'acció regional per a intentar reequilibrar les diferències de riquesa i renda. I, en tercer lloc, entrant en les argumentacions de caràcter positiu, entrant en el contingut del Projecte de Llei, el que a nosaltres ens sembla encara més clar és que aquest Projecte té una naturalesa absolutament centralista i, per tant, contrària al títol vuitè de la Constitució. Contrària en l'esperit. Se'ns dirà en aquest punt que tot això forma part dels acords de concertació autonòmica, fets entre el Govern i el principal partit de l'oposició dins l'estructura de l'Estat; se'ns dirà que la naturalesa de les autonomies és diferent i que hi ha territoris que tenen una certa capacitat de gestió i d'altres que històricament no la tenen tant i que, per tant, requereixen la tutela de l'Estat. És possible, però des de la perspectiva catalana no ens sembla bé que, perquè hi hagi determinades mancances, el nivell que s'estableixi no sigui el més alt possible sinó el mínim indispensable.

I, amb tot això, afegir, per acabar, que el rebuig, que la insatisfacció que ens produeix aquest projecte i tota la problemàtica lligada amb el fons de compensació no pressuposa, ni de bon tros, per d'Esquerra Republicana cap mena d'allunyament dels principis de solidaritat. Solidaris com els primers, però, com ja va ser dit també en un debat anterior, per a ser solidaris

volem: primer, saber què ens costa la solidaritat, i, segon, intervenir en les decisions d'on van les accions solidàries.

Res més, senyor President. Senyores i senyors, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Centristes té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, a la vista de la convocatòria d'aquesta Sessió Plenària, la número 44, que ens diu que el títol d'aquesta Sessió Plenària és l'estudi sobre el Projecte de Llei de Fons de Compensació Interterritorial, hem fet realment, de cara a aquesta intervenció, un estudi, unes síntesis de com s'instrumenta la solidaritat, ara per ara, arreu del món. I hem cregut necessari fer-ho per a mirar cap amunt, a zones més àmplies, i no per a tancar-nos cap avall, com en faré algun comentari, a zones més estretes i més tancades. Ho hem fet així, fonamentalment, perquè ja hi ha hagut diferents debats en aquest hemicle respecte al tema de la solidaritat. I, aleshores, és clar, en el tema de la solidaritat i a través del Fons de Compensació Interterritorial, doncs resulta que tothom és solidari però tothom es vol endur més del Fons que no el que hi posa. Aleshores, jo diria que aquesta és una solidaritat una mica peculiar i difícil de conciliar entre tots.

A nivell de sistema comparat, el Diputat que us parla té unes quantes coses publicades en aquest terreny, en llengua castellana fonamentalment, també en llengua catalana i en una llengua estrangera. És clar que el sistema comparat cada vegada menys fonamenta la seva actuació al servei del principi de solidaritat a través de Fons de Compensació Interterritorial. Els països d'organització federal no en tenen, de Fons de Compensació Interterritorial, ni res que s'hi assembli. Potser l'únic exemple que estem agafant, i l'exemple gairebé sempre és dolent, és l'exemple italià, que té un fons molt més primitiu que el nostre però que, al voltant d'aquest, té —depèn dels exercicis pressupostaris— quatre, sis i vuit fons transitoris, sectorials, especials per a diferents coses en concret, que vol també posar al servei del principi de la solidaritat. I he de dir que el resum, en el sistema comparat, és que la solidaritat es compleix a través d'altres instruments fonamentalment i el fons, si de cas, és allò que en *castizo* diríem que és la *guinda*, és la *guinda del pavo* de la solidaritat. Només això. Les fórmules de participació en els impostos de l'Estat a favor dels Governos subcentrals, i així està en l'article 13 de la LOFCA, i així està en l'article 45 de l'Estatut i en els equivalents dels altres Estatuts que les diferents comunitats autònomes han anat guanyant en el cas espanyol, van d'aquesta manera. Hi ha altres fórmules; aquesta només és una d'elles. I és una d'elles i ha anat de retirada perquè el Fons de Compensació Interterritorial, com aquí és públic i notori, en ser una forma explícita de compliment del principi de solidaritat, crea problemes polítics permanentment, perquè les regions més riques creuen que hi posen massa i en treuen molt poc, del Fons, i les pobres creuen exactament el contrari, que n'hi posen també molt però que, encara que en treguin bastant, és molt poc per a les seves necessitats. I aleshores el Fons no acontenta ningú i, políticament, aquesta no ha estat una solució del tema. I val la pena de fer-ho des d'aquest punt de vista perquè la conclusió cínica que s'accepta respecte a aquest punt —insisteixo, la conclusió cínica— és que en aquells Estats on hi ha fórmules

explícites de complir el principi de solidaritat, quan la fórmula és realment molt redistributiva, la quantitat global que es maneja és molt petita, i quan la fórmula és menys redistributiva, en definitiva, la quantitat global a distribuir és més gran, cosa que vol dir que de cap manera no tenim cap experiència satisfactòria en el sistema comparat per a resoldre el problema del principi de la solidaritat mitjançant el Fons de Compensació Interterritorial.

Dit tot això, voldríem reclamar l'atenció dels senyors Diputats respecte al punt que, quan parlem del principi de la solidaritat, hi ha molts més principis i estris econòmics per a complir-lo que el Fons de Compensació Interterritorial. Aquest és un aspecte mínim arreu del món sobre aquesta temàtica, i també en el cas espanyol, on, com a mínim, hi ha tres instruments més, però ja ens n'ocuparem.

Quan parlem de principi de solidaritat sembla, i jo he tingut l'ocasió de dir-ho algunes vegades més en aquesta Cambra i no em cansaré de repetir-ho, sembla que aïllem i només fem referència al principi de solidaritat en un concepte, que és quina és la balança fiscal de Catalunya envers la resta de l'Estat espanyol. El principi de solidaritat es compleix en funció d'un respecte a la unitat general de mercat i fent la valoració de quin és el conjunt dels fluxos econòmics que es produeixen dins d'aquesta unitat de mercat, dins d'una única zona econòmica, que és l'Estat espanyol. És clar que, des de sempre, la balança fiscal de Catalunya envers l'Estat espanyol ha estat desfavorable. Això, ho sabem tots. El que no pot ser és que hi hagi qui cregui que amb el Fons de Compensació Interterritorial això s'arreglarà. Més aviat, més aviat, la tasca parcial i reduïda del Fons de Compensació Interterritorial va per un camí exactament oposat. És cert que hi ha altres fluxos: la importació de mà d'obra, fins fa molt poc molt favorable cap a Catalunya, una entrada per compte de capital, per compte de capital humà important favorable a Catalunya que importava en net —insisteixo, fins fa molt poc— mà d'obra de la resta de l'Estat. La balança comercial és realment favorable dins l'Estat espanyol, molt favorable al que és Catalunya. El mateix passa amb els aspectes financers. Potser a vegades diem, com a conseqüència de la frustració continuada de l'esperit català respecte al poder financer, que si tinguéssim més poder financer, la balança financera encara fóra més favorable, però continua sent favorable, i aquest és un altre fet. I quan parlem de la solidaritat hem de tenir en compte que hi ha un conjunt de balances, no sols la fiscal sinó les altres. I la solidaritat, en un únic espai econòmic, sent respectuosos amb la unitat de mercat, sent respectuosos amb els principis bàsics constitucionals en aquest indret, vol dir que d'alguna manera hem d'acceptar quins són aquests resultats, resultats nets, com tots sabem, econòmicament molt favorables a Catalunya en relació amb la resta de l'Estat espanyol, però que alguna de les ratlles, un dels renglons d'aquestes relacions econòmiques és, precisament, la balança fiscal. Aquesta és la que no ha estat mai favorable, i ho sabem tots, des de sempre, i no és un lloc de polèmica. Aleshores voler, a través del Fons de Compensació Interterritorial, redreçar aquest punt és realment, creiem nosaltres, creu el Grup parlamentari de Centristes de Catalunya-UCD, sortir del tema real de què estem aquí tractant.

Després de fer tot aquest exordi, jo voldria seguir una mica

el guió que se'ns ha facilitat per a ordenar el debat respecte a aquest punt d'avui. És clar que parlem molt del principi de solidaritat en la Constitució espanyola. Aquest comença ja a l'article segon, després això es repeteix en el 138, en el 156, i arribem al que ens ocupa, que és el 158, que ens diu: «2. Amb el fi de corregir desequilibris econòmics interterritorials i fer efectiu el principi de solidaritat, es constituirà un Fons de Compensació amb destinació a despeses d'inversió, els quals recursos seran distribuïts per les Corts Generals» —ho diu la Constitució i el Projecte de Llei no pot dir una altra cosa— «entre les comunitats autònomes i províncies.» I al final diu: «en su caso».

Aquest «en su caso» és important perquè, en el moment de redactar la Constitució —anava a dir tots, tots no ha estat així, però la immensa majoria dels Grups parlamentaris representats en aquest hemicicle van donar el suport a la Constitució— no hi havia cap garantia, perquè estava per perfilar que el Fons de Compensació Interterritorial pogués donar cap rendiment econòmic ni nodrir, de cap manera —no hi havia seguretats—, el Pressupost de la Generalitat. D'aquesta manera, al paràgraf 7 de l'article 44 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ja diu que «quan s'escaigui, els fons procedents del Fons de Compensació Interterritorial...» Després del desenvolupament legislatiu, aquest «quan s'escaigui» s'escau, es produeix i vénen recursos. Però la Constitució i l'Estatut, les nostres dues normes constitucionals, la legislació bàsica en aquest aspecte ja feia un estat d'alerta assenyalant que podria ser que a partir del Fons, donat que és un Fons per a corregir desequilibris territorials, per a complir el principi de solidaritat, amén d'altres mesures, podria ser que Catalunya, considerada com una regió rica —altres regions, altres nacionalitats en el mateix tema—, podria arribar a no percebre cap diner procedent del Fons de Compensació Interterritorial. I crec que és molt necessari i molt convenient que, quan estem parlant d'aquest tema, tinguem en compte tot això, perquè després s'ha anat precisant i més aviat cada vegada de manera més satisfactòria per al que són els interessos de les finances públiques i dels mateixos ciutadans de Catalunya.

És clar que, dèiem abans, el Fons de Compensació Interterritorial només és una de les eines al servei del principi de solidaritat. Aleshores, no hi hem de buscar ni tants resultats ni tanta preponderància. Possiblement, de les quatre eines que poden estar al servei del principi de solidaritat, el Fons de Compensació Interterritorial sigui el més marcadament solidari. És aquell que, aïllat, considerat parcialment, produeix un resultat jo diria que quantitativament més advers en el repartiment de la hisenda general de l'Estat que es pot produir sobre la hisenda pública de Catalunya. Però aquesta és una concreció i una aplicació definitiva del que són els principis bàsics, filosòfics, constitucionals, molt importants. La solidaritat, possiblement, sigui el principi que aparegui més vegades directament i indirectament a la Constitució, i això s'ha de tenir en compte quan es parla, concretament, aleshores, d'aquest estri al servei de resoldre el principi de solidaritat.

Dit això, i fent una breu passada per veure de quina manera, a partir de les lleis bàsiques, això s'ha arribat a complir, és clar que en el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial no hi veiem cap tipus de limitació de naturalesa jurídica, amb una excepció que després justificaré amb raó

tècnica. És clar que l'article 158, paràgraf 2, de la Constitució ens diu que es farà —ho hem llegit abans— un Fons per a corregir els desequilibris interterritorials. La Llei Orgànica de Finançament de les comunitats autònomes, en el seu article 16, torna a parlar del tema i ho fa d'una manera absolutament d'acord amb la Constitució. Si nosaltres seguim analitzant aquest desenvolupament, veiem que realment aquest principi de solidaritat —i així succeeix a tots els països d'organització federal, és a dir, una organització federal és normalment superior, en termes de capacitat, de decisió política, als governs de base, que un Estat de les autonomies—... És clar que allà també, i fent-ho per la banda de la despesa pública sobretot, allà també, en els Estats federals, aquesta és una actuació que es reserva el Govern central per fi d'evitar els conflictes entre les parts. El principi de solidaritat s'administra des del Govern central; aleshores, no ens ha de cruixir res quan aquí, en la Llei, en el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial segueix aquesta modalització. És clar que aquest no és un tema a resoldre horitzontalment entre els diferents Governos de les diferents comunitats autònomes, sinó a resoldre d'una manera solidària entre tots els qui pertanyem a una organització institucional superior, simultàniament a la pertinença al que és Catalunya.

Aleshores, d'aquesta manera és clar que l'article 16 de la Llei Orgànica de Finançament de les comunitats autònomes estableix que és una càrrega general de l'Estat perquè es finança directament amb recursos de l'Estat, i és una càrrega general de l'Estat —ho estableix la LOFCA; no és un problema del Fons de Compensació Interterritorial—, la qual cosa vol dir, definitivament, que el control parlamentari i el control extern financer, el control parlamentari que realitzin les Corts Generals, i el control extern financer que, de qualsevol manera, ha de realitzar el Tribunal de Comptes seran el control final de les operacions del Pressupost, de les quanties, dels cabals, que passin a través dels projectes que instrumenta el Fons de Compensació Interterritorial. S'estableix un límit del 30%, es defineixen després, entre la LOFCA i la Llei del Fons de Compensació Interterritorial, una sèrie de matisacions que desenvolupen tot el text legal sense cap dificultat en aquest desenvolupament jurídic, que és absolutament pulcre i correcte, excepte en un punt: quan la LOFCA parla de la taxa d'emigració, i, en canvi, quan deixem —però parla de la taxa d'emigració en els últims deu anys—, i quan el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial, allà on deia «taxa migratòria» parla de «saldo migratori». L'única diferència entre els dos conceptes —i, jurídicament, pot tenir un punt de defecte; tècnicament creiem que no en té cap—, és perquè és necessari, com passa en totes les altres, excepte en una de les variables que s'apliquen al càlcul —ens n'ocuparem després, més endavant, en aquesta mateixa exposició— de les quotes de cada un dels territoris com a participació a partir del Fons de Compensació Interterritorial. És la primera de les xifres, la taxa migratòria ponderada per la població, el que ens dóna el saldo migratori. No hi ha cap problema ni cap trampa de cap naturalesa en aquesta precisió i perfeccionament jurídic que es produeix en passar d'un concepte a l'altre. És exactament la mateixa cosa, ponderada per la població, ponderació que nosaltres reclamem a tot arreu, com després veuran els senyors Diputats, en passar a l'anàlisi de l'article 5 del Projecte

de Llei en concret.

Les especificacions jurídiques que es fan des de l'origen de la Constitució, de l'Estatut i de la Llei Orgànica de Finançament de les comunitats autònomes, fins a arribar al Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial, s'han fet tècnicament a través de la introducció de dos documents, dos documents que havien estat discutits a bastament, que són el segon dels Informes de García de Enterría, l'expert dels financers sobre el finançament de les comunitats autònomes, d'una banda, i els acords autonòmics suscrits pel Govern de l'Estat i el principal partit de l'oposició.

Dit això, potser val la pena de baixar a considerar aquells punts que de debò ens han creat preocupació i dificultats. Per exemple la quantia, del Fons de Compensació Interterritorial, ha quedat especificada d'una manera satisfactòria. Ja es deia que en cap cas no podria anar en total per sota del 30% de les inversions públiques. S'havia d'especificar quin era el multiplicador d'aquestes inversions públiques. L'especificació del Projecte de Llei que exclou les despeses de defensa, perquè no són econòmicament considerables o habilitables com a inversió pública, explica que, en excloure-les, realment estem buscant de debò un percentatge més alt d'inversions públiques a posar en el repartiment. I l'especificació, després, també, que haurien de ser les inversions públiques noves, a fi i efecte de no afectar els sistemes de finançament encunyats des de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, del cost efectiu dels serveis transferits, que inclou també les despeses d'inversió a efectes, en aquests serveis transferits, a més dels costos directes i indirectes.

Per a aquesta precisió, aleshores realment calia especificar el multiplicador de la inversió pública referida a inversió pública nova, excloent-hi despeses de defensa. El percentatge, se'ns diu que no serà mai inferior al 30%; el Projecte de Llei parla del 40% per als cinc exercicis següents. Aquest és un tema que està sotmès encara a la consideració de les Corts Generals. Per aquesta banda, quant a la fixació de la quantia, crec que no hi ha problema, i em fa l'efecte que serà un tema de debat. Si no, a l'hora de la rèplica podrem fer-hi alguna consideració. Sí que val la pena, aleshores, de parlar dels criteris de distribució.

Els criteris de distribució, naturalment, tenen un component de fixació arbitrària. A un li agradaria que un percentatge fos més alt, a l'altre li agradaria més una certa variable... El que sí que és clar és que les quatre variables que es posen en consideració en el Projecte de Llei, excepte la que és específica dels territoris insulars —aquesta no és una de naturalesa general— són aquelles variables que ja són establertes en la LOFCA i que, d'alguna manera, eren assenyalades, d'una manera generalitzadora, en els textos constitucionals i en els textos anteriors que hem estat veient aquí. El que s'esdevé és que a l'hora de triar les variables, a l'hora de fixar ponderacions a les variables, cadascú fixa allò que més l'interessa. Jo, aleshores, i sense voler cansar els senyors Diputats, he estat veient aquest tema a la llum del conjunt d'esmenes que els senyors Senadors dels diferents Grups parlamentaris han presentat a aquest Projecte de Llei. I, aleshores, és clar que el Senador d'Aragó demana que la superfície es ponderi més bé, perquè ells tenen una superfície molt gran.

Llavors resulta que, per exemple, el senyor Abel Matutes, Senador pel Grup Mixt, diu, com que les Illes són molt petites:

que per què no es multiplica per dos o per tres la superfície com a manera de participar en el Fons de Compensació Interterritorial, quan estem en comunitats autòniques de naturalesa uniprovincial. És a dir: es fa un vestit a la mida del que a ell li interessa.

Fins i tot hi ha coincidències realment curioses. És clar, les regions més riques diuen: què passa amb la taxa migratòria que es rep, és a dir, la positiva. És clar que això crea necessitats d'equipaments col·lectius, però és clar que les regions que continuen amb una situació de crisi econòmica, com fóra el cas de les Balears, que continuen rebent un flux net de treballadors procedent de la resta de l'Estat, és on menys atur hi ha, on més possibilitats de treball hi ha, i són aquelles regions en què la posició econòmica està pujant d'una manera molt més forta.

De la mateixa manera, també hi ha Senadors per Castella que demanen aquelles coses que talment els interessin. Bé, si el Fons de Compensació Interterritorial hagués d'acontentar amb aquesta definició de variables tots i cada un dels senyors Senadors representants de tots i cada un dels territoris autonòmics espanyols, és clar que qualsevol fórmula seria inacceptable. Nosaltres, de la nostra posició, la fórmula és força acceptable, la fórmula no ofereix problemes. Està clar que la població que es diu que no hi és, dins de les variables, hi és claríssimament, hi és ponderant la variable de l'invers de la renda per habitant; hi és ponderant el que abans en dèiem la taxa migratòria, que hem convertit en el saldo migratori, que és la manera implícita de ponderar per la població i de fer-la aparèixer en la fórmula, llavors no es pot dir —com ens hem acostumat a sentir— que la població no hi és, i aleshores no es pot acceptar que es transformi de taxa migratòria en saldo migratori. Amb què ens quedem? Amb una cosa o amb l'altra? Si volem que la població hi sigui, hi ha de ser, i no és aquest el problema.

O bé, des d'un punt de vista de valoració política, el que succeeix és que, quan parlem de l'invers de la renda per habitant, la població pondera d'una manera quadràtica, per dues vegades, i aquest és un tema polític. Que si la ponderació serà més alta o més baixa; per a uns hauria de ser més baixa i per als altres hauria de ser més alta. Suposo que, en funció d'aquelles regions que tenen un invers de la renda per habitant més desfavorable, en ponderar més la població, els és més interessant i per als altres, menys. És molt difícil de trobar un consens també en aquest tema.

Sí que hi ha un punt, perquè ja hem parlat a bastament de la taxa migratòria, no hi ha problema tampoc amb la superfície, encara que les Balears voldrien valer més per superfície, i Aragó també, i d'altres, doncs, voldrien que la superfície valgués menys... Potser les províncies més petites i més riques ja són fora d'aquest sistema, o molt a fora a través del seu sistema de concert econòmic, però hi ha un punt que, possiblement, creiem que, tècnicament, seria necessari de tenir en compte, que és que la xifra d'atur no és ponderada per la població, i, aleshores, aquest, realment, sí que és un tema que, en atendre les necessitats, o un indicador mitjançant variable d'atur... Si això és un dels indicadors de la pobresa, o del retard relatiu, o d'uns problemes puntuals en una determinada època històrica d'un territori autònom, és natural que el mateix excedent per sobre de la mitjana d'atur de la resta de l'Estat no sigui igualment costós si la població és més gran que

si la població és més petita. Però, excepte aquest tema, nosaltres diríem, com a conclusió... Digui'm si se m'està acabant el temps, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, encara no ha arribat al límit, però s'està acabant.

El Sr. PEDRÓS: Deuen faltar dos o tres minuts, moltes gràcies. Aleshores, nosaltres diríem, a reserva de fer precisions, i aleshores, puntualitzacions en els últims deu minuts, en el segon torn d'intervenció, com a resum, en primer lloc, tot el plantejament del principi de la solidaritat mitjançant el Fons de Compensació Interterritorial, mitjançant el Projecte de Llei ara en estudi en les Corts Generals, tècnicament, el Projecte és força satisfactori. Nosaltres hi vèiem aquest punt de precisió que jo feia abans, de la necessitat de ponderar la variable «atur», la qual cosa, des del punt de vista jurídic, és absolutament pulcre; no té cap mena de problema, cap mena d'inconvenient. I quant a l'únic punt que hem detectat en el nostre estudi del tema, que és com es transforma des de la LOFCA, en aquest Projecte de Llei la taxa migratòria amb el saldo migratori, fixin-se, senyors Diputats, que de l'una a l'altra es passa exactament mitjançant la ponderació de l'element de població que és necessari que hi sigui. En aquesta variable, en la variable de l'atur, hi ha la variable de la renda per habitant.

Finalment, i potser amb això hem començat la fixació de principis per a aclarir què podíem entendre pel principi de solidaritat aquí, en els Estats més o menys centralitzats que el nostre, encara, en els Estats federals, quines fórmules financeres hi ha d'aplicació per a corregir els desequilibris territorials, amb el sistema comparat d'una anàlisi comparativa respecte al nostre cas, i atès que la intervenció tècnica per a corregir això, que són correccions de desequilibris horitzontals a un mateix nivell de Govern, el nivell de Govern corresponent als territoris autonòmics, és necessària i sempre es fa així, fins i tot en els Estats d'organització federal, que és el Govern central qui fa el paper d'àrbitre entre els diferents territoris per a resoldre bé, per a resoldre satisfactòriament l'objectiu de complir el principi de solidaritat. També això és el que es fa en el nostre cas. Fent-ho d'aquesta manera a imatge del que succeeix en els Estats d'organització federal, crec que no hi ha possibilitat que aquest Projecte de Llei, d'una manera seriosa, pugui ser titllat de centralisme a l'hora de l'aplicació dels torns, a l'hora de distribuir-los, ni tan solament a l'hora de l'exercici doble de control —el parlamentari i el de l'auditoria externa que significa el Tribunal de Comptes— entre altres raons, per precisió legal de la Constitució espanyola en l'article 136 i en l'article 153.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, sembla que estem fent, d'aquest debat, justament, una discussió sobre el principi de solidaritat. Nosaltres creiem que això és important. És important que es faci des de Catalunya. Pensem que és important que Catalunya repeteixi la seva posició davant d'aquest principi de solidaritat, però, a nosaltres, el que ens preocupa és com es farà aquesta solidaritat, en mans de qui queda aquesta solidaritat, i amb

quins costos polítics, autonòmics —no econòmics, perquè és evident que la solidaritat per a Catalunya sempre implica costos econòmics, i nosaltres hi estem d'acord—, quin rebaix de l'autonomia suposa el fet de dur a la pràctica el principi de solidaritat.

Estem en una situació de greu crisi econòmica que accentua encara més els desequilibris seculars territorials; la pròxima entrada d'Espanya al Mercat Comú posarà encara més dificultats a aquests desequilibris territorials, i pensem, repeteixo, que és bo que Catalunya expliciti la seva voluntat de mantenir aquest principi de solidaritat, però que sigui un principi de solidaritat realment efectiu, suficient i global. La nostra posició entorn al tema no és una posició precipitada —suposo que totes les senyores Diputades i els senyors Diputats coneixen les nostres publicacions sobre aquest tema, que els hem lliurat—, nosaltres pensem que aquest principi de solidaritat que està contingut en l'article 2 de la Constitució, en el 138, en el 158 —no m'hi vull estendre— està també recollit en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en el seu article 44.1 apartat c). Però volem que quedi clar també que aquesta solidaritat econòmica implica avui a l'Estat de les autonomies que és Espanya un ple desenvolupament de l'autonomia política, que vol dir autogovern, que vol dir capacitat d'autogovern, capacitat de finançament d'aquest autogovern, que vol dir, en definitiva, capacitat de finançament que inclogui també les noves inversions que cal fer, i, a això, m'hi referiré més extensament després, però em sembla que és un punt essencial de la crítica que cal fer, que s'ha de fer, a la Llei del Fons de Compensació Interterritorial. I també voldríem dir una cosa que ens sembla que és important, i és que l'autonomia no es pot equiparar automàticament a acabar amb els desequilibris territorials, acabar amb l'atur, hi ha un altre problema, que és el problema del model de societat: hi ha el problema de qui mana en l'autonomia, qui hi ha en el Govern, i aquest és un problema que a nosaltres ens sembla que no es pot obviar, és un problema que ens fa pensar que difícilment l'autonomia és la solució automàtica de tots aquests problemes, que els problemes dels desequilibris territorials amaguen també, moltes vegades, els desequilibris, les desigualtats socials que no podem amagar.

Nosaltres pensem que el Fons de Compensació Interterritorial s'ha d'analitzar en un marc polític més ampli, que és el marc polític de l'anomenada LOAPA. Marc polític que implica una voluntat que posa en qüestió alguns dels avenços autonòmics en algunes comunitats; marc polític que, com hem denunciat ja aquí en aquest Parlament, el nostre Grup i altres Grups, s'ha negociat al marge del Parlament, al marge de les institucions amb les quals s'havia d'haver negociat; marc polític que implica una visió centralista, una visió clientelista, una visió moltes vegades que porta a una rigidesa, a una inadaptació davant la crisi, en la solució d'aquests problemes dels desequilibris territorials. Nosaltres pensem que el projecte que avui estem contemplant, el projecte d'aquest Fons de Compensació —no estem en contra d'un Fons de Compensació que realment serveixi per a resoldre els problemes de la solidaritat interterritorial—, és un projecte que no respon a un autèntic, efectiu, suficient i global principi de solidaritat. Pensem que aquest projecte en concret està excessivament condicionat per un fons conjuntural que es va haver de preparar a corre-cuita en l'últim debat de pressupostos generals de

l'Estat, a la secció 33, a la qual, com les senyores Diputades i senyors Diputats saben, nosaltres vam presentar una esmena a la totalitat, i aquells principis que inspiraven aquella distribució s'han volgut traslladar mecànicament a una llei que ens diuen que tindrà validesa per cinc anys i amb la qual estem totalment en contra.

Pensem que cal una política solidària de correcció dels desequilibris territorials, però dintre d'altres instruments de correcció d'aquests desequilibris, i sobretot dintre d'una programació, dintre d'una planificació global. Aquí estem encara pendents que es desenvolupi el que especifica l'article 131.2 de la Constitució, que parla que es crearà aquesta planificació a nivell global, que es crearà un consell per a la planificació, en el qual intervindran també les comunitats autònomes, i tot això encara està per fer, i tot això, pensem nosaltres, que invalida profundament, invalida fins a l'arrel, aquest projecte de Fons de Compensació.

Però la nostra crítica també va més lluny o més a prop, segons com vulguin les senyores Diputades i els senyors Diputats, perquè aquesta manca de política de planificació també la tenim aquí a Catalunya. Jo no vull ara avançar-me al debat sobre els pressupostos, però el nostre Grup parlamentari ha presentat una esmena perquè s'augmenti la dotació pressupostària per a la Direcció General que és la ventafocs de tots els Departaments de la Generalitat, que és la Direcció General de Programació Econòmica; aquí a Catalunya, la Direcció General de Programació Econòmica, la que hauria de començar a preparar-nos una sortida a la crisi econòmica, d'acord amb les necessitats de Catalunya i el paper que ha de jugar en la divisió internacional de treball, aquesta és la Direcció General que menys dotació econòmica té, la que menys preocupa al Consell Executiu, perquè, en definitiva, el tema de la desigualtat territorial, de la correcció dels desequilibris, no es té en compte des d'una perspectiva més global de programació econòmica. Nosaltres pensem que el Fons de Compensació, un fons de compensació vàlid, seria un instrument per a sortir de la crisi, per a avançar amb aquest sense falses expectatives, sense aixecar falses demagògies, però en el marc sempre de la planificació. És així com es contempla en els països d'Europa on això està funcionant, Alemanya, Itàlia —no vull estendre'm, perquè ja s'ha citat per altres Diputats.

Nosaltres pensem que el projecte actual de Fons de Compensació té greus insuficiències. En primer lloc, pensem que és —i aquesta potser és la insuficiència més flagrant— una aparència de Fons de Compensació, que contempla el principi de solidaritat només aparentment, que es limita a contemplar una sèrie de partides que ja estan en els pressupostos generals de l'Estat, en altres Departaments ministerials, i l'únic que fa és passar la cullera, treure totes aquestes partides i situar-les en una partida que és el Fons de Compensació Interterritorial, i a nosaltres ens sembla que això no és solidari, que això no és suficient. Nosaltres, en el nostre document, fèiem menció d'un tema que afecta també profundament l'autonomia de Catalunya. Dèiem que amb la dotació del Fons de Compensació Interterritorial, precisament amb l'import de les despeses de nova inversió afectes als serveis transferits o transferibles, es provoca, es crea una manipulació d'aquest Fons. De fet, es tracta d'una burla a les esperances de les comunitats més endarrerides, ja que tant la quantificació global del Fons com el

seu repartiment tendeixen a reproduir la situació preexistent; cap comunitat no hi guanyarà i totes hi perdran en el cas que l'assignació i gestió dels recursos quedessin sotmesos a un sistema de controls i cauteles que fes il·lusòries les autonomies establertes o a establir. Quines són aquestes cauteles, quins són aquests controls? Seguint el document que nosaltres ja hem lliurat als senyors Diputats, jo vull llegir un paràgraf molt curt: «Un 40% d'aquest Fons, dins d'aquest Fons, un 40% de les inversions totals, que és el que va a parar dintre d'aquest Fons, queden consultades, harmonitzades, programades i controlades per les següents instàncies centrals: primer, Consell de Política Fiscal i Financera, que està en mans del Govern central; dos, pressupostos generals de l'Estat; tres, per als casos amb una participació superior al 8%, Oficina central definidora de la metodologia dels programes de desenrotllament regional; quatre, en tots els casos, acord comú amb assenyalament de prioritat de projectes abans del primer de maig de cada any i, per tant, submissió més que probable a les directrius de cada Ministeri; cinquè, control parlamentari al llarg de l'execució; sisè, control extern del Tribunal de Comptes; setè, informació analítica via Tribunal de Comptes de les Corts; vuitè, control per l'Administració local i implícitament altre cop pel Govern central dels projectes d'abast local finançats pel Fons de Compensació».

Controls alguns d'ells que nosaltres creiem lògics i necessaris, però controls centrals, al cap i a la fi, sobre aquest 40% de les inversions que van a parar al Fons de Compensació. Però és que, a més a més, l'altre 60% queda pràcticament, totalment, en mans del Govern central. Aleshores, la nostra preocupació —i per això dèiem que el Fons de Compensació atacava principis autonòmics importants per a nosaltres— és quin sentit té parlar de competències exclusives, de competències plenes, quin sentit té, quan hi ha tots aquests controls, quan els projectes han de ser de comú acord, etc. Aquesta és per a nosaltres una qüestió important, una qüestió essencial, perquè converteix, a nosaltres ens ho sembla, automàticament, competències exclusives i plenes en competències concurrents amb l'Estat central, i això creiem que està en contradicció, no únicament amb la Constitució i amb l'Estatut d'Autonomia, sinó fins i tot amb la mateixa Llei Orgànica de Finançament de les comunitats autònomes.

Pensem que el que calia era respectar plenament la Constitució, el Títol Vuitè de la Constitució i desenvolupar-lo, que el que calia era desenvolupar plenament l'article 131.2 de la Constitució, quan parla del Consell de Planificació Econòmica, i, en definitiva, pensem que també el que calia, el que cal encara, és fer que el Senat jugui el paper que ha de jugar de cambra de les autonomies i no el paper subaltern —i ho dic amb tot el respecte a tots els Senadors, i especialment pels que són a la Cambra— que en aquest moment li toca jugar.

Hi ha algunes qüestions concretes en el Fons sobre les quals nosaltres voldríem també passar, encara que sigui molt de pressa per no estendre'm més. Una és sobre la quantitat global; pensem que hi ha un principi que tothom ha acceptat més o menys, i és que la quantitat global no pot augmentar les inversions de l'Estat, pensem que, de fet ja, acceptar això, al nostre entendre, és un principi perillós; pensem que la quantitat global que avui hi ha establerta és insuficient, que cau en greus indeterminacions, perquè, ¿com se separa, quines són

les despeses de nova inversió, què és la nova inversió i com se separen d'això les despeses de millora, conservació i substitució de les inversions ja fetes? Això és difícil de precisar, i en tot cas queda a la interpretació que el mateix Ministeri faci, moltes vegades, a l'hora de preparar els pressupostos, i pensem, insisteixo, que la quantitat pot ser insuficient i que caldria haver tingut en compte qüestions com possibles millores en la gestió de la recaptació tributària, com increments del producte interior brut, etc., per pensar que en la lluita contra l'atur era necessari un augment de les inversions i no únicament mantenir una quantitat global adaptada als projectes, a les idees i que ja prèviament estiguessin contingudes, com ha passat en l'any 82, en els pressupostos generals de l'Estat. I també pensem que en aquest Fons els criteris de distribució que hi ha establerts no són els millors. El senyor Pedrós deia justament que són uns criteris, que a ell li semblen bé... Nosaltres sabem que són uns criteris, sabem que no poden haver-hi uns criteris científicament predeterminats, aquest és un problema polític, efectivament, en el qual, per desgràcia, cada comunitat autònoma hi ha anat amb criteris moltes vegades també, jo diria, clientelars, corporativistes, a veure què treien d'aquest Fons, i aquesta és una visió equivocada, no és la visió d'Estat que necessita el tractament d'aquest tema, però pensem nosaltres també, políticament, que els criteris de ponderació de les diferents variables que hi ha per a establir aquests criteris de distribució són criteris polítics equivocats. Per moltes raons, algunes d'elles tècniques, entre elles la incapacitat del mateix Institut Nacional d'Estadística per a subministrar les dades més elementals per poder després omplir les ponderacions necessàries per a crear aquests criteris.

No vull referir-me al tema de la inversa, de la renda per càpita, quadràtica, perquè em sembla que aquest és un tema que es podria portar més enllà, però a nosaltres ens sembla que aquesta ponderació del 70% que s'estableix a una variable com la renda per càpita, que ja per si té una gran dispersió i que no contempla una diversitat de situacions molt gran, ens sembla una ponderació excessivament elevada. També ens semblaria que eren millor les taxes migratòries en lloc del saldo migratori, però aquí no em vull estendre. En el que a nosaltres ens sembla que és realment perillosa i que implica una concepció del Fons de Compensació que per a nosaltres és completament equivocada, errònia políticament, que necessita, per tant, una correcció tècnica, és el tema de la ponderació de l'atur en un 5%. Sembla com si no fóssim conscients de quina és avui la situació de crisi econòmica que viu el país, sembla com si el Govern, que dit entre parèntesis, més tard amb un Decret del 7 d'abril, que contempla la distribució d'uns altres fons, ja pondera de forma superior el tema de l'atur, la distribució d'uns altres 50.000 milions de pessetes —això dit entre parèntesis, ells mateixos corregeixen ja aquesta qüestió—, a nosaltres ens sembla que aquesta ponderació del 5%, a més a més, sense ponderar per a la població, com deia també un altre Diputat, ens sembla que necessita una correcció tècnica per un motiu també no només tècnic sinó de justícia política.

Jo, i aquí sí que no puc resistir-me a referir-me a una situació concreta de Catalunya, avui mateix en les bústies dels senyors Diputats, suposo que tots han trobat —no sé si tots— el full mensual d'ocupació que ens dona el Departament de

Treball, i només vull llegir una frase que apareix en aquest informe, diu: «Ara bé, el creixement de l'atur registrat català en el mes de febrer, 4.280 persones, es localitza bàsicament a les comarques del cinturó industrial de Barcelona, al Baix Llobregat, al Barcelonès, al Vallès Occidental, al Vallès Oriental». Diu les xifres absolutes i acaba dient: «comarques que apleguen el 74,7% de l'atur català». Senyores Diputades i senyors Diputats, tenim un atur aquí a Catalunya eminentment industrial, i molt ens temem que aquesta sigui una qüestió oblidada i no únicament el tema de Catalunya, sinó el tema de les característiques de l'atur en moltes de les zones de l'Estat espanyol. També pensem que manca un altre índex en l'establiment de tots aquests criteris de distribució, un índex que ha recomanat l'OCDE, que es té en compte en el Mercat Comú, que és l'índex d'equipaments socials. És clar, se'm pot dir de nou que com que l'Institut Nacional d'Estadística passa de l'índex d'equipaments socials, doncs en no tenir aquest índex no el podem utilitzar. Però precisament hi ha un Pla estadístic, que acaba d'aprovar el Govern i que ha sortit en el Butlletí Oficial del 5 de març de 1982, i en aquest Pla estadístic es diu que precisament per atendre les necessitats del Fons de Compensació Interterritorial es farà una estimació global, que es publicarà cada any, amb nivell provincial de la renda per habitant, la dotació de serveis públics fonamentals, i el grau d'equipaments col·lectius. Pensem que aquest és un tema que cal tenir en compte, que creiem que es comença a tenir en compte, almenys tal com reflecteix aquest nou Decret.

I també, sobre aquests criteris concrets del Fons de Compensació, voldriem manifestar la nostra crítica per la durada durant cinc anys d'aquests criteris. Pensem que és absolutament injustificat, que aquests criteris s'han establert per als pressupostos de 1982, al nostre entendre a corre-cuita, d'una manera conjuntural i amb molt poca anàlisi tècnica, de la mateixa manera com s'ha reconegut que per arribar a aquestes xifres s'han fet una sèrie de simulacions, i per aproximació s'ha buscat una ponderació que semblava, als grups que han participat en aquesta negociació, que semblava que ja estava bé, que això ja és prou solidari. Pensem que això no és rigorós, no ens sembla que sigui la millor forma d'arribar a establir uns criteris objectius vàlids, i el que ens sembla més perillós és que automàticament, aquests criteris, que s'han obtingut d'aquesta manera, sense la discussió que això havia d'haver tingut, es vulguin prolongar durant cinc anys. I pensem que s'haurien de modificar com a mínim durant aquest primer període cada any.

Per acabar, senyores Diputades i senyors Diputats, jo voldria, des d'una visió autonòmica, d'aquí, de Catalunya, nacional, que intenta defensar els interessos concrets del poble de Catalunya, fer una referència també que, en moltes ocasions, la vulneració d'aquests principis autonòmics que nosaltres veiem en aquest concret Projecte de Llei de Fons de Compensació —insisteixo no en un Fons de Compensació que nosaltres creiem que és un instrument vàlid i que hauríem de tenir—, aquesta mateixa crítica nosaltres la voldriem fer moltes vegades extensiva a les nostres actuacions aquí a Catalunya, en concret al Consell Executiu. Nosaltres no entenem, i ho diem amb tota sinceritat, com es pot estar en contra d'un Projecte de Llei de Compensació Interterritorial, d'un Fons de Compensació i, en canvi, votar favorablement —encara que es presenti una esmena concreta en aquest tema—, votar favo-

rament el global dels Pressupostos generals de l'Estat. Nosaltres creiem que això és una incongruència. Si nosaltres analitzem el Pressupostos Generals de l'Estat d'aquest any, i comparem les inversions que en els Pressupostos Generals de l'Estat hi ha aquí, a Catalunya, veurem que són, sobre el total regionalitzable, que són d'un set per cent si les xifres no m'enganyen. Ara, prescindint que durant el període 73-77, durant aquests cinc anys, aproximadament oscil·laven entre un 12,5 i un 14,6, veiem que la reducció des de fa cinc anys, la reducció des de l'any 79 ha estat una reducció molt forta en aquests quatre darrers anys. Nosaltres no entenem com es pot estar en contra del Fons i, en canvi, es poden votar uns pressupostos generals de l'Estat que contemplen una inversió tan baixa a Catalunya, inclosa la que hi ha en el Fons de Compensació, com aquest 7% o un 5,4%, si es compta el total de les inversions, tant les inversions regionalitzables com les que no es poden regionalitzar.

Aquest és un tema que a nosaltres ens sembla que cal dir-lo, cal explicar-lo aquí, perquè ens sembla que també el suport parlamentari, del Grup que dona suport al govern aquí a Catalunya, Convergència i Unió, que està donant a UCD a Madrid, aprovant en concret el Pressupostos de l'Estat, entra en contradicció amb això i és també una manera d'acceptar, per una altra porta, el que s'està negant en atacar el Fons de Compensació. Nosaltres pensem que també aquí hi ha un greu problema. De fet, el Fons de Compensació, quan exclou les despeses de nova inversió de les valoracions dels serveis transferits i els passa al Fons de Compensació, el Fons de Compensació i els acords autonòmics no fan més, i això ho hem dit ja també una altra vegada aquí, que elevar a la categoria de definitius els mètodes que la Generalitat ha acceptat provisionalment durant tot aquest període a l'hora de les valoracions. I aquest és un problema que nosaltres convé també que tinguem present. I, és clar, jo no puc resistir-me també a dir que ens sembla que des d'aquí Catalunya hem donat també un mal exemple a l'hora de la correcció dels desequilibris territorials; des d'aquí Catalunya també hem donat un mal exemple quant a aquest principi de la solidaritat, en aquest cas dintre de les comarques de Catalunya, amb la distribució de les obres públiques, en el Pla d'Obres Públiques que va aprovar aquest Parlament l'any passat, com explica un article sobre el Pla d'Obres de la Generalitat davant de la crisi publicat a la revista *CEUMT*, que acaba dient que «el tema fonamental de la incidència del Pla sobre l'atur, l'observació de les dades territorialitzades del Pla d'Inversions, indica que les comarques de la regió de Barcelona, que tenen l'índex d'atur més alt de Catalunya, són les que tenen la mitjana d'inversió per càpita més baixa.» Aquests són els criteris d'inversió d'obra pública aquí a Catalunya, que —nosaltres ja ho hem denunciat també en la discussió dels pressupostos i avui també ho volem dir aquí— no tenen en compte una qüestió tan important com és l'atur aquí a Catalunya.

La nostra posició no és insolidària; pensem que al contrari. Acceptem plenament que la participació de Catalunya en els recursos públics de l'Estat sigui molt inferior a la seva aportació al pressupost; entenem que Catalunya ha de contribuir i ha de fer-ho d'una manera important en aquest principi de la solidaritat. Acceptem un Fons de Compensació; i diria que fins i tot podríem acceptar les quanties que en principi es

mouen en aquesta Llei, i, sobretot, acceptem també el caràcter redistributiu que ha de tenir un Fons de Compensació, però no tal com s'estableix aquí, perquè nosaltres pensem que els principis establerts en la Llei Orgànica de Finançament de les comunitats autònomes són millors que no com els desenvolupa aquesta Llei; un Fons de Compensació, com deiem nosaltres en la nostra esmena a la totalitat a la secció 33 dels Pressupostos Generals de l'Estat, que contemplava la dotació del Fons, un Fons de Compensació fundat amb noves inversions no transferibles, amb criteris ajustats a la situació d'atur i de crisi, que sense caure a obrir, a generar expectatives demagògiques, constituís no un Fons de Compensació Interterritorial aparent, sinó un Fons de Compensació Interterritorial eficaç i finalista en el compliment de la lluita contra les desigualtats.

Nosaltres només, i aquí acabo, diem que no acceptem tot el que aquest Fons concret de Compensació, que es vol aprovar en el Parlament espanyol, representa de reducció del contingut autonòmic, i no de reducció del contingut autonòmic només d'aquí, de Catalunya, sinó del conjunt de les comunitats autònomes d'Espanya.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Socialistes, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista intentarà amb aquesta intervenció no repetir un conjunt d'arguments, especialment pel que fa referència als principis inspiradors de la política de solidaritat, als seus orígens contemplats en la Constitució, al que contempla l'Estatut i al que contempla la LOFCA. Sí que voldria dir com a començament, el Grup Socialista, que les bases de finançament de la nostra autonomia es fonamenten tant en la valoració del cos dels serveis transferits— i aquí voldria posar en relleu que aquesta valoració dels serveis transferits, aquesta valoració definitiva d'aquests, s'ha basat en formes i en fórmules previstes en les disposicions legals actualment vigents, i que indubtablement representen una visió favorable al que ha estat la valoració d'aquest cos de serveis transferits... També tenim tot el tema de la capacitat de finançament autònom via recàrrecs; addicionalment també tenim la capacitat d'endeutament per la via de l'emissió de deute públic, que indubtablement dota les comunitats autònomes més potents d'una capacitat addicional de què sens dubte, des de la perspectiva autonòmica de Catalunya, no fem tot l'ús que es podria arribar a fer. I, evidentment, també es contemplen, com a bases de finançament, mecanismes redistributius, aquests mecanismes redistributius que hem de lligar amb el principi de solidaritat.

Voldria assenyalar els següents aspectes. En primer lloc, aquest mecanisme de solidaritat ha de tenir present un element, que almenys no he sentit en les anteriors intervencions, que crec que és interessant en aquests moments subratllar, que és el que assenyala l'article 158.1 de la Constitució pel que fa referència als serveis mínims en el conjunt de l'Estat. És conegut de tothom que sovint els nivells de renda, la renda per càpita regionalitzada, no corresponen als nivells de servei mínim, especialment pel que fa a les zones densament poblades o a aquelles zones com Catalunya que han tingut una recepció d'immigració molt important, la qual cosa provoca una inadaptació dels serveis mínims necessaris en aquestes zones.

És a dir, es produeix una correlació inversa entre nivell de renda i serveis mínims. Vol dir que des d'una perspectiva de solidaritat, un primer element fonamental, des de la perspectiva autonòmica de Catalunya, és la reivindicació del que assenyala l'article 158.1 de la Constitució en relació amb els serveis mínims. Convé el desenvolupament estadístic en relació als serveis mínims, convé conèixer la veritat, i és indubtable que des d'aquesta perspectiva de solidaritat global de l'Estat, des de la perspectiva de garantir aquesta igualació dels serveis mínims, aquelles zones que han estat sens cap mena de dubte receptores d'immigració seran lògicament beneficiàries. Ho dic perquè aquest és un principi de solidaritat contemplat en l'article 158.1 de la Constitució i que sens cap mena de dubte representa que una iniciativa portada des de l'autonomia de Catalunya de fer o desenvolupar, sens cap mena de dubte, allò que assenyala un article constitucional, ens pot ser, no indubtablement beneficiós per a nosaltres, sinó per a aquelles zones que tenen uns dèficits d'equipaments.

També voldria assenyalar que aquest principi de solidaritat que està contingut, com hem vist, en la Constitució, en la LOFCA, com a principi, diguem-ne, genèric, no té la seva concreció. I aquí entrariem en tot un conjunt de subjectivismes, en tot un conjunt d'interpretacions diverses sobre el que s'entén per solidaritat. Però el concepte que s'assenyala, en tots els textos legals, és el concepte de territoris menys desenvolupats. I quan per exemple l'article sisè del Fons de Compensació Interterritorial parla d'aquest tema, també es parla d'una distribució en l'interior de les comunitats autònomes, perquè d'una forma o d'una altra el que es veu és que indubtablement existeixen territoris menys desenvolupats en el si de cadascuna de les comunitats autònomes. I això lliga, pel que després veurem, amb els criteris fonamentals de distribució d'aquest Fons. És a dir, la reivindicació de comarques subdesenvolupades de Catalunya, la reivindicació del cinturó industrial de Catalunya són dos elements centrals en el que sigui la distribució de Fons de Compensació Interterritorial pel que correspon a Catalunya. Aquests són elements que estan contemplats, jo crec, en els textos legals; nosaltres creiem que estan contemplats en l'article sisè i que un desenvolupament correcte d'aquests donaria una lògica sortida a aquest principi constitucional. És a dir, els 13.648 milions de pessetes del Fons de Compensació Interterritorial caldria contemplar-los des de la lògica de la solidaritat en l'interior de Catalunya.

També voldríem nosaltres assenyalar que en cap moment de l'anàlisi dels textos legals no es pot preveure, perquè no ho diu taxativament, encara que es pugui entendre implícitament, que el Fons de Compensació Interterritorial comportaria una transferència de fons al conjunt de les comunitats autònomes a nivell de l'Estat. Fins i tot referències recents, com fou el Fons d'Acció Conjuntural al seu moment, exclouia aquelles zones de renda per càpita superiors a la mitjana espanyola, la qual cosa voldria dir l'exclusió del País Basc, de Catalunya i Madrid. Hi havia tota una lògica que feia que alguns tractadistes, abans de desenvolupar-se el Fons, admetessin que d'aquest 30% mínim que assenyala la LOFCA del Fons de Compensació Interterritorial no n'aniria res a Catalunya. Aquest era l'estat d'ànim, no acceptat majoritàriament però sí d'una forma o d'una altra amb articles posats negre

sobre blanc i amb comentaris que molts tractadistes havien fet en relació amb aquest tema. Fins i tot abans que es parlés del tema hi havia un conjunt d'especulacions que aplicant aquest 30% sobre el conjunt de la inversió, és a dir, sobre un 825.000 milions de pessetes d'inversió real, ens hauria donat un Fons de 250.000 milions de pessetes. És a dir que ara ens trobem un Fons de Compensació que parla del concepte «nova inversió», i estic d'acord que les bases estadístiques per a l'establiment del que és nova inversió o inversions de conservació o manteniment sempre és un tema aleatori, que convé un control molt fi, un control parlamentari molt exacte, atesa la deficiència de les estadístiques a nivell d'Estat. Però el que vull assenyalar molt clarament és que aquest percentatge que es calcula sobre la nova inversió no és el 30% que diu, mínim, la LOFCA, sinó que s'aplica un 40% i ens dona aquests 180.000 milions de pessetes. És a dir, ens trobem discutint en aquests moments un 22% de la inversió real a partir de les consideracions que es fan en el Fons.

Per tant, primer punt, aquest Fons es reparteix a totes les comunitats autònomes. Jo no vull dir que això sigui un guany relatiu, però em sembla que això és un fet positiu, si més no atesa la perspectiva temporal que he esmentat i el sentit per part, diguem-ne, de molts experts.

Si aquest debat, el féssim en tots els Parlaments autonòmics, suposant una hipòtesi, que no és plausible, que aquests Parlaments autonòmics estiguessin en funcionament i parléssim de les bases del Fons, és indubtable que es plantejaria una situació difícil, una situació esbiaixada, i s'intentaria, d'una forma o d'una altra, ponderar aquelles variables que beneficiessin més una zona o una altra. És evident que hi hauria una majoria de cada un dels Parlaments autonòmic que en una direcció o en una altra intentaria centrar el Fons sota uns criteris amb què el *ratio* final de participació els resultés més favorable. És difícil des del Parlament de Catalunya dir si estem d'acord amb el percentatge o no estem d'acord amb el percentatge. És difícil que es digui que s'és més autonomista quan es vol un major percentatge o un menor percentatge. El que cal, evidentment, és entendre que el Fons de Compensació Interterritorial és una parcel·la petita de la inversió real i que és un element, no diré irrellevant, però no extraordinàriament significatiu, des de la perspectiva de desenvolupament del principi de solidaritat.

Tota la referència internacional en relació amb aquest principi de solidaritat per la via fiscal... i aquí ens podríem referir extensament a l'informe Mac Dougall, que analitza els països més desenvolupats d'Europa i quina ha estat la política que han seguit des de la perspectiva de quina és la capacitat del pressupost del Govern central o federal per a corregir les diferències de rendes regionals, observem que aquestes diferències de renda nacionals disminueixen ostensiblement per l'acció pressupostària del Govern central. Sembla que aquest és un element de consideració. Fins i tot que aquestes disparitats interregionals queden reduïdes, aproximadament, a una mitjana d'un 40% per la política de fluxos interregionals procedents del pressupost central o del pressupost federal. I que es produeix un element, que també assenyala aquest informe Mac Dougall, que a nivell regional —entenent el nivell regional, en el cas nostre, a nivell de nacionalitat o regió— hi ha un signe diferent entre el que és el saldo fiscal i el saldo

comercial. Aquest saldo fiscal i aquest saldo comercial —el saldo comercial com a conseqüència del flux de mercaderies i serveis que es produeix en el conjunt de l'Estat— s'equilibren, sovint s'equilibren, i normalment és favorable el saldo comercial en relació amb el saldo fiscal. És a dir que ens trobem que aquesta reducció de les disparitats interregionals s'estableix a tots els països per una política fiscal i especialment per una política de despesa pública; més que l'ingrés públic és la despesa pública, més que per la política impositiva és per la política de despesa pública. En aquest sentit, vull recordar que al Consell de Política Fiscal i Financera un vot particular que va fer constar el Conseller de la Generalitat de Catalunya deia textualment: «Hacer el reparto de rentas desde los tributos es usual, hacerlo desde el gasto es insólito.» L'informe Mac Dougall, evidentment, demostra que es fa, lògicament, des de la despesa, no es fa des dels ingressos. I en estimacions que han fet experts en el nostre país pel que fa referència a l'any 75, amb unes bases estadístiques molt justificables, perquè no hi ha una base estadística mínimament sòlida, es demostra realment que l'efecte despesa pública és molt més important que l'efecte sobre l'ingrés. No té més importància, però voldria centrar que l'informe Mac Dougall, si més no, estableix molt clarament quina és la base de repartiment.

Un tema de què aquí no s'ha parlat i que voldria també posar en relleu, és l'actualització estadística. I s'han fet moltes crítiques sobre les bases estadístiques en què es fonamenta el Fons. Les estadístiques són deficientes, els socialistes reclamem una transferència estadística, volem, en tot moment, en la nostra acció política i en la nostra acció pressupostària, que aquesta transferència estadística estigui damunt de la taula. Però també voldria dir molt clarament que l'actualització estadística en països com França, Holanda, Gran Bretanya, Itàlia, Dinamarca, República Federal i Bèlgica està aproximadament d'un T menys 4, T menys 5, és a dir, quatre anys de *gap* de diferència o cinc anys de diferència. En aquests moments s'està procedint a una actualització estadística, la qual cosa podria fer que aquest Fons de Compensació tingués una actualització de quatre anys de diferència en un sentit general, la qual cosa —aquesta actualització— permetria corregir alguns defectes que s'observaven en les fonts estadístiques, especialment pel que feia a l'índex d'atur, i també permetria —permetin-me que els ho digui—, evidentment, incrementar la participació de Catalunya, deguda al fet que aquests efectes serien més favorables en el còmput global de Catalunya. I la perspectiva en aquest sentit —almenys la que contemplem els socialistes— és l'actualització permanent de les estadístiques, situar les estadístiques de la manera més real possible i en el *gap* temporal menor possible.

Però voldria entrar en el fons de la qüestió. Hem dit que el Fons de Compensació Interterritorial contempla el 22% de la inversió. Hem dit que a tots els països hi ha una política de despesa pública que és una política que intenta reduir desequilibris regionals. Hem vist que hi ha un signe contrari entre el que seria el saldo fiscal i el saldo comercial. El que cal, per tant, és una necessitat de clarificació, de no anar a una tensió i politització permanents de les variables econòmiques i del greuge comparatiu entre nacionalitats i regions, i no ho diré perquè tinguem les de perdre, sinó perquè només amb una base d'objectivitat, seriositat i aprofundiment, curiosament,

Catalunya pot sortir beneficiada d'aquesta mena de plantejaments, amb una extraordinària fermesa en aquestes posicions.

Quan es parla de la inversió total. Nosaltres hem presentat esmenes a la totalitat en els pressupostos de l'Estat, i un dels motius era que no teníem el coneixement de quina era la inversió regionalitzada. El nivell de regionalització només és del 60%. Sabem que hi ha un transvasament de fons molt important que es queda situat en el centre. La nostra missió de solidaritat passa, òbviament, per reduir la inversió centralitzada al centre i anar a un repartiment en el conjunt de l'Estat que, indirectament, també beneficiaria Catalunya amb la seva participació. Quan nosaltres diem que la participació de Catalunya és el 5,3 en el pressupost del 82, estem agafant el pressupost total. Convé veure el pressupost provincialitzat —és el 7,8—, convé veure, indubtablement, si considerem també transferències de capital —és el 8,8. Però jo diria, i els socialistes pensem, que si nosaltres situem el Fons de Compensació en el 40% de la inversió nova i el 22% de la inversió total, i considerem que aquest percentatge és un percentatge que ajuda a la redistribució regional, a nivell del conjunt de l'Estat espanyol, el 60% de la inversió ha de tenir uns criteris d'objectivitat, del màxim d'objectivitat possible, la qual cosa permetria fer un salt molt positiu de quin ha estat el conjunt de la inversió pública a nivell de Catalunya. En aquest sentit, tot el que fos situar-nos per sobre del 10 d'inversió mitjana seria un element favorable, i caldria dir que tindríem un saldo favorable si comparem el saldo comercial en relació amb el saldo fiscal. Només contemplant el problema en la seva globalitat i no parcel·ladament, podrem, d'una forma o d'una altra, tenir una situació més justa en relació amb situacions anteriors, una situació més solidària i una situació que pugui ser entesa per tothom. Si nosaltres agafem el problema contemplat estrictament des d'una òptica, sempre hi haurà el greuge comparatiu, l'estira i arronsa, molt justificat, que quedi molt clar, però no comportarà una millora del repartiment global del tema.

Des d'aquest punt de vista voldria dir molt clarament que nosaltres hem estat en tot moment fent preguntes al Congrés de Diputats, fent interpellacions, presentant esmenes a la totalitat, demanant una clarificació de la política de regionalització de la inversió pública, i hem demanat unes dades que té el Ministeri d'Economia, que ha fet un càlcul de la inversió realment realitzada per projectes executats; que sabem que els pressupostos de l'Estat el que controlen és el crèdit i no controlen la despesa; que sabem que totes les sèries estadístiques que tradicionalment hi ha hagut —en el moment que es contemplava el transvasament de l'Ebre hi havia 21.000 milions que anaven a Catalunya, i en el moment que això ha deixat de constar sembla que hi hagi hagut una baixa de la inversió—... que no hi ha una clarificació estadística; que som absolutament partidaris que tinguem aquest coneixement estadístic real de la inversió global, perquè nosaltres podem admetre el Fons de Compensació amb independència que es pugui estar més d'acord amb unes ponderacions que amb unes altres, amb independència que es vegi que sigui més o menys positiu, i nosaltres considerem que globalment és positiu si per a la resta d'inversió portem a terme una política que vagi per la clarificació estadística. Perquè és indubtable que aquí caldria posar damunt de la taula un conjunt d'elements que constitueixen també inversió o transferències de capital a nivell de Catalun-

ya. És a dir, les inversions de l'INI. Les inversions de l'INI són importants; segons els nostres càlculs un 19,4% o un 19,5% d'inversions de l'INI de 1982 poden venir a Catalunya. Tots els plans de reestructuració: és evident que afavoreixen unes zones més que altres, però si el pla de siderúrgia són 10.000 milions, són 10.000 milions de pessetes, però si el pla del tèxtil, de 7.700 milions de pessetes, 6.160 milions, òbviament, vénen de Catalunya... s'ha de tenir en consideració tot aquest conjunt d'elements.

I no vull fer aquí un plantejament que introdueixi elements de distorsió. Aquí, el que reclamo des d'aquesta tribuna és una clarificació real de les inversions i transferències de capital que arriben a Catalunya, amb l'objectiu de lluitar per la solidaritat del Fons, que incorpora el 22% de la inversió real, i reclamar la necessitat d'una transparència absoluta per a fer possible una clarificació —jo no diré una pacificació, sinó una tendència de pacificació— d'un tema que constantment anirà tensionant les diverses nacionalitats i regions de l'Estat. I aquí hi ha una política molt fàcil de desenvolupar, que és el greuge sistemàtic, el fet d'agafar la xifra comparant-la amb el pressupost global, intentar d'una forma o d'una altra, esbiaixadament, contemplar la realitat per lloc que ens és més desfavorable, no integrar en el conjunt i no fer tots els esforços d'aquesta integració en el conjunt. Perquè aquí hi ha una responsabilitat del Govern de l'Estat. El Govern de l'Estat no vol donar aquestes estadístiques. El Govern de l'Estat no vol la transparència informativa. El Govern de l'Estat, d'una forma o d'una altra, ha demostrat que volia el regateig i negociació constant en relació amb el que seria una lògica objectiva que, en aquests moments més que mai, sobretot amb l'esclat autonòmic a nivell de l'Estat, cal tenir damunt de la taula. Només amb aquesta clarificació estadística, òbviament nosaltres podrem tirar endavant en relació amb un correcte principi de solidaritat que no sigui discriminatori. És evident que hi ha la balança fiscal, que hi ha la balança comercial, que hi ha la balança financera, i seria molt bo contemplar, des de la mateixa Conselleria, que pot tenir mitjans per fer a estimacions en aquest sentit, de contemplar les tres balances, de veure la situació en què ens trobem i fer una anàlisi correcta del tema.

Per posar-ne un exemple molt concret. Quan el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya concedint una entrevista a un diari de Madrid comença a fer unes valoracions en el tema del possible greuge comparatiu de Catalunya que té en compte la balança comercial, altres factors, i diu: «si això es produeix, podria ser que tinguéssim un saldo desfavorable». És a dir, que es parla un llenguatge de racionalitat en un diari de Madrid, des de la perspectiva global del que són el conjunt de conceptes que s'introdueixen en aquest sentit que nosaltres dèiem de solidaritat. Per què no fer un esforç de clarificació? Per què no fer el front comú de la clarificació estadística a nivell de l'Estat? Per què no posar en negre sobre blanc quina és la realitat? Per què no admetre el Fons, si som capaços de desenvolupar una política que per a la resta d'inversió puguem, indubtablement, situar elements objectius de repartiment? Per què no fer aquesta política dirigida en aquest sentit? Perquè quan es parla de la política de guanyar mig punt d'inversió, d'aquest any hem augmentat una mica, de no hem augmentat, no sabem mai la base estadística. És l'expressió d'un voluntarisme, i podem dir que sempre és objectivament

perjudicial a nivell de Catalunya. I això no és bo, avançar en aquest rengle, perquè en aquest rengle del greuge comparatiu tenim les de perdre, i l'objectivitat pot ser —i nosaltres creiem que serà— positiva a nivell de Catalunya, i tots els esforços dirigits a la clarificació i a l'objectivitat seran, realment, creiem nosaltres, positius.

Contemplant les bases, concretament, del Fons, hem analitzat totes les intervencions i esmenes que va haver-hi al Senat... Òbviament cadascú feia una interpretació de les bases, perquè fos més favorable a la seva zona; en casos concrets es veu un petit o gran increment a Madrid, País Basc, Catalunya, en altres casos es veu a Aragó, en altres casos..., i sempre hi ha unes zones que queden discriminades en relació, diguem-ne, amb una fórmula original. Aquí no es tracta de magnificar la fórmula original o no la fórmula original. Aquí no es tracta de veure les incompatibilitats que pot tenir amb la LOFCA, que possiblement necessita d'algun ajust tècnic, però, indubtablement, la LOFCA tenia unes llacunes perquè no ponderava per població, i, en canvi, el sistema ho permet, malgrat que el mateix sistema que es desenvolupa també presenti algunes petites deficiències tècniques. Aquí del que es tracta és d'arribar a un acord, que aquest acord sigui una base de repartiment i que aquesta base de repartiment, per tant, no ens tregui de l'objectiu, que és el plantejament global del tema, a la resta de la inversió, que, com, diu el projecte, s'inspira en els principis de solidaritat, que no són evidentment els mateixos, s'inspira en aquests principis que també contempla la LOFCA i diu la mateixa frase que diu la LOFCA en el si del projecte, però que, indubtablement, ha de ser el nostre objectiu.

Només amb aquesta clarificació estadística, només anant en una línia que permeti que Catalunya es presenti com a avançada de la democràcia i de la solidaritat, només en aquesta línia que permeti posar negre sobre blanc tot aquell conjunt d'elements que constitueixen la solidaritat, només en aquella línia en què puguem tenir la balança comercial, financera i fiscal en el conjunt de l'Estat, contribuïrem a la racionalitat de l'Estat, contribuïrem a un principi de solidaritat profund i contribuïrem, sens dubte, a millorar la que és la quota tradicional de participació de Catalunya, perquè les estimacions els últims anys són alarmants: la inversió pública a Catalunya és baixa, la inversió pública a Catalunya, com a conseqüència del procés autonòmic, hi ha hagut l'excusa perquè fos baixa, hi hagi o no hi hagi Fons de Compensació Interterritorial, aquesta excusa i el joc dels greuges comparatius, i no tenir, per tant, la coordinació de les comunitats autònomes en relació amb el sistema central. No tenir aquests esforços de coordinació pseudo-federal, que poden anar, per tant, a una lògica racional i objectiva que millorés la posició de Catalunya, seria un greu error, perquè amb el greuge comparatiu permanentment perdríem i perdríem posicions.

Vull dir també que el plantejament dels serveis mínims curiosament és un plantejament, no que beneficiï Catalunya, sinó que no beneficiarà aquelles zones densament poblades, amb moviments migratoris en els deu últims anys molt importants, que tenen uns dèficits d'infraestructura. I estic convençut que tots els esforços dirigits cap a aquesta política donarien o posarien en relleu que, en el grau d'inversió en el sistema escolar a Catalunya, amb tot el que és l'esquema sanitari de serveis socials, contemplat amb qualsevol *ratio* de tipus racional, estem

en una situació d'inferioritat en relació amb la mitjana del conjunt de l'Estat.

Creiem que aquests són els eixos fonamentals de la política. Nosaltres, aquí, no hem volgut defensar el Fons de Compensació Interterritorial; hem dit que era la conseqüència d'un joc, d'unes estimacions, que partia de la base que hi podia anar una quantitat mínima o zero, a nivell de Catalunya i altres zones desenvolupades de l'Estat. Que podríem fer algun tipus de crítica tècnica o que ens agradaria més una variable que una altra però, quan es prima, fonamentalment, amb un 70% a l'invers de renda, amb les ponderacions pertinents que es fa, vol dir, d'una forma o una altra, que el factor renda/població, si es vol, corregit, és un factor de base de repartiment possible, molt millor que altres bases de repartiment que es podien plantejar, que haurien situat la participació de Catalunya en un nivell realment molt reduït. Per tant, no es tracta d'emfasitzar el Fons; no es tracta de dir que és el millor fons possible. Perquè en qualsevol Parlament autònom que es fes aquest debat, si ens plantejàssim las bases del Fons, tots tindríem, lògicament, l'obligació de fer un plantejament reivindicatiu que situés la metodologia, la ponderació i les estadístiques de la forma més favorable en una comunitat autònoma. Això no seria correcte. Des del punt de vista del plantejament, donaria lloc a un enrenou increïble des del punt de vista dels eixos comparatius, i tindríem la guerra de comunitats. Només amb plantejaments fermes, serens, objectius, reclamar transparència i clarificació informativa a tots els nivells, i tenir negre sobre blanc tots els elements que constitueixen la solidaritat, crec que seria la política correcta perquè, alhora, seria una política de defensa de Catalunya i, alhora, s'inscriuria en una política de racionalitat de l'Estat i de ser corresponsable en aquesta necessària racionalitat en un moment de sorgiment d'un Estat autonòmic ple d'imprevisions i d'inexperiències.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Pi-Sunyer.

El Sr. PI-SUNYER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens toca avui d'examinar el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial, aprovat pel Senat i actualment en tràmit al Congrés de Diputats.

Per començar, vull dir, una vegada més, que el Grup de Convergència i Unió no vol que hi hagi cap mena de possible malentès i que assumeix plenament i del tot el concepte constitucional del Fons de Compensació Interterritorial i que assumeix completament l'objectiu de corregir desequilibris econòmics interterritorials i fer efectiu el principi de solidaritat. Com s'ha recordat aquí, nosaltres vam votar la Constitució i, en conseqüència, estem completament d'acord amb el que vam fer i creiem que hi ha raons suficients per a donar ple suport a aquest principi.

Bé, afirmat això, afegiríem, amb no menys èmfasi, que discrepem, en canvi, fermament, dels intents que es fan d'avançar per aquest camí en una forma que considerem poc responsable i poc racional, partint de criteris sovint erronis i inadequats, i amb procediments i mètodes que comporten l'adopció de decisions basades en valoritzacions polítiques, fetes per uns tècnics determinats, al marge, generalment, del procediment parlamentari.

Creiem, d'altra banda, que el text constitucional i la mateixa Llei Orgànica de Finançament de les comunitats autònomes abona la nostra posició i que no és possible, en aquests moments, constituir un fons d'aquest tipus, amb aquestes característiques, sense tenir en compte la difícil situació econòmica que s'està travessant i, per tant, tot el que això pot significar.

Evidentment, el que es decideixi en aquest moment pel que fa a ponderacions i pel que fa a aquest Fons, a nivell, evidentment, de l'Estat, serà una cosa que, si s'encerta, pot ser beneficiosa però, evidentment, si s'erra, pot ser enormement perillosa per al futur, no solament de nosaltres, de Catalunya, sinó, en realitat, de tot Espanya.

No em detindré a examinar la conveniència o no de fer una llei tan àmplia com la que s'ha presentat quan, com reconeix explícitament la mateixa Memòria del Ministeri d'Hisenda referent al Projecte, la LOFCA no indica enlloc que s'hagués de fer així i compromet tan sols l'elaboració d'una llei sobre les ponderacions dels distints índexs o criteris utilitzats. Tampoc no m'aturaré a subratllar la manca d'homogeneïtat estadística d'algunes de les fons d'informació emprades ni la manca de la necessària transparència i claredat metodològica en la selecció de les dades, cosa que podria fer-nos pensar que s'ha partit, sovint, de la idea d'arribar a uns resultats determinats i treballar endarrera, fins que s'han buscat les dades suficients perquè encaixessin amb els resultats als quals es volia arribar.

El que em preocupa, sí, el que ens preocupa de veritat és el tema de les falses expectatives que s'estan creant arreu d'Espanya, i, particularment, en les àrees menys desenvolupades del país, sobre el que poden esperar d'un fons que, si en la forma que s'ha constituït està obrint unes esperances de millorament radical, de fàcil utilització electoral, sobretot en aquests moments, difícilment es convertiran en plena realitat. Aquest punt de les falses esperances, aquest punt de la utilització d'aquesta argumentació ara, és un punt que, de cara al futur, ens pot, realment, complicar enormement la situació.

Compartim, com he dit, tot el criteri de solidaritat, i ho fem no solament per respecte als principis constitucionals sinó també per sentiment i pel convenciment que el nostre propi futur va lligat inevitablement al futur i a la prosperitat de la resta de pobles d'Espanya.

No ve de més recordar, en aquest moment, que ja el 1977, el llavors Diputat a Corts, senyor Jordi Pujol, va proposar que hi hagués un debat sobre desequilibris interterritorials que, en aquell moment, va ser ignorat pels altres partits polítics i, per tant, no es va fer. Però vull dir que quedi claríssim que això ve de lluny i que la nostra preocupació és existent.

Però resulta que creiem, en canvi, que perquè una mesura d'aquest tipus sigui realment positiva és absolutament necessari que això vagi enquadrat dintre d'un pla general de programació, dintre d'un pla general que sigui degudament estudiat, i que no és possible canviar una situació tan important per a l'estructura econòmica d'Espanya, com és la dels equilibris o desequilibris territorials, com passa en aquest moment, a base d'un pla d'aquesta manera. I tot el que signifi-qui donar a entendre que això és possible és, evidentment, fer pura i simple demagògia.

Per a tractar de veure la realitat objectivament cal mirar un moment enrera i veure els resultats, relativament migrats,

que s'han aconseguit en el passat recent amb els esforços que, per a causar un millor equilibri territorial, s'han iniciat o es van iniciar ja fa anys en diversos països europeus.

Aquests esforços es van iniciar, bàsicament, després de la Segona Guerra Mundial i van portar, en un moment, una gran illusió per part d'economistes regionals de tot arreu, van tenir una gran confiança, particularment fa uns 25 anys, fa un quart de segle, i, evidentment, des de llavors, podem començar ja a veure les coses amb una certa perspectiva per a veure la necessitat de no jugar amb aquestes cartes amb demagògia.

A França, on els incentius per a descongestionar París han estat particularment forts i on, evidentment, ha estat un objectiu de l'Estat arribar-hi, han aconseguit fer baixar la població activa de la ciutat de París. Sí, però això s'ha fet, bàsicament, en benefici de les zones desenvolupades de l'est, que eren zones ja relativament amb creixement i, en canvi, s'ha fet sense que hagi afectat gens ni mica les zones que realment tenien els seus problemes, que són les zones del nord, la zona de la Lorena, i totes les zones de redistribució, de reestructuració industrial. No ha arribat allà, no ha servit per a això, continuen tenint uns problemes gravíssims, i no parlem ja del que significa al nostre Rosselló, el nostre cosí Rosselló, on, com en totes les altres zones agrícoles, hi ha aquesta situació també socialment deprimida que és una situació que no es corregeix i que no s'ha corregit gens ni mica.

I, segons diu, en aquest cas, l'OCDE amb el seu llenguatge sempre prudent, «l'estructura regional de França ha canviat al llarg dels darrers decennis, menys per la influència de les mesures de la política regional que en resposta als factors que es troben a l'origen de l'expansió de la seva economia, tals com són el creixement de la població total i de la població activa.»

A Itàlia, on l'experiència de la *Cassa del Mezzogiorno*, que té tanta història, on la preocupació pel desenvolupament del sud ha estat també una constant de l'Estat i de tots els partits polítics des de la darrera guerra mundial, el producte interior brut del sud, pràcticament, no ha canviat en el període 1951-1971, malgrat el ràpid enriquiment que hi va haver a Itàlia, en general, durant aquest període. Va ser un període de ràpid desplegament econòmic i va ser un període en el qual el creixement del sud ha estat pràcticament negligible. En efecte, el producte interior del sud sobre el total de producte interior, va pujar només, en aquests vint anys, del 24,1 al 24,3 per cent, o sigui, una quantitat gairebé negligible. I si bé en la renda neta per càpita es nota una petita puja, molt petita, en aquest període del 62,7% de la mitjana italiana, al 64,3%, això es deu purament i exclusivament, com es veu, atès que no hi ha hagut un canvi en el pes del producte, al fet que s'ha despoblat el sud d'Itàlia. O sigui, s'ha produït un factor migratori i s'ha despoblat el sud d'Itàlia. I, evidentment, això ha donat com a resultat, per tant, un petit, molt petit i molt modest increment en la renda en el sud d'Itàlia. Dels que s'hi han quedat.

El mateix podríem dir, evidentment, d'altres zones, en les quals han tractat de posar en marxa plans de desenvolupament d'aquest tipus i en les quals les informacions no són tampoc pas massa encoratjadores. Podríem parlar del Regne Unit, amb metodologies ben diferents però amb resultats relativament semblants, i perquè ningú no es pogués pensar per un moment que estem parlant solament de problemes que afecten un món capitalista, podríem parlar de Iugoslàvia, on tothom

sap que ha estat una preocupació constant del Govern tractar de desenvolupar el sud i, malgrat tot, els nivells de vida de Macedònia continuen tenint molt poc a veure amb els nivells de vida actuals d'Eslovènia.

Jo no voldria, però, que ningú no entengués amb això que considerem que no s'han de fer tots els esforços per a promoure un desenvolupament de les comunitats que estan menys desenvolupades. S'han de fer i s'han de fer amb tot l'entusiasme i els recursos necessaris. Però s'han de fer estudiant-los, treballant sobre l'experiència i evitant, en el possible, errors que fa un quart de segle els països més avançats d'Europa potser es podien permetre, però que nosaltres, evidentment, no ens podem permetre en aquests moments i, com he dit abans, podrien ser fatals per a nosaltres i per a tota la resta de la comunitat espanyola, ja que nosaltres som i hem de ser, evidentment per molt temps, els motors que puguin posar en marxa qualsevol procés de desenvolupament d'aquest tipus. Per tant, la situació és bastant clara.

Aleshores, no podem acceptar, de cap manera, que hi hagi una política de discriminació positiva, com hi ha hagut en els darrers temps en tot el que afecta la inversió pública a Catalunya, i que aquesta inversió pública, aquesta discriminació s'institucionalitzi amb aquesta situació, perquè una de les coses que preocupa, evidentment, és que s'estan donant uns percentatges ja, que hauran de ser uns percentatges per als pròxims cinc anys per al Fons de Compensació Interterritorial, però el Fons, de la manera com ha estat escrit especifica que les altres inversions públiques es tractaran «igualmente», amb els mateixos principis de solidaritat, amb aquest *igualmente* que ha afegit precisament la Llei del Fons de Compensació Interterritorial, sembla indicar que els criteris haurien de ser els mateixos per a les altres. De manera que aquesta possibilitat de fer en les altres una política radicalment diferent de la del Fons, serà difícil que es pugui fer si s'accepta realment que aquests són els criteris adequats pel Fons, cosa que nosaltres no creiem de cap manera que sigui acceptable.

I recordem, per veure quina és la situació nostra en aquest moment i com podem i fins a quin punt podem enfrontar-nos a una situació com l'actual, i fins a quin hi ha hagut una política, com dic, discriminatòria i restrictiva, alguns dels índexs, que no perquè sovint s'utilitzin siguin menys importants de recordar de tant en tant.

Com sabem, la població de Catalunya constituïa l'any passat el 15,8 del total de l'Estat espanyol, mentre que les nostres aportacions als ingressos de l'Estat significaven bastant més del 22%. Era alguna xifra entre el 22 i el 25, però indiscutiblement era un 22%. Un marge realment bastant superior al que significava la població, que pot prendre en compte, evidentment, el fet de la necessària solidaritat, però cal veure fins a quin punt s'ha arribat a això.

D'altra banda, hi ha la situació que el producte interior brut —i això és particularment alarmant— representava l'any passat el 18,3% del producte interior brut de l'Estat espanyol; però, si aquest 18,3% —que és molt menys que la nostra aportació, i que és una mica més que la nostra població, o sigui, fixeuvos amb quina xifra estem parlant: 16, 18, 22, 24... De manera que estem parlant realment amb unes xifres d'aquest tipus, però en aquesta situació s'ha d'afegir, a més, que hi ha hagut un deteriorament molt ràpid d'aquesta posició del pro-

ducte interior brut, i que en data tan recent com el 1977, aquest representava el 20,7% del de l'Estat espanyol, mentre que les darreres estimacions que semblen haver-hi el situen per sota ja del 18%. Sigui la que sigui la pèrdua de la nostra posició quant a producte amb referència al producte brut total és una pèrdua molt anguniosa, i que s'ha produït, a més, en els darrers tres o quatre anys.

Mentrestant, el factor de l'atur, situa el nostre atur al voltant del 19,7% del total espanyol, o sigui, per sobre també del que significa la nostra població; tenim, per tant, més atur mitjà del que té l'Estat espanyol en conjunt; ha continuat creixent, i particularment a casa nostra. Davant d'aquesta xifra, el Pressupost de l'Estat preveu una inversió total a Catalunya, en el curs de l'any actual, de tan sols el 5,3% del total, és a dir, la tercera part del que ens correspondria per població i possiblement la quarta part del que pugui correspondre'ns per aportació.

Aquesta xifra em sembla que parla per si sola, i que no necessita massa més elaboració per dir que estem arribant, segurament, a límits realment perillosos, sobretot si tenim en compte que això ens agafa amb una infraestructura deficientíssima, com tots sabem, i que és absolutament necessari, per tant, tenir els serveis que ens corresponen per la població de Catalunya.

I, recordades aquestes xifres, deixeu-me ara que em refereixi als criteris de distribució que preveu el Fons, criteris els resultats dels quals són més potencialment perillosos per tal com la LOFCA disposa, i el Projecte de Llei reitera, que les inversions del sector públic estatal no compreses en el Fons s'inspiraran en el principi de solidaritat, com he dit. O sigui, que ens podem trobar perfectament que totes les nostres inversions, les que es facin a Catalunya en el futur, siguin condicionades per aquest factor.

Doncs, bé, com s'ha arribat als criteris que s'han utilitzat? ¿Fins a quin punt podem pensar que aquests criteris, que poden condicionar el nostre futur, han estat criteris justos i han estat criteris realment equilibrats? Recordem el que deia el Conseller Trias Fargas en la seva comunicació al Consejo de Política Fiscal y Financiera del 15 de setembre, on els recordava que el mateix grup de treball que establí aquests criteris, els mateixos criteris que avui dia ens semblen tan perillosos, ens deia que la «distribución, según los criterios contemplados en la LOFCA, plantea problemas si se aplica literalmente, por lo que hay que pensar en utilizar definiciones que no son estrictamente las que literalmente se desprenden de lo reflejado en la LOFCA, respetando la intención del legislador.»

Llavors, aquí es tracta que un grup de treball, un grup de treball constituït, com sabem, pugui canviar absolutament el que ell considera que no és correcte en una llei que ha estat aprovada, perquè «la intención del legislador» era una intenció diferent. Això em fa l'efecte que és tan summament dèbil, —el fet que deixem en mans d'aquest grup la interpretació «de la intención del legislador»— que per això sol ja podríem invalidar tot el procés.

I, entrat en aquest camp dels criteris, passem a apuntar algunes objeccions específiques, algunes de les quals ja s'han apuntat aquí, però no estarà de més subratllar-ho, que s'han tractat en els diferents indicadors. Cal començar, evidentment, pel seu volum, per la renda per habitant, indicador fonamen-

tal, però potser no fins a la pràctica marginació de tots els altres, en atorgar-li un 70% de la ponderació total.

Però, és més: el grup de treball, com també s'ha esmentat, ha tractat aquesta variable, i, si bé reconeix que «la primera de las variables utilizadas, la renta por habitante, no sólo resulta compleja, sino que quizás por su propia complejidad se presta a error», llavors ha acceptat la fórmula que s'ha utilitzat, en la qual, en realitat, s'ha canviat el que deia la LOFCA, de la «inversa de la renta por habitante» per una definició enfarfegosa i complicada en la qual, en realitat, el que es fa és quadrar el denominador, i, per tant, exagerar moltíssim els efectes nocius que aquesta disposició de la renda té per a nosaltres.

Ens trobem, per tant, no davant d'una decisió de tipus tècnic, sinó —com s'ha reconegut— d'una negociació política, d'una negociació pura i simple entre el Govern i el primer partit de l'oposició, en la qual no s'ha tingut en compte degudament, nosaltres ho creiem, coses tan importants en interpretar un factor que pren el 70% del pes total d'aquestes transferències que s'han de fer.

Per si això no fos prou, tota la informació que se'ns presenta fa referència a unes dades atribuïdes —però que no han estat publicades, i que no coneixem, a part d'aquesta atribució— a l'Institut Nacional de Estadística per al 1977, o sigui, de fa ja cinc anys, i des de llavors tots sabem els canvis realment importants que hi ha hagut en tota la nostra situació i la nostra posició en referència amb el total espanyol. M'hi he referit abans i no insistiré més sobre aquest tema.

Continuem analitzant els diferents punts que em sembla que mereixen atenció, i evidentment, el segon, tant per importància numèrica que li dona la Llei com per l'ordre en què vénen especificats, és el dels moviments migratoris. El que la LOFCA, també, disposava com a «tasa de población emigrada», però que arbitràriament —com en el cas anterior— s'ha canviat de «la tasa de población emigrada» a «saldo migratorio», que, evidentment no és el mateix, de cap manera, posats que, en el cas nostre, per exemple, hem tingut sempre una emigració que, en el moment que parlem de saldos, l'emigració no compta gens, i en el moment que es parla de taxes, hi havia una taxa existent, i, d'altra banda, tenim una situació generalment de no tenir gens en compte el factor immigratori, quan el factor migratori i d'immigració és absolutament essencial, posat que el factor de la immigració és el que condiciona la necessitat d'equipaments reals que es necessiten, ja que els equipaments fonamentalment es necessiten allà on arriba la població, i no necessàriament allà d'on ve la població. Per tant, ignorar completament la situació de la immigració i substituir la taxa per la qüestió del saldo són dos factors que ens semblen realment greus.

Per si això no fos tampoc prou, hem de pensar també que a aquest factor es dona un pes, del 20%, o sigui que, entre aquest factor i el factor anterior —el factor de la renda—, estem ja parlant en el 90% del Fons de Compensació. O sigui que, realment, el Fons de Compensació es podria quedar ja en aquests dos factors, perquè en tota la resta tindrà molt poca influència el que es pugui posar o afegir després que hem agafat el 70 i el 20, i ens queda tota la resta.

Llavors, s'oblida —pràcticament, s'oblida— un factor que crec que és molt important, i que és absolutament inoblidable i que s'ha mencionat també aquí, que és el de l'atur. A l'atur

es dona una absurda ponderació, una minsíssima ponderació del 5%. O sigui que es considera que l'atur, que és avui dia, segurament, el problema més urgent, el problema més greu, el problema que ens pot plantejar més dificultats de cara al futur, que tenim a Catalunya i a tot Espanya, mereix tan sols un 5% de la ponderació. Cal dir, i ho voldria mencionar, que nosaltres, al Senat, vam tractar de corregir aquesta ponderació, posant la xifra del 20%, amb la qual hi hauria hagut alguna correcció. Naturalment, no va ser acceptada, com cap de les coses que es van presentar; al Senat va passar sense cap mena de modificació, i, per tant, s'ha quedat en el 5%.

Llavors, en això és important tenir en compte aquest factor de l'atur, tenir-lo més en compte perquè s'ha de recordar que —com he mencionat abans— l'atur, no, perdó, he parlat abans de si l'atur avui dia és superior a Catalunya que a la resta del conjunt de l'Estat espanyol. Així, en aquest moment, tenim que la proporció d'aturats sobre la població activa és del 17,4%, i, per tant, per sobre del que significa la nostra població, i els aturats sobre la població total signifiquen avui dia el 19,7% de la població total.

Abans d'acabar amb aquesta anàlisi dels indicadors, vull reiterar un cop més que ens preocupa que s'hagi ignorat sovint el factor població, tant com a variable independent, incorporada als càlculs, com, efectivament, d'una variable que s'havia d'haver incorporat.

El pes efectiu de les comunitats poblades, els problemes que tenen les comunitats poblades, l'atur a les comunitats poblades, com puguin ser Catalunya o Andalusia, evidentment, no pot ser de cap manera el mateix pes efectiu que puguin tenir comunitats igualment respectables però amb molta menys població, com puguin ser Cantàbria o algunes de les poblacions actualment en ple estat autonòmic. I això no és tractar de parlar de greuges comparatius ni tractar de parlar que cada un tira a casa seva, sinó que és un fet que em fa l'efecte que el pes del problema és obvi i cal tenir-lo en compte. Qualsevol posició diferent és lamentable i és deformadora.

Però no voldria acabar aquesta intervenció sense referir-me a les tres darreres disposicions, les disposicions transitòries segona, tercera i quarta de la Llei, que ens semblen, per motius molt diferents, però també realment bastant alarmants. La Transitòria Segona és la que arbitràriament puja al 40% del que ha de significar el Fons dintre de la inversió total de l'Estat, que preveia la LOFCA i que donava com a mínim un 30%. Es decideix que, per als pròxims cinc anys, serà el 40%. No sembla pas lògic haver pujat això sense tenir cap experiència de com funcionarà el Fons, sense saber gens si aquests indicadors són bons o no són bons —nosaltres creiem que hi ha raons per creure que no ho són, però en tot cas no hi ha experiències—, sense tenir les planificacions que s'han d'haver fet... En fi, entrant ja de ple no solament a fer allò a què es referia la LOFCA, sinó a pujar deu punts més arbitràriament, és realment temerari —no hi ha cap paraula que puguem utilitzar—, quan el que s'havia d'haver fet, en realitat, hauria estat tot el contrari: hauria estat agafar un període de rodatge, i durant aquest període de rodatge anar incrementant, a poc a poc, a mesura que anéssim veient com s'utilitzaven, com es canalitzaven, quins problemes plantejava la implantació d'un Fons d'aquest tipus.

La Transitòria Tercera eximeix dels requeriments dels pro-

jectes d'inversió, dels requeriments de programes de desenvolupament, i determinats aspectes del control parlamentari, totes les partides que entrin en aquest Fons per a aquest amb corrent, per a l'any 1982. O sigui que en l'any en el qual entrem en joc, en el qual s'utilitza per primera vegada això, es farà, sense que es demanin totes les garanties de planificació, sense que es demanin totes les garanties de programació que feien falta, i sense que hi hagi el control parlamentari que requereix la mateixa Llei.

Si ens adonem també aquí del que això significa, o sigui, d'una banda, estem ja parlant d'un 40% del Fons, i, de l'altra, estem dient que en aquest primer any, que és l'any de rodatge, que és l'any de començar a aprendre cap a on anem, que és l'any d'orientar-nos, en aquest primer any no cal que tinguem la deguda programació, no cal que ens preocupem perquè hi hagi plans definits per les comunitats que les presentin, i no cal que ens preocupem massa de com funcionen les coses.

Si això no és realment una invitació a la utilització d'aquests fons d'una manera purament indiscriminada segons pugui convenir en uns moments determinats per raons electorals, o per raons d'altre tipus, ja m'explicaran quina justificació possible pot tenir aquesta Transitòria Tercera posada en aquestes condicions.

Finalment, la Transitòria Quarta —és la darrera— especifica que la dotació del Fons no podrà resultar inferior al conjunt de les inversions reals, noves, vinculades a les comunitats autònomes, amb la qual cosa l'importantíssim problema que hauríem hagut de plantejar-nos amb més temps, del que puguin ser les retallades d'allò que preveu l'Estatut en el fet de la competència compartida que, de fet, se'ns està imposant, amb aquesta nova Llei, en la qual en molts casos diuen, o en tots, que es farà tot a base de l'acord amb l'Estat, quan pot haver-hi i hi ha molts casos que són transferències que han estat plenament traspassades i en les quals tenim competència exclusiva. Aquest problema s'agreuja enormement perquè es diu que aquests mateixos criteris es faran en totes les inversions fins al límit que no s'hagi cobert el que ha estat la LOFCA en aquest moment, o sigui el que ha estat el Fons en aquest moment, o sigui que en aquests moments, lliga més encara, a través d'aquesta Transitòria, la situació, amb la qual cosa, el que ja era una amenaça es converteix en el que pot ser una greu violació de l'Estatut.

I acabo amb això, senyores i senyors Diputats. Jo crec que he subratllat alguns punts que s'havien de subratllar, potser he deixat altres coses que no eren tan greus, que s'havien d'esmentar, però evidentment no hi cabien totes. En tot cas ha de quedar clar perquè nosaltres al Senat vam demanar que es retornés el Projecte de Llei al Govern perquè el Congrés dels Diputats es prengués la mateixa posició, i perquè nosaltres creiem que aquest Parlament s'hauria de definir d'una manera ben clara en refús, en desaprovació del que significa aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara, els Grups parlamentaris poden fer una nova intervenció de deu minuts cada un. En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors

Diputats, un gran economista anomenat Josep Alois Schumpeter, en un llibre titulat «Capitalisme, Socialisme i Democràcia» va dir que els capitalistes i els socialistes continuarien menjant el pa capitalista i socialista encara que en aquest pa hi trobessin cucs. Valgui aquesta citació, davant aquest debat sobre el Fons de Compensació Interterritorial, per a assenyalar que les posicions d'uns continuaran essent les posicions d'uns, i les posicions dels altres continuaran essent les posicions dels altres. Per això, davant aquest escepticisme, que es pot derivar d'aquesta interpretació, en aquesta segona intervenció jo voldria entrar, i hi entraré, en el camp de les xifres estadístiques, un camp més fred però també més contundent. No aniré pas a sèries cronològiques de molts anys enrera, tan sols als anys 82 i 81. Les xifres són les següents: pel que fa al Fons de Compensació Interterritorial, amb una dotació global de 180.000 milions de pessetes, Catalunya té el 7.58, i, d'un total de divuit entitats territorials. Té per sobre Galícia, amb el 9.79, Andalusia, amb el 26.17, Castilla-León, amb el 9.37, i Extremadura, amb el 8.16. Bé, des d'aquest punt de vista, malgrat que Catalunya té pel que fa a l'Estat una població percentualment parlant d'un 16%, un producte interior brut aproximadament d'un 20%, un producte industrial brut d'un 24%, un esforç fiscal aproximat d'un 23% i una renda d'un 19%, malgrat això, podria estimar-se que Catalunya, dins el repartiment del Fons, certament no té un paper gens negligible.

Si del Fons passem al total d'inversions pressupostades per a enguany, tenim també, de les divuit entitats territorials que es consideren, que Catalunya està en un 5.34% i té a davant Galícia, amb un 6.43%, Andalusia, amb un 14.70%, Madrid, amb un 11.43%, Castilla-León, amb un 7.92%. Ja hi ha una diferència significativa; en la classificació global no es perden espais, en el percentatge significatiu ja hi comença a haver una diferenciació. Percentualment, el Fons ens és molt més favorable que la globalitat de les inversions. Si, a més, comparem aquestes xifres amb les de l'any 81 —ja he dit que no faria referències històriques llargues—, observarem que l'any 81 el percentatge de la inversió total a Catalunya era del 6.01, i el 82, com he dit, és del 5.34%. És a dir, ja hi ha una lleugera modificació. Però si a més ens fixem en la inversió real per habitant, 81-82, no en els percentatges específics dels imports regionalitzats i globals d'inversió, segons pressupost, segons zones, ens trobem que l'any 81, amb una mitjana estatal de 10.020 pessetes d'inversió real per habitant, Catalunya en tenia 4.930 pessetes, i estava en el tercer lloc començant per darrera. I el 82, amb una mitjana estatal de 12.550 pessetes d'inversió real per habitant, Catalunya en té 5.600 i està a l'últim lloc de la llista.

Mentre la mitjana estatal ha augmentat un 25%, del 81 al 82, pel que fa a la inversió real per habitant, la inversió real per habitant a Catalunya, del 81 al 82 ha augmentat un 13,05%, és a dir, ni tan sols la taxa de la inflació. Els defensors del Fons ens diran que Catalunya té un 7%, que Catalunya està ben tractada, però és que el Fons, i en això estem tots d'acord, no ho és tot. Globalment, Catalunya, senyores i senyors Diputats, no està ben tractada.

Hi ha una il·lusió, un engany. Justament la manipulació, si es vol dir amb paraules més aviat sonores, que es fa del Fons es presta a un engany, es presta a un engany, i llavors, ¿quina

és la posició que en nom del Grup d'Esquerra Republicana des d'aquí i en aquest debat he de denunciar? A la intervenció anterior ja he dit que des d'un punt de vista conceptual, el Fons ens resulta inadequat; que des d'un punt de vista jurídic, el Fons ens resulta parcial; que des d'un punt de vista operatiu, el Fons ens resulta centralista; ara, des d'aquesta consideració quantitativa, hi he d'afegir que, a més a més, el Fons ens resulta enganyós.

I amb això podria acabar, però no acabaré; breument, però no acabaré. Perquè em voldria referir a quatre punts, només quatre punts, addicionals, que han estat esmentats des d'aquesta tribuna per diferents oradors. Punt primer, se'ns ha dit: «en els Estats federals, on òbviament la majoria de competències són concurrents —de la sentència del tribunal de Bonn— en els Estats federals, en els projectes d'inversió semblants al que aquí podem anomenar Fons de Compensació Interterritorial, existeix una administració i una coordinació conjunta». Certament, però és que es dona la casualitat que la nostra Constitució no consagra, malauradament al meu entendre, l'Estat federal.

Segon punt, se'ns ha dit que la solidaritat és interterritorial i d'acord, si no ho recordo malament, amb l'article 6 del Projecte de Llei, també intraterritorial. Jo en això he de dir que no, el Fons és un Fons de Compensació Interterritorial, no intraterritorial. Les decisions dins les comunitats autònomes han de correspondre, per coherència d'això que és l'Estat de les autonomies, han de correspondre als organismes de Govern, als organismes d'autogovern, en definitiva, de les mateixes comunitats autònomes. I això ho reconeix la LOFCA en el seu article 2.2.

Tercer punt, hi ha el tema de les migracions, si el saldo migratori, si la taxa d'emigració; ja m'hi he referit abans, no m'hi tornaré a referir: cadascú amb el seu criteri; és una qüestió de quantificació. Però sí que hi ha una cosa evident, a la qual també s'ha referit un altre orador que m'ha precedit, en el torn anterior, en l'ús de la paraula, i és evidentment el que es desprèn de l'article 158.1 de la Constitució. El tema no és primar les regions o les zones que es despoblen en una primera fase, sinó tenir en compte o almenys la possibilitat de tenir en compte, amb un criteri addicional, el dèficit d'equipaments d'aquelles zones que absolutament tenen més equipaments que altres, però justament perquè s'ha produït un corrent d'immigració fort necessiten, encara que en tinguin més, moltes més dotacions infraestructurals i de serveis que les altres, en una primera fase; en una segona fase de compensació és un tema a discutir.

I el quart punt, d'aquests addicionals que hi volia afegir, el de les estadístiques. En la meua primera intervenció, quan he arribat a l'article 5.2 i 3 del Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial, he dit que no em voldria referir a les estadístiques, que m'hi referiré més endavant. Certament que les estadístiques no són el que haurien de ser, ni aquí ni, possiblement, fora d'aquí; però estant en això gairebé tothom d'acord, el que no s'entén, i ara ho assenyalo, és per què es fa una llei inamovible en els seus criteris de distribució per una durada de cinc anys. Són uns punts addicionals, i amb això sí que acabo.

Acabo dient, això sí, que una vegada més nosaltres proclamem la necessitat pràctica, fàctica, del principi de solidaritat.

Però no d'una solidaritat dirigida, administrada, paternalista, centralitzada, d'una solidaritat, si se'm permet, solidària, d'una solidaritat que vagi de baix a dalt, on els que d'una forma o d'una altra cedeixen tinguin l'opció de saber què és el que cedeixen i a qui ho cedeixen. A una solidaritat, en definitiva, que, fent-se en un context de recursos escassos, tingui en qualsevol moment la garantia suficient no d'un control sinó d'un seguiment, i, en definitiva, una compatibilitat entre equitat i eficiència. Perquè, senyores i senyors Diputats, com va dir en Proudhon, l'abundor dins de l'escassetat generalitzada, comporta gairebé sempre el vici, la corrupció, l'engany i la demagògia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Centristes té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, per fixar de nou, matisant les nostres posicions, les de Centristes de Catalunya-UCD, i després per fer algunes puntualitzacions també i precisions respecte a allò que ens ha semblat més significatiu de les intervencions dels altres Grups parlamentaris. Bé, és clar, tornem a parcialitzar el tema quan donem un èmfasi particular a quin és el volum de les inversions públiques a Catalunya; aquest és el tema de la balança fiscal, que, ja ho hem dit, tots sabem que és desfavorable. Hi ha més balances, hi ha més temes, que tots són favorables. Aleshores, és una mica el *dou des* dins d'una unitat de mercat, dins d'una zona econòmica més gran. De qualsevol manera, és clar. Això de les estadístiques qualsevol les utilitza a mida del seu gust; un gran estadista anglès, de la segona meitat del segle XIX, ja deia que hi havia tres classes de mentides: les petites, les mitjanes i les grans: és a dir, l'estadística la tercera d'elles. És clar, aquest és un tema de truc parlamentari, el fet d'insistir i tornar a insistir en part de les inversions públiques a Catalunya.

El tercer dels punts del guió que se'ns va donar com a ordre suggerit per la Ponència parla de la inversió pública total —total, tots els senyors Diputats ho poden llegir—, de la inversió pública total a Catalunya. Si veiem els números i incloem aquí la resta d'inversions públiques que fa l'Estat, l'Administració Central, a part el pressupost General de l'Estat a través del subsistema d'empreses públiques, els resultats són molt més —ho sabem tots, ningú no ho discuteix—, molt més satisfactoris a nivell de Catalunya. Per dir més coses en termes d'estadístiques, bé, es diu que els números utilitzats no han estat publicats per calcular el Fons de Compensació Interterritorial. Jo crec que sí, que han estat publicats. Jo convidaria els senyors Diputats que pensen que no que vegin exactament la pàgina 110, d'una banda, i la pàgina 117, d'altra banda, d'un llibre editat pel Ministeri de Finances que es diu *Fondo de Compensación Interterritorial. Proyecto de Ley*. D'alguna manera, jo diria que això representa un esforç satisfactori de l'Institut Nacional d'Estadística, però un esforç ràpid, puntual, poderós, perquè la disposició addicional tercera de la LOFCA li feia aquest mandat. El mandat s'ha acomplert, el mandat surt satisfactòriament, i d'aquesta manera nosaltres podem veure, com quan parlem de la lletra «C», de les variables del Fons de Compensació Interterritorial, que la taxa d'atur a Catalunya està per sobre de la mitjana nacional, i aleshores resulta que només hi ha sis comunitats autònomes que perceben

diners com a conseqüència de la variable atur. I, sorprenguin-se, senyors Diputats, les tres que apareixen primeres de les sis corresponen a les regions més riques, Madrid, Catalunya i Vascongades. En canvi, les altres tres que també passen són les més pobres, Andalusia, les Canàries i Extremadura. Tot això vol dir que quan des d'aquest mateix lloc alguns altres Diputats han dit que és que era necessari que el Fons de Compensació Interterritorial es dedicés més a l'atur, jo pregunto: és que, donada la naturalesa puntual i concreta d'aquesta variable, no pot ser que es produixin sorpreses importants a l'hora de valorar la participació d'aquesta variable dins dels diners que van a través del Fons de Compensació Interterritorial? És que tindria sentit que un conjunt de territoris autonòmics molt més endarrerits en termes de renda, també amb problemes difícils en termes d'atur, potser més difícils que els nostres però amb deficiència estadística, perquè en les regions més industrialitzades, en els territoris més industrialitzats la captació estadística de l'atur és molt més satisfactòria que en els altres llocs... ens podríem trobar amb sorpreses per falta de conèixer com es poden arreu del món aplegar aquestes estadístiques.

Hi ha un altre punt que s'ha dit també de vegades que, és clar, ens deixa molt preocupats: que és que la presentació de tot el Projecte s'ha fet al marge del Parlament, de les Corts Generals a Madrid. Bé, jo diria que això s'està debatent a les Corts Generals a Madrid. Això no serà Llei, ni vincularà ningú en el territori espanyol fins que no estigui aprovat. I, és clar, quines eren les alternatives? Fer-ho com un Projecte de Llei que presenta el Govern solament? Fer-ho com un Projecte de Llei abonat pel segon partit arreu de l'Estat espanyol? Jo suposo que, en definitiva, no hi ha mai ni la inspiració divina perquè faci caure sobre els Parlaments uns determinats projectes de llei, que no se sap qui els ha fet. Els projectes de llei no els fan mai els àngels. Els projectes del llei, els fan aquelles persones que treballant dins de l'Administració pública intenten d'arribar a resoldre els problemes que qui els mana, la classe política, els n'assenyala les directrius. Però ells aleshores fan els projectes, ells fan les simulacions, i és clar que les simulacions poden tenir quelcom d'arbitrarietat com hem dit aquí, però també és que aquesta arbitrarietat cadascú la plantejaria des de la seva òptica, i en aquest moment un dels punts importants que jo voldria reafirmar és que aquest és un problema de contenció, de com es reparteixen horitzontalment els diferents territoris autonòmics. Una certa quantitat global determinada a nivell de tot l'Estat no pot ser mai resolta ni decidida a un nivell de les mateixes comunitats autonòmiques perquè és impossible que es produeixi l'acord. En el sistema comparat sempre ha anat d'aquesta manera.

Hi ha un altre punt realment important, que és el que succeeix amb els dèficits d'infraestructura. Bé, els dèficits d'infraestructura és un tema que en definitiva, com molts altres temes, no es resolen ni exclusivament, ni primordialment, ni específicament, perquè no ha estat aquest l'objectiu fixat a través del Fons de Compensació Interterritorial. Aquí han dit diversos Diputats una cosa, uns altres una altra. Però, és clar, hi ha una referència important a un Fons que és molt més important que el de Compensació Interterritorial, que té per objecte resoldre aquest tema, que és el Fons previst en el paràgraf primer del mateix article 158 de la Constitució, que és el dit

Fons de Serveis Mínims per a garantir una prestació uniforme dels serveis mínims bàsics arreu de l'Estat. I aquesta és una comesa d'aquest Fons, Fons que d'acord amb el punt 30 dels acords autonòmics s'ha de presentar a les Corts Generals com a Projecte de Llei abans del 30 de juny d'aquest any. És a dir, que potser ja podríem apuntar a les nostres agendes que hi hagi un altre debat quan tinguem aquest Projecte de Llei per a aquest Fons de Serveis Mínims, però aquell i no aquest serà el moment de veure què succeeix amb la correcció dels dèficits d'infraestructures.

Hi ha moments en què jo no sé, en la intervenció d'alguns Diputats, si en definitiva s'està o no d'acord, no sols amb el principi, sinó amb la concreció del Fons de Compensació Interterritorial. I aleshores resulta que sí que s'està d'acord amb el que en la política de solidaritat i de correcció de desequilibris territorials succeeix a França i a Itàlia, però no a Espanya. És clar, jo el que facin a França i a Itàlia ho faran més bé o més malament, però no em toca la meua butxaca. Quan ens toquen la butxaca d'aquí, aleshores l'oposició és considerable. Tot plegat, aquest no és un plantejament seriós del tema.

Un altre punt és demanar rodatge, i quan tinguem el rodatge fet veurem què passa amb les variables i amb les ponderacions. Fent una altra referència al sistema comparat i a aquell país on més bé fan aquestes coses, és clar que en el moment en què s'endega un text legal realment important, en el primer moment i no esperant un tercer moment com en el cas nostre, la Constitució, la LOFCA i el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial, és clar que, per exemple l'*State and Local fiscal Assistance Act* del 1972 als Estats Units estableix un sistema del *revenue-sharing*, el sistema de participació o coparticipació en els ingressos. Des del primer moment no hi ha rodatge, des del primer moment hi ha variables i ponderacions establertes. I aquesta és la manera d'agafar la cosa per la punta que crema. Quan hi ha un problema important mullar-se al més d'hora possible, i després si es veu que no ha anat, ja ho modificarem. Jo he de dir que potser ells ho fan més bé, ho encerten més bé: la llei s'ha renovat ja dues vegades, dues vegades, i no han modificat ni les variables ni els percentatges. Possiblement nosaltres tampoc no variarem percentatges ni variables. El que passa és que cadascú de nosaltres sembla que vulguem, com deia abans i es veu analitzant el conjunt d'esmenes que després ha rebut l'informe de la ponència corresponent del Senat, que cadascú explica les variables i les ponderacions en funció de què és el que més bé li va econòmicament en el seu territori autonòmic. Tot això posat a un nivell de generalització i el conjunt de cada una de les posicions particularitzades sumades totes juntes no ens faria arribar a cap fons ni de compensació ni interterritorial, sinó que cadascú voldria la seva compensació dins de casa seva i fora dels altres.

Hi ha un últim punt, que és el tema de la territorialitat i la intraterritorialitat. Bé, és clar que la intraterritorialitat és un tema de decisió pròpia i que la fixarà pròpiament dins del seu territori cada una de les comunitats autonòmiques. Aquí només es fixen uns determinats principis generals, no de concreció, per recordar a les comunitats autonòmiques que aquest és un principi general de la Constitució i que apareix sempre. Apareix en el paràgraf 2 de l'article 2 de la LOFCA, apareix en el paràgraf 6 de l'article 16 de la LOFCA i apareix també en

l'article sisè d'aquest Projecte de Llei que ara estem estudiant del Fons de Compensació Interterritorial. Però la interterritorialitat o recomanar la interterritorialitat de cap manera no creiem nosaltres que pot valorar-se com si fos una intromissió dins del que és la competència concreta de resoldre aquest tema en el terreny, dins de les competències pròpies de qualsevol comunitat autònoma.

Finalment i com a resum, és clar que nosaltres reafirmem el que hem dit en el primer moment, que ens semblen tot l'estudi i el Projecte tècnicament bons; la fixació i la concreció aritmètica és clar que són opinables i són arbitràries, cadascú faria millor el seu, però com a compromís dels interessos de totes i cada una de les comunitats autònomes, volent donar un satisfactori compliment del principi de solidaritat, creiem que el Projecte és tècnicament bo. Jurídicament, dèiem que era absolutament pulcre i mirat i no hi veiem cap desviació. L'única desviació jurídica que hi vèiem era per a reclamar la ponderació del terme població sobre la taxa d'emigració. Una altra cosa és que es vulgui introduir una variable diferent, que és, no la taxa d'emigració, sinó la taxa d'immigració, però això efectivament no està previst aquí. És clar, les posicions que de vegades aquí es manifesten són plenament coincidents amb unes esmenes que ha fet un Senador de fora d'aquest àmbit territorial de Catalunya, doncs el senyor Abel Matutes defensant per a Eivissa, precisament, tota la taxa d'immigració per a calcular el fons. Si la immigració és un fenomen que es produeix cap a les regions més riques i més fortes en el procés de desenvolupament econòmic que atreuen mà d'obra, que atreuen recursos de capital i que fixen allà més llocs de treball, afavorir això en el Fons de Compensació Interterritorial és exactament el contrari de la filosofia del Fons de Compensació Interterritorial al servei del principi de solidaritat que estableix la Constitució i estableix el nostre ordenament constitucional.

Finalment, nosaltres dèiem que políticament és adequat que aquest contenciós —i l'estem repetint permanentment amb les nostres actuacions—, aquest contenciós que la distribució del Fons suposa entre les diferents comunitats autonòmiques de l'Estat espanyol, això exigeix, i així es fa, així s'ha fet sempre i així se seguirà fent en el sistema comparat, i desitgem que se segueixi fent en el cas espanyol, que sigui l'Estat, a nivell d'Estat, que com a àrbitre distribueixi els recursos a aquests en funció d'unes fórmules objectivitzables que no perjudiquin el compliment del principi de solidaritat. I, és clar, i voldria reiterar un punt que assenyalava abans, l'article 16 de la LOFCA defineix els diners, els recursos a disposició del Fons de Compensació Interterritorial com a càrrega general de l'Estat. És càrrega general de l'Estat perquè és finançada amb els recursos directament extrets de tots els ciutadans espanyols, i aleshores és lògic i natural que siguin les Corts Generals qui aprovin la quantia i la distribució, perquè són ells els qui tenen la sobirania delegada de tot el poble espanyol, el qual participa en la creació d'aquest principi de solidaritat que avui estem debatent aquí, només un dels instruments per al seu compliment, i no possiblement el més important ni el més encertat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades,

senyors Diputats, voldria tractar d'algun dels temes que han anat sortint puntualment en el debat, i un d'ells és el tema del mètode com s'ha elaborat aquest Projecte de Fons. Es diu que, bé, que és un mètode que ara s'està discutint en el Parlament, que abans s'ha discutit en el Senat. Molt breument el senyor Pi-Sunyer, que ha estat un Senador que ha jugat un paper destacat en aquestes discussions, ha explicat que ni una sola esmena del Senat no s'ha vist traslladada a aquest document. I nosaltres ens temem moltíssim que ni una sola esmena en el Congrés de Diputats es veurà traslladada en el document definitiu.

Jo no puc deixar estar de llegir-los un document en el qual es cita —un document precisament de la Generalitat de Catalunya, del Departament d'Economia i Finances—, en el qual s'esmenta la posició del Ministre que presidia el Ple últim del Consell de Política Fiscal i Financera, que dictaminava precisament aquest Projecte de Llei, i diu: «El ministre que presidia el Ple últim en representació de l'Administració Central va manifestar que difícilment podrien acceptar en el Consell, el Consell de Política Fiscal i Financera, cap recomanació que s'apartés significativament del document dels experts». O sigui, que ni el Consell no pot fer cap recomanació, el Senat no serveix a la pràctica absolutament de res, i temem molt que el Consell de Diputats tampoc no serveixi de res. Esperem que almenys en aquesta Cambra treballem amb un altre esperit, i pensem que les nostres aportacions puguin ser tingudes en compte. Per tant, aquest és un Projecte de Llei que s'ha fet al marge de les institucions parlamentàries, i això pensem que és un precedent que ja hem denunciat altres vegades, que hem dit que implicava perills. I se'ns diu que, bé, que aquest Projecte no és el millor. Jo crec que és obvi que no és el millor, però no se'ns diu si reuneix els mínims que han de ser tinguts en compte per a donar una consistència jurídica a aquest document.

I nosaltres pensem que no, que és millorable, que els criteris de distribució del Fons són molt millorables, i aquest és un tema que nosaltres creiem que és possible, sobretot perquè, com s'ha dit aquí repetides vegades, és un projecte que hipoteca la validesa durant cinc anys, d'aquests criteris de distribució, i, per tant, que seria una equivocació que s'aprovés sense aquestes modificacions.

Hi ha un tema que jo crec que és important, que és el tema de la millora estadística. Hi ha un Decret, al qual jo he fet referència abans, del 5 de març, i voldria fer una referència significativa a la data: el debat en el Senat es fa precisament els dies 2, 3 i 4 de març i totes les esmenes es queixen de la manca d'informació estadística, que l'INE no dona un suport estadístic precisament al que necessita aquest projecte de llei, i, aleshores, fixin-se, senyores Diputades i senyors Diputats, la discussió és el 2, 3 i 4 de març, i aquest Decret és del dia 5 de març, en el qual es diu que s'ha aprovat un pla estadístic que no es publica, un pla estadístic que diu que donarà suport estadístic a totes les necessitats del Fons de Compensació. Nosaltres ens temem que això és per a cobrir l'expedient, tot i que nosaltres creiem que és positiu que es digui que anualment s'elaboraran i publicaran les informacions bàsiques que permetin quantificar el nivell provincial de renda per habitant, la dotació dels serveis públics fonamentals i el grau d'equipaments col·lectius. I aquí voldria jo referir-me, perquè ens

sembla que un bon índex del grau d'equipaments col·lectius seria una variable a introduir al més aviat possible, tan aviat com aquest índex estigui elaborat. Jo crec que, efectivament, hi ha molts problemes, no únicament en el tema de les inversions, estem totalment d'acord que hi ha una manca de clarificació de quines són les inversions, de la distribució territorial de les inversions; però també pensem que aquesta millora estadística ha d'anar per a establir millor aquests criteris de distribució del Fons. Jo em referiré a dues qüestions —ja m'hi havia referit abans—, que ens sembla que són molt importants, i hi voldria insistir per demostrar la mala confecció d'aquest Fons. Potser és en el Fons referit a l'any 1982, però a l'any 1982 s'agafa la renda per càpita referida a l'any 1977. A part que es pondera excessivament perquè se li dona un 70%, jo voldria recordar ara aquí l'anècdota que ens explicava sempre un professor que jo havia tingut d'estadística a la primera classe d'estadística, el primer any que fèiem estadística, que sempre ens deia que l'estadística demostra que si jo em menjo dos pollastres i l'altre no se'n menja cap, cada un ens n'hem menjat un. Aquest concepte de la renda per càpita ens sembla que, ponderar-lo d'aquesta manera amb un 70%, és excessiu i, per tant, aquí hauríem d'entrar a corregir-lo. Però també hi ha el tema de l'atur, pel que fa al qual —primer se li dona una ponderació insuficient d'un 5%—, en el càlcul que s'ha fet per al 1982 s'agafen les xifres d'atur dels dos semestres últims del 79 i dels dos primers semestres del 80, quan s'està discutint la distribució per al 1982, quan les estadístiques més recents de l'atur ja estan publicades, i l'única justificació per a agafar aquestes xifres és, efectivament, que s'estan fent simulacions i s'agafen les xifres que convenen perquè donin determinats resultats. I nosaltres no estem d'acord que amb el caràcter de crisi econòmica que avui estem patint, l'atur sigui una variable conjuntural que calgui valorar poc. L'atur, en aquest moment, és una variable profundament estructural, i no voldríem que, en lloc d'una variable, a partir d'un cert temps comencem a parlar d'una constant.

Nosaltres, per acabar, creiem que no convé a un país com el nostre, on els desequilibris territorials són tan forts, tan greus, tan dramàtics, tan intensos, parlar que aquesta és una política que en altres països dona uns resultats molt migrats, etc., perquè, si en aquests països en què hi ha una política de correcció dels desequilibris, els resultats potser són petits, potser ens hauríem de pensar què hauria passat, com a conseqüència de la crisi econòmica, si no hi hagués hagut aquesta política. Potser, en lloc d'uns resultats tan petits, el que hauríem tingut hauria estat una accentuació molt més dramàtica i molt més profunda dels desequilibris territorials. Per tant, el que s'ha de fer és corregir aquesta política dels desequilibris, fer-la molt millor, i, això, nosaltres diem que no ho fa aquest projecte de Fons, que hauria de fer-ho un altre projecte de Fons de Compensació Interterritorial, realment solidari, interterritorial, i que tingués en compte també l'increment que anés a dotar equipaments socials, que tingués en compte l'increment de les rendes socials per a la millora d'aquests equipaments.

Nosaltres pensem que aquest Fons, per resumir la nostra posició, és ineficaç —aquest projecte de Fons— per a corregir els desequilibris territorials, que no és solidari, que significa un rebaix del contingut de la nostra autonomia.

I voldria acabar llegint una frase que diuen els experts —és

un annex que s'ha donat amb la memòria d'aquest projecte de llei, és una frase que se cita de les recomanacions que va formular la Comissió d'experts, aquesta que nosaltres critiquem tant, sobre el finançament de les comunitats autònomes prop del Fons de Compensació Interterritorial—que diu el següent, en parlar que són les Corts Generals les que aproven la magnitud, la distribució i la destinació dels recursos del Fons de Compensació —i a elles s'haurà de donar compte al seu moment— diu: «Això suposa una limitació per a les assemblees de les comunitats autònomes per tal com la magnitud i la destinació d'una part dels seus recursos, les transferències de la part de la inversió del Fons que executen elles, els ve determinat per les Corts generals.» Jo vull acabar de llegir la frase, diu: «Encara que això està plenament justificat en el caràcter redistributiu d'aquest Fons.» Bé, senyores Diputades i senyors Diputats, nosaltres neguem el caràcter redistributiu d'aquest Fons, suficientment redistributiu, i, per tant, creiem que això és una limitació, com diu i reconeix aquest mateix document, per a les assemblees de les comunitats autònomes. És —i ho hem dit altres vegades aquí— un sarcasme parlar de competències plenes o de competències exclusives, com la d'ensenyament, per a posar un exemple, quan aquestes competències no signifiquen disposar lliurement de recursos per a noves inversions. Què passa, que és que no hi ha cap possibilitat de creixement de la població escolar a Catalunya? I, aleshores, quan hi hagi aquest creixement de la població escolar, com lliurement una competència plena disposarà dels recursos per a atendre les noves inversions que això significa. Pensem que aquests són temes greus, que signifiquen un rebaix del contingut, no únicament com deïem abans, de la nostra autonomia, sinó en general del conjunt de les autonomies, i és per això que nosaltres manifestem la nostra posició davant d'aquest projecte de Fons de Compensació.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, el Grup Socialista vol fer una defensa escrupolosa del que són els mecanismes democràtics continguts en la Constitució, en l'Estatut, i, especialment, per tot el que fa al procediment legislatiu.

Dit això, vull recordar la vigència del plantejament que hem fet nosaltres quan assenyalàvem que l'article 158.1 de la Constitució plantejava el tema dels serveis mínims com un dels elements fonamentals de la política de la solidaritat, recordar que el termini acaba el 30 de juny, recordar també, per informacions que nosaltres tenim, que s'ha avançat molt poc en el desenvolupament estadístic que permetria fer aquesta llei de serveis mínims —s'ha avançat molt poc— i que difícilment podrem tenir aquest instrument complementari en relació amb el tema de la solidaritat que tant ens preocupa. I vull dir que aquest és un dels elements fonamentals del nostre plantejament polític. La llei de serveis mínims és una disposició —o ho serà al seu dia— que objectivarà i que permetrà que aquelles zones densament poblades que han estat sotmeses a una allau immigratòria puguin recuperar el nivell de serveis mínims igualitàriament en el conjunt de l'Estat. Aquesta perspectiva, no solament no l'abandonem, l'hem impulsat, l'hem defensat, i des d'aquesta perspectiva defensem la necessitat d'unes estadístiques que puguin avalar aquesta política. Per

tant, això seria un dels elements fonamentals de la nostra concepció de la política de solidaritat.

En relació amb els criteris de la llei, n'he parlat a bastament, he parlat de la necessitat d'una actualització estadística, totes les posicions socialistes dels darrers anys han anat dirigides a l'actualització estadística de cadascuna de les lleis —vull recordar que el nostre ponent, concretament, a la LOFCA, el Diputat Ernest Lluch, defensà la necessitat d'una potenciació estadística per a fer-ne possible els continguts— i que, lògicament, nosaltres som partidaris de l'actualització estadística. I he recordat abans que tenint en compte el *gap* temporal que es produeix entre les dades estadístiques i l'aplicació a molts països europeus, ens demostra que estem amb un retard de quatre anys de mitjana, que és el mateix que tindrem ara, perquè tindrem dades del 79 en relació amb el Fons del 83.

També vull dir molt clarament que dels continguts de la LOFCA i del mateix Fons resulta que aquestes quantitats del Fons de Compensació han de ser aplicades per la comunitat autònoma, però atenent criteris territorials interiors. Tots coneixem que en el pressupost de la Generalitat de Catalunya del 1981, en el pla dels 10.000 milions de pessetes, hi ha una discriminació palesa en relació amb les comarques que tenen un índex més elevat d'atur. Tots coneixem que el pressupost del 1981 dotava del 3% d'inversions l'àrea metropolitana de Barcelona. Tots coneixem que la inversió, centrada a les comarques que presenten més atur i que són més densament poblades i que tenen un major dèficit d'infraestructures, que es plantejava en el pla d'inversions de 10.000 milions, hi havia una relació de 7 a 1 en relació amb altres comarques. I això no es feia tampoc afavorint les comarques més deficitàries de Catalunya des de qualsevol punt de vista o des de qualsevol indicador de renda objectiu. Des d'aquest punt de vista, nosaltres defensem que, pel que fa als 13.648 milions de pessetes que puguin arribar al Fons de Compensació, el Consell Executiu observi un criteri de distribució intraterritorial en el si de Catalunya, perquè, indubtablement, podem fer una política territorial que tingui present les bosses d'atur i les situacions més preocupants a nivell territorial de Catalunya. En contra, tenim plantejada una alternativa d'uns 7.000 milions de pessetes que llencen els Centristes al pressupost de la Generalitat per a enguany, que no responen a aquest criteri de solidaritat, interior, en aquest cas, que plantejava el mateix Fons de Compensació.

Les estadístiques, tota la base estadística convé revisar-la, convé fer esforços, i nosaltres som partidaris de la clarificació, de la veritat estadística, contraris a la manipulació estadística continuada, manipulació estadística vingui d'on vingui. Sovint, des de posicions centralistes, sovint des de posicions interessades, plantejades des d'un particularisme, sigui el senyor Rojas Marcos qui ho faci o sigui qui sigui el qui ho faci. Per tant, tot el que sigui clarificació i objectivitat tindrà els socialistes al darrera, i tot el que sigui clarificació i objectivitat, indubtablement, serà positiu per a Catalunya. A Catalunya li va l'objectivitat perquè, indubtablement, amb la guerra de greuge comparatiu sempre en surt perdedora, possiblement, per la mala política que, amb independència que es treguin guanys conjunturals a curt termini a l'interior de Catalunya, es pot portar des del nostre país.

Des d'aquest punt de vista, tot el que fa referència a inversió

pública ha de ser convenientment contrastat. Aquí han sortit dades molt preocupants. Aquí s'ha dit que la inversió del 1982 és el 5,3 de la inversió total. Vagi per endavant: els socialistes no hem votat els pressupostos de l'Estat. Els socialistes no hem votat els pressupostos de l'Estat per manca global d'inversió i per manca d'una política clara de regionalització. Hi ha altres partits aquí, a la Cambra, que han votat històricament uns pressupostos que presentaven una manca de clarificació i una discriminació objectiva per a Catalunya. Però quan es parla d'aquest 5,3 es parla del conjunt del pressupost. S'analitzen només els crèdits i no s'analitza la despesa realment efectuada. Si ho analitzem, en relació amb la part provincialitzada —i cal recordar que el pressupost de l'Estat només té provincialitzat el 60%—, passariem a un 7,8%. Nosaltres, no som partidaris de dir que aquest 7,8% és bo. Nosaltres el que diem és que el Fons, que és el 40% de la inversió nova i el 22% de la inversió, amb un 7, coma i escaig —i si actualitzem dades del 79 serà prop del 8—, ens dona el coixí suficient per a demostrar que Catalunya és solidària. La resta de la inversió, l'hem de plantejar amb uns criteris d'una base molt més objectiva. I és a partir d'aquí on nosaltres podem presentar unes dades clarificadores. Per tant, agafar les dades estadístiques, que són incorrectes, des d'aquesta perspectiva, sempre ens donarà la sensació que estem molt pitjor de com estem, la qual cosa té una contestació des d'una altra perspectiva, que no permet avançar, i només s'assenyala com un element positiu el fet que s'hagin guanyat mig puntet, tres quarts de puntet, aquest voluntarisme de poca volada que sovint inunda la política catalana.

El que convé saber és la xifra, i nosaltres som partidaris que el 60% tingui unes bases objectives. I que quedi molt clar que tots els il·lustres senyors Diputats que han tret xifres han tret xifres, i podríem treure'n nosaltres unes altres. Per exemple, les xifres que surten del Ministeri d'Economia sobre projectes realment executats —que són plens de deficiències, perquè sovint la inversió de Madrid surt molt valorada, perquè inversions efectuades a altres zones passen pels serveis centrals, de la qual cosa surt una excessiva valoració de Madrid, tot i que sabem que la inversió a Madrid és realment una de les causants del grau de centralisme en el conjunt de l'Estat— ens donen xifres, del 69 fins ara, absolutament diferents d'inversió executada: 11,9, 11,7, 12,6, 14,6, 12,4, 14,9, 12,7 —no continuo... Amb un interval d'11 a 14 sobre la inversió realment executada. El 81 es nota una davallada, que se situa en el 7,9. Aquestes estadístiques, que són fetes amb una base empírica de projectes realment executats, permeten més fiabilitat que les d'un pressupost que només assenyala els crèdits, que després té moltes mutacions i que amb la seva liquidació —els socialistes som partidaris que quan surti la liquidació del pressupost es regionalitzi la liquidació, per a saber realment com s'ha executat aquest pressupost—... Són molt més fiables, com dic, que basades estrictament en l'anàlisi d'uns pressupostos que només provincialitzen el 60%.

Per tant, la nostra posició política és clarificació total, clarificació total que passa per impulsar aquests mecanismes constitucionals complementaris de la solidaritat i tant o més importants que el Fons. El tema dels serveis mínims que, indubtablement, beneficiaria Catalunya. Sense cap mena de dubte. Dir, molt clarament, que una cosa és el Fons, que és el 22% de

la inversió nova, que nosaltres podríem qüestionar si féssim una anàlisi prèvia, i totes les comunitats el fessin, intentant nosaltres cercar una posició reivindicativa perquè amb l'estudi global del tema quedés una posició més o menys favorable; però dir que sempre trobarem bases de desacord. I recordar que molts tractadistes assenyalaven que del Fons de Compensació, com havia passat amb el Fons d'Acció Conjuntural, possiblement, no arribaria ni una pesseta a Catalunya, al País Basc i a Madrid. Recordar aquest element i que la nostra preocupació se centra en la distribució del 60% restant de la inversió nova.

Dir molt clarament que quan nosaltres parlem de clarificació volem anar més enllà que el que és la inversió real, que representa un 10% del pressupost de despeses. Volem anar més enllà i volem una clarificació de la balança comercial, volem una clarificació dels fluxos financers, volem anar molt més enllà per, d'una forma o d'una altra, tenir un quadre que ens permeti, d'acord amb els indicadors internacionals que he assenyalat abans, de l'informe McDougall, accelerar la situació, saber en quins marges ens hem de bellugar i saber que quan estem parlant d'una inversió a Catalunya, vingui del Fons o no vingui del Fons, del 10 o de l'11%, és un criteri que es belluga dins dels criteris internacionals. Perquè, en aquests moments, tenim informes comparatius de com s'ha portat aquesta política a altres llocs. I no em voldria referir als fracassos històrics de determinades lògiques polítiques de desenvolupament territorial, però sí que voldria afirmar clarament que no és bo, des d'aquest Parlament, fer al·lusions a les quals, amb frases històriques, de líders amb qui podem tenir alguna simpatia perquè realment han estat, no solament imaginatius sinó que han tingut aportacions notables, no es pot dir, des d'aquest Parlament, que llençar diners a la misèria només provoca vici. Això, no es pot dir des d'aquest Parlament. I em permetran que m'excusi si exactament no he volgut fer la traducció, però he volgut fer el que seria el sentit, polític i personal, que es podria entreveure d'una intervenció sorgida d'aquest Parlament. I aquí estem parlant de solidaritat. I si nosaltres volem combatre la demagògia tercermundista que es pugui produir, si volem combatre la demagògia centralista que es pugui produir, si nosaltres volem combatre aquest conjunt de demagògies que es fan en el conjunt de l'Estat, només amb una posició ferma, segura, objectiva i amb contundència estarem carregats de raó o, si no, la lluita dels greuges comparatius provocarà, evidentment, una pèrdua per a Catalunya, sense cap mena de dubte.

Des d'aquesta perspectiva voldria dir que, en aquest cas, ha estat una intervenció d'indignació continguda. Lamento haver fet aquesta intervenció però és evident, i a ningú no escapa que la situació conjuntural que estem vivint en relació amb una situació tensa del poble andalús fa que els Socialistes sentim la més profunda solidaritat pels treballadors andalusos que intenten assolir l'autonomia, de la mateixa manera que estarem en profund desacord amb plantejaments demagògics que es puguin fer des d'aquesta perspectiva.

Dit això, i acabo, la nostra posició es sintetitza a introduir els criteris de solidaritat en totes les prescripcions constitucionals. Impulsar el tema de serveis mínims, recordar que nosaltres no hem votat un pressupost de l'Estat perquè no venia regionalitzat i no estàvem d'acord amb aquesta regiona-

lització. Recordar que s'ha fet un esforç en relació amb el Fons de Compensació que, parlant subjectivament, i mirat des d'una perspectiva tècnica, no política, podríem tenir molts aspectes amb els quals podríem estar en desacord, i en algun cas es pot fer una millora tècnica puntual, sobretot pel que fa a la ponderació de la població, perquè la LOFCA tampoc no és clara en aquest tema. Les millores tècniques i els retocs, diguem-ne, necessaris. Però que no deixa de ser una quota global que, actualitzada aquesta quota global, pot incrementar, a nivell de Catalunya, amb unes perspectives realment negres que el Fons de Compensació no comportés cap ingrés real a Catalunya.

Defensar, per tant, la capacitat de la comunitat autònoma per a fer ús d'aquest Fons, sempre amb el principi de potenciar aquells desequilibris territorials a l'interior de la comunitat autònoma i que no sabem com en la política del Consell Executiu, a part que es pugui dir que hi ha moltes inversions que no es poden territorialitzar, no té res a veure la inversió territorialitzada amb les bosses d'atur a Catalunya. I això és un element greu.

Des d'aquest punt de vista, diríem molt clarament que els Socialistes estarem, en tot moment, per intentar que el tema dels greuges comparatius i el tema de la solidaritat se situï en els mateixos esquemes que se situa en els països europeus. Intentarem fer tots els esforços per tenir en negre sobre blanc totes les xifres que facin falta, intentarem no utilitzar aquest tema ni conjunturalment ni electoralment, sinó utilitzant la necessària racionalitat en funció de la defensa més positiva dels interessos de Catalunya.

Respectem totes les posicions legítimes que poden criticar, des de la Constitució a l'Estatut, com a posicions democràtiques. Respectem qualsevol posicionament personal que pugui haver-hi en relació amb alguns aspectes tècnics concrets o de filosofia, o que facin referència a aquesta tutela que l'Estat s'atribueix en relació amb altres comunitats que gairebé no tenen traspessos, i els pot venir un fons i, lògicament, hi ha unes tuteles cautelars de l'Estat que, curiosament, no afectaran les comunitats autònomes madures, des del punt de vista de la seva consolidació política: País Basc i Catalunya. Podem coincidir amb algun d'aquests elements, però és indubtable que la nostra posició serà introduir i fer tots els esforços perquè l'objectivitat, en aquests temes, pugui quedar damunt de la taula i que permeti que la solidaritat no sigui un element de permanent insistent tensió, bo i tenint molt present que, d'una forma o d'una altra, caldrà estar molt atents a posicions centralistes, vinguin d'on vinguin, i que, darrerament, les inversions, pels indicadors diversos que tenim, han estat desfavorables per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, volem oblidar, d'entrada, que la Llei del Fons de Compensació Interterritorial que estem debatent i la LOAPA neixen de la mateixa font, la concertació autonòmica. La LOAPA podríem dir que neix de l'acord polític administratiu i el Fons de Compensació neix de l'acord econòmic financer, amb una diferència que també cal reconèixer, que res no ob-

ligava a fer una llei de desenvolupament del Títol Vuitè de la Constitució, que és el que és la LOAPA, i, en canvi, sí que a la Llei del Fons de Compensació hi ha una referència clara en la Constitució, en el seu article 158.2, com aquí s'ha dit.

De tota manera, les crítiques que hem fet en aquest Parlament i a tot arreu sobre el mètode de la concertació, sobre les exclusions, totes les crítiques fetes a la negociació de la LOAPA s'han d'aplicar, s'han de mantenir, al tema del Fons de Compensació Interterritorial.

Nosaltres, aquí, no caurem en l'error de criticar una institució democràtica com és el Senat, però sí que volem criticar l'actuació dels dos partits concertants, el seu tancament en el debat del Senat, que ha estat fins i tot molt més fort que en el tema de la LOAPA.

No hi ha cap voluntat de millorar tècnicament la fórmula. Senyor Armet, no ens parli d'alguns retocs, d'algunes millores tècniques que es poden introduir. Hi ha un acord polític que està totalment tancat. I, en aquest tema, jo m'he llegit el *Diari de Sessions* del Senat, suposo que altres Diputats aquí també ho han fet; el Senador socialista Rodríguez de la Borbolla deia, en el debat parlamentari en el Senat, fa pocs dies: «aquí no es mou res i no hi ha en aquesta sala un sol Senador capaç de moure una coma: ni nosaltres ni vostès.» Per tant, crítica al tancament dels dos partits concertats.

Aquest acord polític, i això és el que critiquem, està basat, al nostre entendre, en una tècnica pèssima, que caldria canviar. En els arguments tècnics coincideixo òbviament amb el que ha exposat el Diputat del meu Grup, senyor Pi-Sunyer, també amb la totalitat del que ha exposat el Diputat d'Esquerra Republicana, senyor Joan Hortalà, i també, en part, amb els arguments del senyor Lucchetti. Aquest acord polític, en què es basa? Hi ha notícies de premsa, del mes d'agost, és a dir, pocs dies després d'haver signat la concertació Leopoldo Calvo Sotelo i Felipe González, que ens informen textualment, i repeteixo, després això ha estat confirmat, que l'equip d'experts en matèria econòmica i financera que coordina José Sevilla va presentar diverses alternatives de distribució del Fons. Entre les noranta simulacions ofertes, Calvo Sotelo i Felipe González van elegir-ne una d'intermèdia.

Acord polític tancat, intocable, que sembla, tal com se'ns presenta, un joc d'atzar, però que durarà cinc anys, i del qual no es volen preveure les conseqüències, ningú no vol preveure quines conseqüències tindran aquestes inversions per al que realment es proposen que és corregir els desequilibris territorials. Aquest mètode de les noranta simulacions, i el fet d'escollir-ne amb el dit una d'intermèdia, és el que els americans en diuen el sistema «quick and dirty», és a dir, ràpid i brut. Potser l'expressió és una mica brutal, com moltes expressions americanes, però és un sistema que no es basa a buscar cap mena de rigor científic en la fórmula, sinó que es tracta de trobar una fórmula intermèdia entre noranta simulacions que haguessin pogut ser també cent vuitanta o dues-centes.

Tercer concepte del qual jo volia parlar perquè és un concepte del qual es parla molt i que serveix, a més, de qualificació o de desqualificació d'altres, que és el famós concepte, important concepte, de la solidaritat. La solidaritat, segons el diccionari, és una relació de fraternitat, de companyonia, de recíproc sosteniment que lliga els diversos membres d'una comunitat, d'una col·lectivitat, en el sentiment de pertinença a un mateix

grup i la consciència d'uns interessos comuns. Per tant, evidentment, i això no escapa a ningú, el concepte de solidaritat té un contingut moral, té un contingut ètic, i dir «jo sóc més solidari que tu» o «tu ets insolidari» és igual que dir «jo sóc més bo, tu ets dolent; jo sóc més generós, tu ets egoista...» Això, políticament, no té absolutament cap mena d'interès. D'altra banda, hi ha una vaguetat en el concepte de solidaritat. És a dir, és el sentiment que lliga els diversos membres d'una collectivitat. Quina collectivitat? Des de la família fins a la humanitat, les collectivitats són diverses. Però, és clar, aquí tenim un concepte determinat de solidaritat, que és el concepte del qual hem de parlar, que és el concepte de solidaritat constitucional. El concepte definit a la Constitució. I aquest concepte fa referència a l'Estat, és a dir, és una solidaritat dins de l'Estat, entre les diverses comunitats autònomes, jo diria, encara més, tal com està la nostra Constitució, i amb uns objectius claríssims: solidaritat per a què? Per a corregir els desequilibris territorials. Això és el que ens diu la Constitució i això és el tema del qual hem de parlar. No acusar-nos de defensa del particularisme, de «tu ets més solidari, jo en sóc menys», sinó solidaritat dins l'Estat per a corregir desequilibris territorials. Es tracta, en definitiva, d'una redistribució geogràfica de la renda que es fa a través de la despesa, a través de les inversions noves. I això és el que estem debatent aquí, i sobre això nosaltres diem, sincerament, que aquest Projecte de Llei no fa aquesta redistribució geogràfica de la renda, a través d'inversions, i que ho fa, en tot cas, molt malament. No corregeix desequilibris i jo invito els que votin aquest Fons de Compensació a veure si d'aquí cinc o deu anys s'ha corregit algun desequilibri a l'Estat espanyol, a través d'aquest instrument. Perquè la fórmula no està estudiada. Aquí s'ha dit: «com es pot col·locar en un 5% el tema de l'atur, i com es pot valorar, d'una manera tan terriblement excessiva el tema de la renda per càpita.» Perquè, a vegades, aquest Fons ens sembla que té una vessant electoralista. I precisament per aquest motiu de les eleccions, nosaltres creiem que aquesta fórmula i aquest Fons ja no ho toca ningú. Perquè qui tocarà una coma que pugui representar una pesseta menys en una comunitat autònoma? I per això ha estat tan perillós fer aquest sistema de les simulacions i escollir-ne una, en lloc de fer aquest balanç global, que ens invitava a fer el senyor Armet i que no s'ha fet perquè aquest balanç global, el que s'havia de fer, és en el moment d'estudiar la fórmula, i no demanar-lo ara aquí, des d'aquesta tribuna, quan ja tenim a l'opinió pública una fórmula que, per motius electorals, ningú no s'atreveix a tocar.

Els recursos són limitats i, probablement, el que farà aquest Fons de Compensació és no permetre que es facin les inversions necessàries, que aquest és un concepte important, en un lloc o altre, per al creixement harmònic de l'Estat, perquè un altre tema perillós és quan aquest concepte de solidaritat s'intenta aplicar també al 60% restant, quan des d'aquí se'ns diu —i hi estem d'acord tots els Grups— que han de ser unes inversions objectives allà on convenen; introduir el concepte de necessitat de la inversió, que té una repercussió en el desenvolupament harmònic de tot l'Estat; però això, en la Llei que estem debatent, en l'article 1.2, se'ns diu que la resta d'inversions també han de ser en el mateix concepte, que és una cosa d'una gran vaguetat, però que, en tot cas, no ens agrada.

Com a nacionalistes, dins del nostre programa, és evident

que un partit nacionalista té com a objectiu prioritari la defensa del dret d'un poble a ésser ell mateix. Això és l'objectiu prioritari, i aleshores, dins d'aquest objectiu del nostre partit, jo diria que el desnivell de renda entre Catalunya i altres zones de l'Estat històricament ha perjudicat molt aquest objectiu. Ha comportat que a la resta de l'Estat s'associés l'autonomia que demanem per uns motius de dret del nostre poble, que s'associés l'autonomia amb la defensa d'una determinada situació econòmica; que s'associés l'autonomia amb la defensa d'uns privilegis, i, per tant, que s'associés l'autonomia amb la insolidaritat. I a això, nosaltres volem sortir-hi al pas i dir que, com a nacionalistes, a part de la ideologia que puguem tenir com a partit, però com a nacionalistes, per a defensar els drets del nostre poble, som els primers interessats en la solidaritat, perquè els desnivells econòmics a nivell d'Estat ens han fet molt de mal per a assolir els nostres objectius.

El tema del Pressupost... Aquí s'ha dit que nosaltres havíem votat el Pressupost de l'Estat, que ens tractava millor o pitjor que el Fons de Compensació Interterritorial. Bé, l'últim Pressupost, nosaltres l'hem votat en contra, a la totalitat, en la Comissió i en el Ple. Jo no sé d'on treuen les informacions. I en el Pressupost anterior nosaltres ens vam abstenir —creant un rebombori important en el Congrés de Diputats— advertint que era per aquest motiu, per la baixa de les inversions. Els altres Grups que van fer vots a la totalitat, els van fer per uns motius que no tenien res a veure amb la inversió a Catalunya, però a nosaltres, el que ens ha conduït sempre en el tema del Pressupost és la inversió a Catalunya. I, quan hem vist la baixa d'aquesta inversió a Catalunya hem començat per una abstenció, que era un avís, i en l'últim pressupost hem votat en contra, únicament i exclusivament per aquest motiu.

Aquí se'ns diu que s'ha de fer la clarificació de les inversions de l'Estat a Catalunya, que s'ha de tenir en compte l'INI, que s'han de tenir en compte els plans de reestructuració. ¿En què quedem? D'una banda se'ns diu que en el Pressupost baixa; d'altra banda se'ns diu que s'ha de fer el balanç global. Aquest balanç global, efectivament, és el que nosaltres demanem, i que hauríem demanat al moment d'estudiar la fórmula.

El senyor Armet, en la seva última intervenció, ens diu que no es tracta d'establir aquí greuges comparatius ni manipulacions estadístiques. Bé, jo no sé si... Segurament no hem d'establir greuges comparatius ni hem de manipular les estadístiques, jo simplement dic i repeteixo unes xifres que em sembla que, en alguna part, almenys, ha dit el senyor Hortalà: que les inversions a Catalunya, les del Fons i les altres, representen 5.662 pessetes per càpita; que les d'Andalusia representen 14.386 i que això té una justificació de correcció de desequilibris, però que les de Madrid representen 15.446 —tres vegades més que les de Catalunya i més que les d'Andalusia. Bé, no parlem de greuge comparatiu, no manipulem estadístiques, però aquí hi ha unes xifres que no podem deixar de contemplar amb una gran inquietud, i no tindria sentit que el nostre Grup parlamentari i aquest Parlament no demostrassin la seva inquietud per aquestes xifres, perquè poden representar, realment, per a Catalunya, una baixa molt forta del seu poder econòmic, que tots plegats estem obligats a defensar, al mateix temps que estem obligats a defensar la correcció dels desequilibris.

Finalment, que afecta les competències exclusives. On es

diu que no afectarà les de Catalunya i d'Euskadi? L'article 7, l'article 9 del Projecte de Llei que estem debatent, quan diu que la decisió de les inversions s'haurà de fer de comú acord, quan diu que en la gestió de les inversions intervé l'Estat, si es tracta de competències exclusives nostres, ¿aquests dos articles, no limiten realment aquesta competència exclusiva de l'Estatut?

Per tots aquests motius, senyor President, nosaltres ens oposem i ens oposarem en el lloc on calgui —en aquests moments en el Congrés de Diputats— que aquesta Llei pugui prosperar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, abans de suspendre la sessió voldria indicar com es descabdellarà aquesta tarda la continuació del debat.

A tres quarts de quatre reprendrem la sessió i s'obrirà el termini de trenta minuts per a presentar resolucions, que finirà, per tant, aproximadament, a un quart de cinc. Aleshores, la Mesa es reunirà i examinarà aquestes propostes de resolució i, si les declara pertinents, les comunicarà als Grups, els quals disposaran d'una hora per a estudiar la possibilitat de fer, eventualment, propostes transaccionals.

Aquestes propostes transaccionals hauran de ser comunicades a la Mesa i, un cop admeses, estarem en disposició de reprendre la sessió. En principi reprendrem la sessió a dos quarts de sis de la tarda, i es procedirà al debat, d'acord amb les normes establertes, i seguidament a les votacions.

Després continuarem l'ordre del dia, amb les mocions subsegüents a interpellacions, i, finalment, amb la pregunta. Això fa previsible que la sessió s'acabi aquesta nit a dos quarts d'onze de la nit.

Se suspèn la sessió. Es reprendrà a tres quarts de quatre.

(La sessió se suspèn a la una i vuit minuts del migdia i es reprèn quan manquen set minuts per a les sis de la tarda.) (Presideix la I. Sra. Vice-presidenta Primera)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyors Diputats, es reprèn la sessió.

S'obre ara el termini de trenta minuts, acabat el debat, per a presentar les resolucions i a les 5,30 es tornarà a reprendre.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts i sis minuts de quatre de la tarda. La sessió es reprèn a tres quarts i mig de sis)

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats tenen les propostes de resolució que han estat presentades pels Grups parlamentaris. Hi ha quatre propostes, i l'ordre de debat i votació, d'acord amb el temps de presentació i el sorteig que s'ha efectuat per a les dues primeres, és el següent: primer, la proposta de resolució dels Grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana; després, la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat; en tercer lloc, la proposta de resolució del Grup de Centristes, i, finalment, la proposta de resolució del Grup Socialista.

Per a defensar la primera proposta de resolució dels Grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

Recordo als Grups que, d'acord amb l'article 120 del Reglament, hi ha, per a cada proposta de resolució, un torn a favor i un torn en contra, tots dos de deu minuts.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors

Diputats, les propostes de resolució presentades conjuntament pels Grups d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup de Convergència i Unió són tres.

La primera considera que cal la devolució al Govern del Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial que estem debatent, i això lliga amb les esmenes a la totalitat a aquest Projecte de Llei, defensades en el Senat tant pels Senadors de Convergència i Unió com pels Senadors d'Esquerra Republicana de Catalunya, i lliga amb les esmenes a la totalitat que tenim també en el Congrés de Diputats. Efectivament, com dèiem aquest matí, considerem que l'article 158.2 de la Constitució defineix una solidaritat a nivell d'Estat, per tant, entre comunitats autònomes bàsicament, i per a corregir desequilibris territorials. Creiem que el Projecte de Llei que efectivament estem debatent no compleix aquesta finalitat, de correcció de desequilibris, pel centralisme que representa en molts aspectes, per la participació de l'Administració central en la decisió i en la gestió d'inversions que poden correspondre a competències exclusives de la Generalitat i, per tant, per aquests motius, creiem que cal la devolució del Projecte al Govern. No obstant això, senyor President, examinades les diverses resolucions presentades pels Grups parlamentaris, nosaltres, aquest primer punt de la nostra proposta de resolució, el retirarem, d'acord amb els Grups parlamentaris de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, per donar suport, és a dir, per votar el primer punt en la seva totalitat, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que ens sembla que té un contingut similar al nostre, és a dir, també demana el rebuig del Projecte de Llei, que correspon, evidentment, a la nostra petició de devolució i, a més a més, fa una afirmació, una ratificació plena del principi de solidaritat contingut en la Constitució i contingut en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ratificació amb la qual nosaltres estem plenament d'acord.

La nostra segona resolució proposa un canvi en la fórmula. No entraré en tots els detalls tècnics que s'han donat aquí, aquest matí, però vol destacar l'atur, com a principal problema a l'Estat espanyol, i, per tant, proposa que el percentatge de l'atur, que, com se sap, és del 5%, sigui elevat. Nosaltres, en les nostres esmenes particulars en el Senat proposàvem que passés del 5% al 20%, però aquí no fixem percentatges perquè cada un dels Grups és molt lliure de fixar en les seves esmenes al Congrés de Diputats el percentatge que creu adequat. Però, en tot cas, el que volem és destacar l'atur com a principal problema de l'Estat. La renda, també, del 70% i el càlcul basat en el denominador elevat al quadrat, com s'ha dit aquest matí, creiem que és excessiu.

Proposem també tenir en compte la taxa d'immigració, per la gran necessitat que significa en infraestructura i en equipaments socials la recepció massiva de persones vingudes d'altres zones de l'Estat i tot l'equipament que comporta en la comunitat autònoma que els rep. També proposem que s'introdueixi el factor població, que, en alguns països, com França o com Itàlia, es té molt en compte, perquè és obvi, com s'ha dit també aquest matí, que la concentració demogràfica té una clara repercussió en la inversió pública, i creiem que el factor població no és tingut en compte en la fórmula continguda en el Projecte de Llei que estem debatent.

La nostra tercera resolució fa referència al que dèiem aquest

matí dels articles 7 i 9 del Fons de Compensació Interterritorial, en fer participar l'Administració central, junt amb l'Administració autònoma, en la decisió de les inversions, i l'article 9, en fer participar l'Administració central en la gestió d'aquestes inversions, pot representar una invasió de l'Administració central per la via del Fons de Compensació Interterritorial en les competències exclusives que l'Estatut d'Autonomia reserva a Catalunya. Aquestes són les nostres tres resolucions, repetint que la primera la retirem per a donar suport a la primera del Grup parlamentari del PSUC.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Bé. No hi ha torn en contra. Passem, doncs, a la segona proposta de resolució del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat il·lustre senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres presentem tres propostes de resolució. En la primera, volem subratllar el que ha estat el fil argumental de la nostra exposició d'aquest matí, en el sentit que, essent a favor, decididament a favor del principi de solidaritat i de la constitució d'un Fons —tal com mana la Constitució—, no podem estar a favor d'aquest Projecte concret de Fons de Compensació. De la mateixa forma que estem a favor de la racionalització de les autonomies, entesa com la racionalització de la política estretament autonòmica de la UCD, del Govern de l'Estat, no pot ser confós amb el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització, o amb molts dels punts dels acords autonòmics, en els quals s'inclou aquest Projecte de Fons de Compensació. En aquest sentit, nosaltres ratifiquem el principi de solidaritat, la necessitat d'un Fons que tradueixi en mesures concretes aquest principi, per a sortir —com molt bé s'ha assenyalat aquest matí— de la inconcreció de parlar genèricament de «solidaridad», i, al mateix temps, subratllar la doble dimensió de la solidaritat *inter* comunitats autònomes, *inter* regions i dins de cadascuna d'aquestes comunitats.

En una segona proposta de resolució, nosaltres enumerem un conjunt de criteris que creiem que haurien de ser tinguts en compte a l'hora d'articular un Fons de Compensació com mana la Constitució, i els enumerem perquè creiem que no han estat recollits així en el Projecte de Fons de Compensació; criteris que, en primer lloc, serveixen per a assenyalar la rigidesa, la centralització i la ineficiència de l'actual Projecte de Llei; criteris com el de rebaixar aquesta sobrevaloració de la renda en l'actual Projecte de Llei; parlar de taxes migratòries; precisar la no-invasió sobre les competències exclusives de l'Estatut. Nosaltres voldríem, sobretot, remarcar tres punts concrets que aquest matí han estat ja explicats a bastament: que ens trobem davant d'un Projecte de Fons que, amb uns criteris erronis pretén assegurar una situació per a cinc anys —i això és un defecte supletori que trobem en aquest Projecte—, que no hi ha entre aquests criteris recollits un tema importantíssim, que és en el Fons d'Inversió de Reequilibri Regional a Europa, aquest Fons d'Inversió de Reequilibri Regional que fa bellugar el Parlament europeu —i algun dia aquesta Cambra tindrà alguna cosa a dir en la seva elaboració del qual, com és l'índex d'equipaments socials, i, sobretot, la ponderació excessivament baixa de l'atur en un 5%, fins i tot en cotes inferiors a la que després el mateix Govern central ha valorat en Decret 6/82, del 7 d'abril, en parlar del Fons de 50.000

milions. En una tercera resolució, nosaltres plantejarem una qüestió —perdó per la redundància— de fons sobre el Fons de Compensació Interterritorial. Nosaltres creiem que tota inversió pública hauria d'anar adreçada al reequilibri territorial, des de pressupostos institucionals fins a plans concrets d'inversió, com poden ser les obres públiques, però aquí hi ha la qüestió cabdal de discernir amb quin objectiu i en quina direcció. Per a nosaltres, l'autogovern és un instrument que es concreta en una capacitat normativa, en una capacitat financera. La pregunta és ¿per què cadascun dels Grups parlamentaris defensa la màxima extensió, abast i profunditat d'aquest instrument d'autogovern? I, lògicament, en una situació de pluralisme democràtic, cada Grup parlamentari tindrà un objectiu diferenciat quant a la utilització d'aquest instrument d'autogovern.

Parlar de model de societat, com es fa en aquest apartat, és referir-se a qüestions molt concretes, com poden ser votacions sobre estatuts de centres docents, o escoles per a nans fins als tres anys, com férem fa poc en aquest Parlament, amb argumentacions ben diferenciades sobre models ben diferenciats. Parlar de reequilibris territorials no és parlar del territori com una variant asèptica, com si el territori només fos geografia material, com si no hi hagués una població sobre aquest territori i una població la qual ha de ser impulsada a través d'aquest Fons de Compensació per a sortir de les situacions de desequilibris. Es podria parlar, fins i tot, de misèria, com s'ha citat aquest matí en aquest hemicicle, i no anant gaire lluny d'aquest hemicicle, ni d'aquest Parlament, no sortint dels límits de la nostra comunitat autònoma.

Per això, nosaltres creiem que el Fons de Compensació projectat no és res més que un canvi de calaix en els diversos pressupostos dels Ministeris, i no serveix, tampoc, mínimament per a aquests objectius que plantejarem en el tercer punt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el Diputat senyor Hortalà per a un torn en contra.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, es tracta d'un torn en contra atenuat, de matisació, perquè, de fet, nosaltres —com ha explicat el Portaveu de Convergència i Unió— estem substantivament d'acord amb el punt 1 de la resolució del Grup parlamentari del PSUC, i amb les qüestions no coincidents —i amb les coincidents, òbviament també— del punt 2. En canvi, en el punt 3 —i aquesta és la matisació— hi tenim unes certes observacions a fer, observacions que ens obligaran a demanar una votació separant paràgrafs —el primer envers els altres—, i que, pel que fa a la resta d'aquest punt 3, no podrem votar-lo. No podrem votar-lo pel següent: perquè es demana que l'Estat de les autonomies serveixi o busqui, per si mateix, la superació de les desigualtats socials i territorials, i entenem que aquesta, essent una tasca important, essent una finalitat substantiva, no és primordialment la funció de l'Estat de les autonomies. L'Estat de les autonomies, asèpticament parlant, és una forma de l'organització territorial de l'Estat.

No la podrem votar, tampoc, perquè s'hi afegeix que amb aquest intent desitjable de lluitar contra les desigualtats socials i territorials això no seria possible si no hi hagués també la voluntat real de canvi en el model de societat, i nosaltres som partidaris, certament, d'un canvi real del model de societat,

però no justament en la direcció que volen els nostres companys del PSUC.

I, en tercer lloc, no podem tampoc votar aquesta darrera part del punt 3 de la resolució del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del Grup parlamentari del PSUC, perquè el principi de solidaritat estima que no s'ajusta a aquestes propostes de canvi, i nosaltres entenem —potser escèpticament, també— que el principi de solidaritat, per si mateix, no promou un canvi de societat, sinó que, en el millor dels casos, no aquest Fons, que pot emanar d'aquest principi de solidaritat reconegut per la Constitució, sinó que, en el millor dels casos, el que pot fer és ajudar a reequilibrar les desigualtats interterritorials.

En resum, estem d'acord amb el primer punt de la resolució del PSUC —com ha dit el Diputat Macià Alavedra—, que el votarem; estem d'acord amb el que resta del segon punt, després de treure'n les coincidències amb les nostres resolucions, i només estem d'acord amb la primera part de la resolució número 3 que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la proposta de resolució del Grup de Centristes. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, nosaltres presentem quatre propostes de resolució subsegüents al debat mantingut aquest matí, referent al tema del Fons de Compensació Interterritorial.

La primera de les nostres resolucions, de les nostres propostes de resolució, és per tal de fer una posició declarativa de quina és la importància del principi de solidaritat, que el Parlament de Catalunya reconegui expressament, explícitament, la importància d'aquests principis de solidaritat entre les regions i les nacionalitats de l'Estat, perquè entenem que aquest és un punt bàsic per a garantir la consolidació de la democràcia i de l'autonomia. I és així perquè creiem —i així ho diem en la proposta de resolució— que mitjançant el Fons de Compensació Interterritorial, el Fons —no necessàriament aquest, sinó el concepte del Fons de Compensació Interterritorial— es garanteix una superior justícia redistributiva entre tots els territoris de l'Estat espanyol. Per això proposem aquesta proposta de resolució davant del Parlament, perquè l'estimi.

La segona consisteix a especificar, reproduint gairebé sencera al peu de la lletra el que diu el paràgraf 2 de l'article 158, tantes vegades esmentat, de la Constitució espanyola, que és que la distribució dels recursos del Fons de Compensació Interterritorial entre les comunitats autònomes haurà de realitzar-se per les Corts Generals —això ho diu la Constitució, no diem res més que el que diu la Constitució; tots —hem dit aquest matí que en aquest punt no estàvem d'acord— i fer-ho d'una manera tal que resulti conforme amb els criteris establerts en el Fons, i un tema que hem estat dient avui, aquest matí, tots els Grups a l'hora d'intervenir en el debat, però que després no hem sabut veure amb la resta de propostes de resolució sobre la base de dades estadístiques, millorades i actualitzades. Aquesta és la posició respecte a la segona de les nostres propostes de resolució.

La tercera proposta de resolució que posem davant de la consideració d'aquest Parlament és referida al tema de la taxa

d'atur. Es diu —i he vist que ens preocupa el tema—, es demana en alguna proposta de resolució, que s'inclogui la població que no hi és: hem dit aquest matí a bastament que, dins de les variables que ara hi ha en el Fons, surt la població. La població surt quan parlem de la variable de l'invers de la renda per habitant; la població surt quan parlem del saldo migratori. On no surt la població és ponderant la taxa d'atur, per això nosaltres plantejarem aquesta tercera proposta de resolució, per tal que, si el Parlament l'estima favorablement, es ponderi la taxa d'atur amb la mateixa manera d'actuar davant de determinar els criteris de distribució del Fons, però la taxa d'atur no simple com és ara, sinó ponderada en funció de quina és la importància de la població activa en cadascuna de les comunitats autònomes. Per això plantejarem aquesta tercera proposta de resolució.

La quarta i última Proposta de resolució és especificar que, donat que en tots els textos legals s'està especificant —per exemple, la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes— com a recomanació, no com a imposició, com a recomanació que en el si de les comunitats autonòmiques, a l'hora de fer els projectes d'inversió pública s'intenti complir d'alguna manera el principi de solidaritat a l'interior de cadascuna de les comunitats autònomes, per això i per tal d'especificar que en el pressupost de la Generalitat per a l'any 82, quan s'hagin de determinar quines inversions concretes dins del seu programa general d'inversions públiques han de ser finançades a través dels recursos que procedeixen del Fons de Compensació Interterritorial, que això es faci d'una manera concordant amb el que és el compliment del principi de solidaritat intraterritorial a l'interior de Catalunya, és a dir, entre les diferents comarques de Catalunya. I aquesta és la posició que, en definitiva, plantejarem dins del que és la nostra quarta i última Proposta de resolució que sotmetem a aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Aleshores, passem a la darrera de les Propostes de resolució del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista presenta la Proposta de resolució següent per a la seva presa en consideració per aquesta Cambra. La Proposta diu textualment: «El Parlament de Catalunya expressa la seva voluntat de participar en l'eliminació de les desigualtats territorials i socials, en el camí de construir una societat democràtica, avançada» —expressió constitucional, entre cometes— «en el marc dels principis i valors definits per la Constitució i a través dels diversos instruments, un dels quals és el Fons de Compensació Interterritorial que aquesta atorga a cadascuna de les institucions que ella mateixa i l'Estatut de Catalunya configuren. En aquest sentit, el Parlament entén que el principi de solidaritat és bàsic per a la dels desequilibris econòmics interterritorials, entre les diferents nacionalitats i regions, i també per al reequilibri social intern de cadascuna d'elles». Amb aquesta Proposta de resolució, el Grup Socialista el que vol expressar —i voldria que ho expressés el Parlament de Catalunya— és la voluntat política de la participació en l'eliminació de les desigualtats territorials i socials, en el camí de construcció de la societat democràtica

avançada, que és el que preveu la Constitució, i, fonamentalment, sota els eixos que en la intervenció que nosaltres hem fet aquest matí expressàvem en relació amb el terme de «solidaritat». Mecanismes constitucionals, n'hi ha diversos, que preveuen esquemes de planificació, que preveuen esquemes d'observació de quins són els serveis mínims a cobrir en cadascuna de les nacionalitats i regions a nivell de l'Estat —i hem dit com Catalunya podia sortir afavorida a partir de la valoració d'aquests serveis mínims—, es preveu el Fons de Compensació Interterritorial —és per això que en aquesta resolució se situa el Fons de Compensació Interterritorial en un esquema global de solidaritat.

Voldria recordar que el nostre principi polític ha estat en tot moment la defensa d'un criteri de clarificació pel que fa a les inversions, a les transferències, i que tinguem una balança fiscal, una balança comercial, una balança financera, que tinguem una clarificació al més concreta i específica, i, per tant, portem endavant tots plegats una lluita pel que és l'obscuritat des del punt de vista de la perspectiva estadística a nivell de l'Estat, que puguem, si més no, fer que els greuges comparatius que poden crear dificultats a l'interior del conjunt de l'Estat se situïn sempre sota unes coordenades d'objectivitat. Volem centrar, per tant, aquesta voluntat, que expressés el Parlament de Catalunya de participar en l'eliminació de les desigualtats territorials que està reconeguda constitucionalment, que està reconeguda en el sentit de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. I que quedi molt clar que nosaltres hem dit aquest matí que valoràvem negativament l'evolució de la inversió pública regionalitzada a Catalunya; hem dit aquest matí, quan nosaltres parlàvem de les bases de finançament de Catalunya, que hi havia totes unes bases de finançament que venien donades per la valoració dels traspassos de competències, i que quan parlem d'inversió convindria —i demà ho veurem en el debat dels pressupostos, els milions de pessetes addicionals d'inversió que s'han aconseguit per una valoració que venia continguda en uns textos legals que indubtablement han beneficiat objectivament Catalunya, com altres comunitats ... I que quan parlem nosaltres d'aquest balanç i d'aquesta clarificació és indubtable que tindriem realment, o podríem tenir, si més no, sorpreses en relació amb aquest. Volem emfasitzar el principi de solidaritat, volem situar el Fons de Compensació Interterritorial com un element que pot, indubtablement, dotar de solidaritat o d'aquest criteri de solidaritat el conjunt de comunitats autòniques de l'Estat, és a dir, nacionalitats i regions, i des d'aquesta perspectiva presentem nosaltres aquesta Proposta de resolució.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun senyor Diputat desitja parlar en un torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Per tant, podem passar ja a les votacions. Les votacions, d'acord amb el Reglament, es faran per ordre de presentació, de manera que votem primerament la Proposta d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió. El primer punt d'aquestes propostes ha estat retirat, passem, doncs, a votar el segon i tercer punts; potser valdrà més votar-los separatament. Aleshores, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la segona Proposta de resolució dels Grups parlamentaris de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que es posin

dempeus. Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Proposta de resolució ha estat aprovada per 72 vots a favor, 11 en contra i 29 abstencions.

Passem ara a votar la tercera Proposta, la tercera de les Propostes del Grup de Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Les senyores i els senyors Diputats que hi estan a favor, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquesta resolució ha estat aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Passem ara a votació les Propostes de resolució del Partit Socialista Unificat. Primerament, el punt número 1. Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord ... (*El senyor Capdevila demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Votació separada, si us plau, entre el punt 1 i el punt 2.

El Sr. PRESIDENT: El primer paràgraf del punt 1. Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb el primer paràgraf del punt 1 de la resolució proposada pel Grup del Partit Socialista Unificat, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El primer paràgraf de la Proposta de resolució número 1 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat ha estat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Passem ara a votar el segon paràgraf. Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 12 en contra i 29 abstencions. (*El senyor Ribó demana per parlar.*) Sí?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, del segon punt, atès que han estat aprovats alguns dels seus elements en les propostes de resolució dels Grups de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, retirem de la votació els següents epígrafs, retirem de votació el que diu: «augmentar la ponderació corresponent a la variable de l'atur», el que diu: «rebaixar la sobrevaloració atorgada a la variable de la renda», «modificar el criteri i saldo migratori per les taxes migratòries», i tot el 2.c): «eliminar la possibilitat de competències exclusives de les comunitats autònomes, d'acord amb la Constitució, que esdevinguin concurrents amb les del Govern central a través d'aquest Projecte de Llei».

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, del segon punt quedaria només l'epígraf d'introducció, l'apartat a), el començament del b), la part del b) que diu: «considerant els nivells d'equipaments socials», i després l'apartat d). Bé, el que queda pendent, doncs, el que queda no retirat, o millor dit, no ja votat anteriorment amb unes altres paraules, algunes vegades, del segon punt de la Proposta de resolució del PSUC, és el que anem a passar a votació ara. Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 12 en contra i 29 abstencions. *(El senyor Ribó demana per parlar.)* Sí?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, del segon punt, atès que han estat aprovats alguns dels seus elements en les propostes de resolució dels Grups de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, retirem de la votació els següents epígrafs, retirem de votació el que diu: «augmentar la ponderació corresponent a la variable de l'atur», el que diu: «rebaixar la sobrevaloració atorgada a la variable de la renda», «modificar el criteri i saldo migratori per les taxes migratòries», i tot el 2.c): «eliminar la possibilitat de competències exclusives de les comunitats autònomes, d'acord amb la Constitució, que esdevinguin concurrents amb les del Govern central a través d'aquest Projecte de Llei».

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, del segon punt quedaria només l'epígraf d'introducció, l'apartat a), el començament del b), la part del b) que diu: «considerant els nivells d'equipaments socials», i després l'apartat d). Bé, el que queda pendent, doncs, el que queda no retirat, o millor dit, no ja votat anteriorment amb unes altres paraules, algunes vegades, del segon punt de la Proposta de resolució del PSUC, és el que anem a passar a votació ara. Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 12 en contra i 30 abstencions. I passem ara a votació el tercer punt, el tercer punt de la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat. *(El senyor Alavedra demana per parlar.)* Sí?

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Senyor President, demanariem votació separada del primer paràgraf fins a «l'atur».

El Sr. PRESIDENT: Sí, molt bé. Aleshores, anem a votar ara el primer paràgraf, que comença dient «el Parlament reitera» i acaba amb «la lluita contra l'atur», les tres primeres ratlles del text.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb aquest text, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Aquesta primera part del punt tercer, és a dir, aquest primer paràgraf, ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions. I, passem ara a votar tota la resta del punt 3 de la Proposta de resolució del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquesta darrera part del punt 3 de la Proposta de resolució del Partit Socialista Unificat ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 65 en contra i 29 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució del Grup dels Centristes. *(El Sr. Capdevila demana la paraula.)* Senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: *(De l'escó estant)*: Senyor President, a la penúltima línia hi ha una paraula que està equivocada, diu: «l'aprovació del fons», i hauria de dir: «la implantació

del fons».

El Sr. PRESIDENT: La implantació

El Sr. CAPDEVILA: *(De l'escó estant)*: I, d'altra banda, demanariem votació separada fins a la paraula «l'autonomia». Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Mesa ha estat examinant d'acord amb l'article 120 del Reglament fins a quin punt hi havia duplicació en els conceptes d'aquestes propostes de resolució, i ha considerat que aquesta primera part justament que indica el senyor Capdevila que es voti separatament del punt 1, és a dir, fins a «autonomia», en certa manera el mateix sentit estava ja recollit en alguns altres textos. No obstant, com que hi pot haver matisos, no hi ha inconvenient per part de la Mesa que es passi a votació, però caldria després fer una refosa del text de manera de recollir tots els matisos, si tot hagués estat aprovat, per a fer un text únic. Suposo que no hi ha inconvenient per part dels Grups de la Cambra. *(Pausa.)* Bé, aleshores, amb aquesta reserva de la necessitat de fer una refosa del text en el cas que aquesta nova votació fos positiva, passem a votació l'apartat 1 de la Proposta de resolució de Centristes però només fins a la paraula «autonomia», de la tercera línia començant pel final.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text ha quedat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Passem ara a votar les darreres ratlles d'aquest mateix punt primer de les propostes de resolució del Grup de Centristes, és a dir, el paràgraf que diu: «mitjançant la major justícia distributiva que significa la implantació del Fons de Compensació Interterritorial», és a dir, corregint l'errada, el lapsus de la paraula «aprovació» per «la implantació».

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin a favor que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

Aquestes darreres línies del punt primer han estat rebutjades per 12 vots a favor, 72 en contra i 30 abstencions.

Passem ara a votar el punt dos de la proposta de resolució del Grup de Centristes.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt dos, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

El segon punt ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 72 en contra i 30 abstencions.

Passem ara a votar el tercer punt de les Propostes de resolució del Grup Centristes.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan a favor, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

El tercer punt de les Propostes de resolució del Grup de Centristes ha estat aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

I passem finalment a votació el quart punt de les Propostes de resolució del Grup de Centristes.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

El quart punt de les Propostes de resolució del Grup de Centristes ha estat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

(El senyor Martín i Toval demana la paraula)

El Sr. PRESIDENT: Sí

El Sr. MARTÍN I TOVAL: *(De l'escó estant)*: Si em permet, senyor President. Donat el contingut dels textos aprovats fins ara, nosaltres entenem que el text nostre, malgrat que podria ser sotmès també a aquesta refosa de què parlava el senyor President, per tal d'estalviar aquest treball a la Mesa, si és que fos aprovat, nosaltres el retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. En aquest cas, hem acabat les votacions de les propostes de resolució i ara, eventualment, quedaria explicació de vot si és que algun grup parlamentari desitja explicar el seu vot. *(Pausa.)*

Bé, no havent-hi cap demanda en aquest sentit, no hi ha explicacions de vot... *(El Sr. Ribó demana per parlar.)* Ah, sí, perdó. El senyor Ribó té la paraula per a explicar el vot en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ens temem que per una pruija de prelatió sembla que no hi ha voluntat ni urgència per a sortir a explicar el vot dels diversos Grups. Nosaltres hem votat a favor dels punts segon i tercer de les propostes de resolució de Convergència i Unió i Esquerra Republicana perquè, com ja hem dit en retirar apartats del nostre punt segon, recullen elements importants com a criteris per a un eventual Fons de Compensació Interterritorial, malgrat que algun d'aquests criteris per raons òbvies pogués ser interpretat de forma diferent per aquests Grups del nostre. Molt en concret, nosaltres volem assenyalar el divers significat que es pot donar a les paraules en la lluita contra l'atur.

En les resolucions de Convergència i Unió que nosaltres hem votat, es diu que el principal problema de l'economia espanyola és l'atur, segons paraules del seu Portaveu, no solament de l'economia espanyola, sinó de l'Estat. Nosaltres preguntaríem i afegiríem si es creu —suposem des del moment que Catalunya està dins de l'Estat— que és el principal problema de Catalunya i que és o hauria de ser el principal objectiu i preocupació a cobrir pel Consell Executiu de la Generalitat. Llàstima que fins ara —potser som uns observadors molt erronis en les nostres precisions— no veiem en el Consell Executiu una preocupació en la seva acció política que segueixi aquesta afirmació literal. Ens n'alegrem perquè suposem que a partir d'ara, en els pressupostos de la Generalitat, en els Plans d'Obres Públiques i altres mesures, tindrem aquesta mateixa afirmació, no amb una resolució sinó amb propostes concretes.

Nosaltres hem votat en contra d'aquells punts de resolució del Grup de Centristes que implicaven directament o indirectament recollir els criteris del Projecte de Fons de Compensació que s'està debatent en aquests moments al Congrés de Diputats a les Corts Espanyoles. I hem dit i ho reiterem, no perquè estiguem en contra del Fons de Compensació, estem a favor de la solidaritat i del principi de compensació, estem en

contra d'aquests criteris en aquest projecte concret. Estem a favor, i per això hem votat a favor, de la ponderació de la població activa respecte l'atur. I estem a favor d'aquest quart punt de la resolució de Centristes, que ha tingut també el vot d'altres Grups que en altres punts s'han abstingut, punt important que esperem que aquesta observació escrupolosa, tal com es diu aquí, «observar escrupolosament», sigui seguida demà. Lògicament aquest punt hauria de comportar, al nostre entendre, la retirada dels Pressupostos de la Generalitat, o possiblement votar a favor d'incloure aquests elements en els Pressupostos de la Generalitat.

En aquest sentit, nosaltres també volem afirmar que potser un dels temes que hem votat amb més convenciment polític és el nostre apartat tres íntegrament, que ha estat aprovat en el seu primer punt i seguit, que no ho ha estat a la resta, perquè s'ha dit aquí que es poden entendre diverses formes als canvis de model de societat. Òbviament, per això hi ha diversos Grups parlamentaris. Aquí no es parla d'un canvi determinat, es parla en genèric. Per aquí la nostra sorpresa que si l'única objecció era que hi ha molts projectes de canvi de societat no es votés. Aquí no se'n parla, de cap en concret: es parla d'avançar cap al canvi de societat. I ho diem en uns moments en què som a les vigílies d'unes eleccions en una comunitat autònoma que especialment per la seva situació de subdesenvolupament —em refereixo per raons òbvies a Andalusia—, està a l'expectativa que l'autonomia no quedi com un globus que es desinfla, no servexi tampoc per a alimentar demagògies sobre l'atur i sobre canvis radicals, però sí per a fer de l'autogovern un instrument d'avenç en la supressió de desequilibris territorials i socials.

Nosaltres ens alegrem que, d'acord amb les paraules que hem sentit del Portaveu d'Esquerra Republicana, segurament podríem avançar junts un tros de camí cap al canvi de model de societat amb Esquerra Republicana. No sabem fins a on podrem, no sabem si ens quedarem nosaltres aturats o ells —això és la gran incògnita, però sembla que podrem avançar juntament. Per ser més realistes, ens conformaríem que tots els Grups fessin seus, consegüentment, aquesta resolució aprovada majoritàriament, que diu: «El Parlament reitera el seu convenciment que l'objectiu fonamental de la necessària inversió pública amb finalitat superadora de desequilibris ha de ser la lluita contra l'atur. Fixi's, senyor Hortalà, si ens conformem amb el canvi de societat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

El senyor Pedrós, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, de les quatre propostes de resolució nostres, la primera ha estat aprovada fins a la paraula «i de l'autonomia», en la qual creiem que s'inclou una relació entre el principi de solidaritat i un establiment més ferm de la democràcia i de l'autonomia —potser això és l'aspecte novell respecte a altres aprovacions. Ens dol, a pesar de l'especificació que no es podia de cap manera interpretar, fins i tot encara que s'haguessin aprovat les últimes paraules d'aquesta proposta de resolució, que parlàvem de «el Fons de Compensació Interterritorial», sinó d'un concepte genèric de fons. Entenem, en canvi, que —i és congruent amb la posició dels altres Grups, i també la nostra és congruent en aquest terreny— no ens poguessin

votar la segona, però no aquesta resta de la primera.

La tercera, jo la voldria adaptar en relació —ha estat aprovada sense cap vot en contra— amb la segona de les propostes de resolució conjuntes de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana.

La quarta —jo ja no sé si després d'haver escoltat la intervenció del senyor Ribó ara, potser nosaltres hauríem votat una altra cosa. M'explicaré: al moment que —suposo que animat per un gran esperit mercantil— de seguida ja vol cobrar el vot a favor d'aquesta proposta de resolució, potser aleshores és que el model de societat on vol anar resulta que està més d'acord amb el nostre. I amb el que ens ha explicat després, potser aquest model de societat ens hauria permès d'aprovar la tercera proposta de resolució. No ho sé. Realment, el tema és que nosaltres estem dient un tros, és l'especificació que demanarem d'aquelles inversions finançades mitjançant el Fons de Compensació Interterritorial, perquè hi hagi uns determinats criteris —que ens sotmetin els criteris el Consell Executiu— per a complir el principi de solidaritat intraterritorial dins de Catalunya, atenent el tema de les seves comarques.

Nosaltres potser hauríem votat, estàvem més disposats a votar l'esmena dels socialistes que ells mateixos perquè al final ens l'han retirada, però aquest no ha estat el cas.

La segona de les esmenes del Grup de Convergència i Esquerra Republicana, proposta conjunta, no la podíem considerar favorablement perquè ens preocupa realment, no tant el punt 1, de reduir l'excessiva ponderació de la renda per habitant —aquest és un tema opinable—, sinó que els punts 2 i 3 de la segona de les propostes de resolució creiem que no tenen cap mena de presentació tècnica. Aquest és el problema. És a dir, realment, el Fons de Compensació Interterritorial, per a què és? Per a desfavorir l'emigració o per a desfavorir a la vegada l'emigració i la immigració? Les dues coses a l'hora no sé com les podem conciliar. I és clar que havent-se aprovat la tercera proposta de resolució nostra que pondera amb la població activa la taxa d'atur, les altres dues variables o criteris per a distribuir el Fons ja són ponderades per la població. Aleshores no sé què vol dir introduir aquí, com diu el punt 3 d'aquesta proposta de resolució, el factor de població com a nou criteri, quan ja és dins dels criteris de distribució del Fons.

Respecte a les esmenes del PSU —les propostes de resolució del PSU— al primer paràgraf de la primera hem prestat el nostre consentiment, no hi ha cap especial diferència entre aquest text declaratiu i el nostre, i la resta, és clar que hi hem votat en contra potser per les mateixes raons que jo deia en l'esmena de Convergència respecte a la segona, i la tercera, excepte l'atur, que sí que l'hem votada favorablement —la del model de societat— a part de l'intent de broma abans feta al senyor Ribó. És clar que el seu model de societat, i el canvi en el model de societat que ara tenim, és un tema en què no podem estar d'acord.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

El senyor Pi-Sunyer, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PI-SUNYER: Senyor President, en primer lloc, volem nosaltres expressar la nostra satisfacció pel fet que hagin estat aprovades les resolucions que s'han aprovat. Creiem que indiquen, evidentment, quin és el sentiment majoritari d'aquest Parlament, i, per tant, que és un reflex del

rebuig general que hi ha al país pel que fa a aquesta llei que s'ha presentat, que és un rebuig, jo diria, que no és només amb referència al Fons de Compensació Interterritorial, sinó que és en tot el procés de concertació autonòmica que s'ha estat fent i la manera com s'ha estat portant. Ens vam trobar sovint, llavors dels debats a Madrid, que es deia que els Senadors nacionalistes no representaven més que una petita fracció de la Cambra. Jo crec que queda bastant clar; allà on nosaltres realment tenim la possibilitat de tenir una força important, es demostra que el sentiment de Catalunya, en general, per sobre de divisions de partits, etc. ha estat d'acord amb el rebuig d'aquesta mesura i que rebutja no només això, com dic, sinó també la idea de la concertació tal com s'ha portat.

Anant a coses específiques, jo crec que és bastant clar, perquè nosaltres hem substituït, hem acceptat, en primer lloc, la proposta del Partit Socialista Unificat de Catalunya —és una altra manera de presentar el text que volíem nosaltres—, la qual cosa ratifica plenament el principi de solidaritat —ho hem dit repetidament— que és un principi que nosaltres considerem totalment no solament com a acceptable, sinó que és part de la Constitució, i nosaltres creiem que per interessos propis i per interessos de sentiment envers tots els pobles d'Espanya els hem d'aprovar, i, per tant, hi estàvem d'acord, creiem absolutament, que s'havia de fer. D'altra banda, es manifesta precisament el rebuig al Projecte —ja he expressat la meua satisfacció, precisament perquè s'havia produït aquest rebuig—; per tant és ben clar que nosaltres havíem de suportar aquest primer punt.

Quant a les altres propostes nostres —la segona i la tercera— han estat aprovades totes dues, i crec que fan aportacions importants per a clarificar la posició del Parlament de Catalunya respecte a aquesta qüestió. A la proposició segona s'insisteix en la modificació d'uns criteris que, al nostre entendre, era absolutament essencial modificar; el fet de l'excessiva ponderació de la renda per habitant, que, a més, sabem que s'ha calculat d'una manera que no creiem acceptable, però la declaració que és excessiva és prou simplificada, és prou clara perquè tothom ho entengui. Es demana la introducció d'una nova variable de la taxa d'immigració —que creiem que hi fa una falta absoluta—, i es demana la introducció del factor població com a variable independent, que no hi era, i del factor població allà on faci falta, que, d'una manera molt clara, s'ha vist aquí avui, és el cas de l'atur.

El tercer punt que s'ha aprovat ha estat el d'evitar que res del Fons pugui significar una invasió de les nostres competències —evidentment, nosaltres ens congratulem moltíssim que aquesta preocupació de la invasió de les competències legítimes, segons l'Estatut de la Generalitat de Catalunya, hagi estat sentit per tothom.

Anant als altres punts, hem estat d'acord amb el que deia el Partit Socialista Unificat de Catalunya sobre la reiteració que l'objectiu fonamental de la inversió pública a Catalunya era la lluita contra l'atur. Creiem, efectivament, que la lluita contra l'atur és un objectiu importantíssim. Nosaltres li donàvem en la nostra ponderació en el Senat, com se sap, el 20% en lloc del 5%. Crec que a Catalunya, realment, la nostra preocupació sobre el problema de l'atur ha estat patent en tots moments —aquí hi ha el Conseller de Treball per a concretitzar fins a quin punt, doncs, ha estat una preocupació del Consell Execu-

tiu. Evidentment, els instruments que tenim són uns instruments molt limitats i això no té res a veure amb el fet que la preocupació hi fos, la preocupació ha estat forta, la preocupació ha estat constant, i, en aquesta posició, vam declarar ben clar què és el que nosaltres creiem. En canvi, no hem estat d'acord, evidentment, amb la segona part de la proposta, en la qual es deia això: que, a partir d'això, es podia passar a la idea d'un canvi nostre en el model d'Estat, en el model de societat, creiem que no és d'això del que es tracta en aquest moment; estem tractant d'un Fons de Compensació Interterritorial, no estem fent un debat general sobre el model d'Estat; per tant, això és fora de lloc, i hem dit que no i ens hi hem oposat.

Passem, finalment, a les propostes centristes, diré que hem estat d'acord amb la primera part d'aquestes, clarament, pel que fa al que significa el reconeixement de la importància que té el millor compliment del principi de solidaritat entre les nacionalitats i les regions, però no estem d'acord gens ni mica, i no ho podríem aprovar de cap manera, en el que es diu sobre el que s'ha de fer a través del Fons de Compensació Interterritorial. No es diu, com se'ns ha dit aquí, un Fons de Compensació Interterritorial —que qui sap quin podria ser, ja en parlàriem, si fos un altre fons; la idea del fons en si és perfectament acceptable—, sinó que es parla d'aquest Fons. Es diu: «del Fons de Compensació Interterritorial», i d'aquest Fons és del que hem estat parlant. Amb aquest Fons no hi estem d'acord. No creiem que aquest Fons contribueixi gens ni mica a millorar la justícia redistributiva, com es pretén en aquest cas.

L'altre cas que hem rebutjat ha estat la reafirmació que la distribució dels recursos haurà d'ésser feta per les Corts Generals, d'acord amb els criteris establerts i amb dades estadístiques adequadament elaborades i actualitzades. Aquests criteris establerts, hem dit que no els acceptàvem, hem dit que ens semblaven dolents, i, per tant, òbviament, no podríem pas votar a favor d'aquesta situació.

Evidentment, hem votat els darrers dos punts, que han estat el que fan referència a la preocupació per l'atur, també, ja que s'ha vist transparentment aquí que tothom valora l'atur com un factor molt important, malgrat que en el Fons només tingui aquest 5% realment negligible que hem vist a tot arreu, i no hem estat d'acord, és clar, que l'especificació de les inversions públiques finançades pel Fons de Compensació Interterritorial, previstes en el pressupost de la Generalitat de l'any 82, hauran d'observar escrupolosament el compliment del principi de solidaritat. Aleshores, en aquest cas, hem pres una posició d'abstenció, ha estat aprovat, ens sembla que no érem nosaltres realment en aquest moment els qui havíem de fer una declaració d'aquesta mena, perquè això és una declaració que no correspon a aquest debat, és completament fora del debat, però, de tota manera, creiem que és perfectament acceptable i estem segurs que el Consell Executiu ha demostrat a bastament la seva preocupació en el passat per aquest fet.

Per tant, senyores i senyors Diputats, això és la nostra explicació. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

El senyor Martín? El senyor Armet, en nom del Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument per a un torn d'explicació de vot que intentarà ser clarificador des del punt de vista de la posició del

nostre Grup parlamentari. Nosaltres hem votat concretament una esmena que presentava el Grup de Centristes, bàsicament perquè feia referència a una obligació o a un mandat al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. És a dir, el Fons de Compensació comporta una quota, aquesta quota arriba a nivell de comunitat autònoma, per tant, el Consell Executiu ha d'emprendre alguna política respecte a aquest fons. És a dir, quant a tot allò que faci referència a l'actuació del Consell Executiu, nosaltres considerem que aquest Parlament és competent per a prendre un posicionament, perquè, en aquest cas, jo diria que el posicionament que hem pres és un posicionament correcte, que deriva de l'anàlisi dels diferents documents que donen suport a aquesta política intraterritorial del repartiment del Fons, que no té res a veure amb la política que ha anat desenvolupant el Consell Executiu de la Generalitat i que no té res a veure amb el Projecte de Pressupostos que demà nosaltres discutirem.

Dit això, un aclariment. En aquest Ple del Parlament sempre ha sortit una resolució de l'atur quan ha estat àmplia o emfasitzada, com a objectiu prioritari, bé sigui pel Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, o per tot un seguit de consideracions o resolucions o propostes de resolució que, especialment, han desenvolupat els Grups d'esquerra que, en algun cas, diguem-ne, han prosperat, sempre tothom ha magnificat aquesta preocupació de l'atur. Això no té res a veure amb la política de realitats. Així que aquí hi ha un tall, permetin-me l'expressió, epistemològic clar entre el que és una alternativa de dretes o una alternativa d'esquerreres.

La lluita contra l'atur es desenvolupa en els pressupostos generals de l'Estat quan es reclamen 200.000 milions més d'inversió pública per a lluitar contra l'atur. La lluita contra l'atur significa prioritzar el tema de l'atur amb els 52.000 milions d'inversions del pressupost de la Generalitat per al 82, del Capítol VI d'inversions i de transferències de capital. I vol dir que aquest és l'objectiu prioritari, no un conjunt de coordinacions que no tenen res a veure amb una valoració territorial o amb una valoració de les bosses de l'atur a Catalunya. La lluita contra l'atur vol dir una política decidida per situar el problema de l'atur com a objectiu prioritari del desenvolupament d'una política de Govern.

Dit això, em sembla que és molt clar que sovint, quan es parla en aquest Parlament de l'objectiu de l'atur o que es planejarà tal cosa o tal altra, sempre hi ha una voluntat política de coincidència, però el que no hi ha mai és una concreció política, concreta, d'actuació de Govern dirigida a aquests objectius.

Nosaltres hem votat abstenció a tot un conjunt de punts que en algunes parcel·les hauríem pogut votar perfectament que sí, perquè eren obvietats, que això no afecti les competències exclusives. És evident que no ha d'afectar els continguts estatutaris i de la Constitució; tenim el Tribunal Constitucional per a això precisament, si no és que aquí es vulgui dir veladament que és inconstitucional. No s'ha dit però hi ha aquesta preocupació. Hi ha tot un conjunt, diguem-ne, de consideracions que nosaltres considerem algunes d'elles òbvies; altres, considerem inadequades desenvolupar-les en el Parlament de Catalunya. Per una raó molt senzilla: perquè aquest és un fons vertical, que està reconegut en la Constitució, que hi ha uns mecanismes de discussió del mateix Fons; que, com hem dit nosaltres aquest matí, fins i tot molts tractadistes, a nivell de

Catalunya, hi havia l'obsessió que no arribés ni una pesseta d'aquest Fons concret Interterritorial a Catalunya, com havia passat amb altres fons, i que això s'està desenvolupant en el debat en el si del Senat del Congrés de Diputats. Nosaltres tenim una posició de ple respecte pel que pugui ser cadascuna de les valoracions que els Grups parlamentaris facin en aquest Parlament però nosaltres no podem donar aval a aquest tipus de política, de la mateixa manera que no donaríem aval a una discussió que es desenvolupés en el Parlament de Catalunya sobre si els pressupostos de l'Estat lluiten o no lluiten contra l'atur i, aleshores, nosaltres defensaríem molta més inversió pública, altres defensarien molta menys inversió pública. I no entrariem, per tant, a la valoració dels aspectes concrets perquè creiem que aquest Parlament no és competent per a desenvolupar aspectes concrets que corresponen a esmenes que s'han de desenvolupar en el Senat, en el Congrés de Diputats. Aquest Parlament pot fer posicionaments polítics, posicionaments globals. En alguns aspectes, hi ha posicionaments globals, però no hem volgut entrar, evidentment, en els aspectes específics que no corresponen al prestigi del mateix Parlament, de la mateixa manera que nosaltres som absolutament respectuosos per les resolucions d'aquest Parlament, disposats a qualsevol debat, vingui d'on vingui, si ha sortit majoritàriament aprovat, i disposats a manifestar les nostres opinions polítiques i el nostre posicionament polític.

És per tot aquest conjunt d'elements que nosaltres anunciem, com ja vam fer en un altre debat que va haver-hi en relació amb el mateix sentit, que la nostra posició d'abstenció no té una valoració equivalent a totes les propostes de resolució que aquí s'han presentat, sinó que és un posicionament polític, central, perquè estem davant d'un fons que, com hem dit, és una parcel·la de la inversió, és una parcel·la del que és el tema de la solidaritat, és una parcel·la que està contemplada com una distribució vertical; hi ha uns organismes competents per a establir quina és aquesta política de redistribució. Creiem, almenys els Socialistes de Catalunya, que hem aconseguit un principi fonamental que és que aquest Fons fos redistribuït a totes les comunitats autònomes i creiem, i aquesta és la nostra voluntat política, que, després d'aquesta redistribució que, evidentment, indubtablement, si tots els Parlaments de les comunitats autònomes fessin aquesta discussió tindrien unes ponderacions que cadascuna estaria en funció de la major o menor quota que els representaria a elles, creiem que no ajuda en aquest punt d'equilibri difícil a què s'ha arribat: positiu, si el contemplem des de la perspectiva que possiblement no hauríem tingut ni una pesseta pel Fons de Compensació Interterritorial, i estem absolutament d'acord i disposats amb tots perquè realment hi hagi un increment de la inversió pública a Catalunya.

I, per acabar, en el tema de la lluita contra l'atur, no vull dir que nosaltres serem el Grup parlamentari que més iniciatives hem portat. No ens volem donar cap tipus de protagonisme especial en aquest tema, però sí que els garanteixo que la clarificació dels espais polítics a Catalunya, que és un tema absolutament necessari, situa en aquests mateixos espais amb la necessitat d'una major definició, clara i inequívoca del que són plantejaments de dreta, de centre, d'esquerra, amb totes les seves matisacions. I vull dir molt clarament i inequívocament que els Socialistes de Catalunya, en tot moment, amb la per-

spectiva dels pressupostos de l'Estat, amb la perspectiva dels pressupostos de la Generalitat, el tema de l'atur, el situem, indubtablement, en primer pla perquè nosaltres som, o pretenem ser-ho, els representants dels sectors que, en aquests moments, estan patint la greu crisi econòmica, que tant està a nivell de l'Estat com, en aquests moments, proporcionalment, més important a Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Hortalà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, podrà pensar-se que és de caprici però, donat que hi ha hagut explicacions de vot de tots els Grups parlamentaris, nosaltres també hi hem volgut ser. I si aquest matí hem començat el debat, per caprici potser, ens ha semblat que ara el podíem finir.

Nosaltres hem votat, pel que fa a aquestes resolucions, en coherència amb el debat que hem mantingut en aquest Ple. En efecte, al llarg del debat nosaltres hem dit que partint i acceptant els principis de solidaritat, redistribució i compensació, el Projecte de Llei que ara es debat al Congrés dels Diputats no ens semblava adequat, que el consideràvem parcial, que tenia caràcter centralista i que, a més a més, des d'un punt de vista quantitatiu, era enganyós. I que el Fons en qüestió, contràriament al que en principi es busca, no és l'únic ni el millor instrument per a la reassignació territorial dels recursos, tot envaint determinades potestats que, estatutàriament, estan conferides a les comunitats autònomes. A més, la manipulació de les xifres del Fons es presta a una interpretació fallaç entre l'import de la inversió global i els recursos assignats del mateix Fons.

En funció d'això hem votat, i les resolucions que han estat majoritàriament acceptades, nosaltres, d'aquestes resolucions, ens en sentim confortats. Primer, perquè clarifiquen la posició de tots els Grups i, fetes públiques des d'aquesta tribuna, seran sense cap mena de dubte conegudes i escoltades pel poble de Catalunya. I, segon, estem també confortats, no tant per l'eficàcia, que calgui esperar d'aquestes resolucions —som plenament conscients de la concertació entre la UCD i el PSOE—, com pel que pugui significar de toc d'alerta.

Per això hem votat unes resolucions en les quals, per exemple, el tema de la immigració, de l'emigració, del saldo migratori, tingués un tractament diferent del que està recollit en el Projecte de Llei. Perquè no es tracta de saber si la immigració o l'emigració o la mitjana dels deu anys serà més o menys interessant des d'un punt de vista conceptual. Pragmàticament, a nosaltres, ateses les valoracions o els pesos específics que es donen a les diferents quotes del Fons, ens interessava més, i crec que això és important, el punt de vista de la LOFCA que no el punt de vista del Projecte de Llei. Perquè, mentre amb el punt de vista del Projecte de Llei no hi tenim ponderació, amb la LOFCA, per petita que sigui, amb el seu criteri, si la hi tenim.

Ens interessava, des d'una altra perspectiva, treure l'escepticisme de posicions prèvies i fetes per endavant, en funció de concertacions, perquè nosaltres sí que prenem enterament les nostres decisions des de Catalunya i per Catalunya; ens interessava aportar, en aquest sentit, algunes xifres estadístiques. I

aquestes xifres estadístiques, irrefutables, les hem xifrades en els anys de referència, en el anys que són rellevants, als anys 81 i 82, no abans, com ja s'ha fet menció aquí volent contradir, i a més a més parlant d'inversió executada, que és una altra cosa. Hem parlat de l'any 81 i del 82 perquè és el que està dins la problemàtica del Fons d'Ocupació i del Projecte de Llei que ara es debat a Madrid. I, en aquest sentit, les xifres són clares. El Fons de Compensació ens dona el 7,58%, però la inversió global, total, incloent-hi el mateix Fons, només puja al 5,34% per a 1982, i a 1981 aquesta inversió global era del 6,01%. I, a més a més, amb el llistat de la inversió real per habitant dins de l'Estat, ara estem a l'últim lloc.

Això són fets, això són fets. I aquests fets poden preocupar, poden indignar, i nosaltres els valorem i, si ens indignem, no tenim per què estar amb indignacions contingudes. Ens indignem, senzillament. Així de clar perquè, ja ho he dit abans, no tenim altra dependència que la ideologia pròpia del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

I aquesta ha estat la nostra intervenció en aquest debat. Per acabar, només, senyor Ribó, vull dir-li ben sincerament que, certament, jo estic convençut que tots els Grups aquí representats tenen els seus projectes de reforma social, i que aquests projectes de reforma social comporten models alternatius de societat. El que passa és que, tractant-se d'un debat en el qual això no era substantiu i tractant-se, a més a més, d'una proposta que venia justament de les resolucions del Partit Socialista Unificat de Catalunya, m'ha de permetre que existeixi una certa *méfiance*, una certa *méfiance*. (Rialles). I aquest és el tema.

A partir d'aquí, estic segur que tenim punts de coincidència. Tots aquells, senyor Ribó, que, d'una vegada per totes, deixin els dogmes de costat i avancin per la via del progrés.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació del quart torn

El Sr. PRESIDENT: Acabades les explicacions de vot, passem, finalment al segon punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació del quart torn, que ha estat presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument. Fa pocs dies vam fer el debat de la interpellació presentada pel nostre Grup, que malgrat el títol de l'empresa MABSA, nosaltres vam intentar, i crec que ho vam aconseguir, que fos una interpellació sobre un tema general de la política que està aplicant el Departament de Treball i no un tema concret. En funció d'això, la proposta de moció que portem avui perquè sigui aprovada en aquest Ple té també aquestes característiques de tipus general.

Vull aclarir que nosaltres volem les màximes competències per al Departament de Treball de la Generalitat, que volem les màximes facultats per a aquest Departament i per al conjunt del Consell Executiu, les màximes facultats que es preveuen

en l'Estatut, però entenem que tenim l'obligació d'aplicar, també, l'Estatut en el seu article 30.1, quan parla d'impulsar i controlar l'acció política i de govern.

En aquest sentit va anar la nostra interpellació i en aquest sentit va la nostra moció la nostra proposta de moció perquè sigui aprovada.

Entenem que en aquest Parlament s'han aprovat resolucions a proposta del Grup parlamentari que dona suport al Govern, que hi ha hagut en les intervencions de l'Honorable Conseller i del Molt Honorable President de la Generalitat arguments en aquestes intervencions i en les resolucions que després, nosaltres entenem, per les qüestions que sigui, en algunes intervencions del Departament això no ha estat plenament respectat en el seu plantejament polític. I aquest és el cas concret, pel que fa referència al quart torn.

En aquest sentit, nosaltres volem remarcar que la Moció, estrictament va en la direcció de recordar que hi ha uns acords del Parlament que cal que el Consell Executiu i tots els Departaments del Consell Executiu respectin, en la mesura que les lleis no ho impedeixin. Però és que, en aquest cas concret, no hi havia cap mena d'impediment per les lleis. Perquè la resolució, en el seu aspecte legal, en el seu aspecte jurídic té unes vies, després de recórrer, però, a la resolució té un contingut polític que no es correspon ja amb la determinada interpretació que faci un funcionari, sinó amb les orientacions polítiques que doni el Departament.

En aquest sentit, la nostra Moció —passo a llegir-la— diu el següent:

«D'acord amb les competències definides en l'Estatut d'Autonomia, en l'article 11.2, i a, amb les funcions i els serveis traspassats per l'Estat a la Generalitat en matèria de treball, que el Consell Executiu fomenti i impulsi el previ acord entre les parts socials en tot allò que la legislació laboral vigent així o prevegi, abans que no es prenguin les resolucions pertinents.» Això no és res més que posar, negre sobre blanc —diríem que un cop més—, la filosofia que l'Honorable Conseller ens ha expressat des d'aquesta tribuna i la filosofia que hi ha en moltes de les resolucions del Parlament.

El segon punt diu que «quan aquest acord no es pugui assolir, la intervenció i les resolucions dels òrgans corresponents de l'Administració de la Generalitat s'ajustaran a les resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya.» Entenem que això és perfectament, és a dir, no perfectament, sinó que és també conseqüència —entenem nosaltres— de les resolucions expressades en aquesta tribuna, però entenem que és plenament congruent amb el punt 1 de l'article 30, quan parla d'impuls i control de l'acció política i de Govern del Consell Executiu de la Generalitat.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció, hi ha presentat una esmena el Grup Socialista. En nom del Grup Socialista, té la paraula per a defensar-la el senyor Lluís García Sáez.

El Sr. GARCÍA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista va escoltar amb una enorme atenció el debat que es va produir com a conseqüència de la interpellació del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya en relació amb el conflicte produït a l'empresa MABSA. Recordem que va presentar una interpellació, encara presentada i pendent també de veure's en aquesta Cambra, en relació amb el mateix

tema, formulada —recordin els senyors i les senyores Diputats— en el sentit de conèixer si el contingut de la resolució que ha pres el Departament de Treball responia a l'interès d'una política general del Departament de Treball o responia a un cas estrictament i exclusivament aïllat.

És ara, aquí, una vegada escoltat el debat, assistit al debat que es va produir en la sessió anterior, i vistes les propostes de resolució que ha presentat el Partit Socialista Unificat de Catalunya, que m'agradaria fer algunes precisions molt breus del perquè d'aquesta esmena al punt segon de la Proposta de resolució del Partit Socialista Unificat. El perquè és molt senzill. Nosaltres, en assistir l'altre dia al debat, vam veure que el Molt Honorable Conseller de Treball va fer una intervenció de defensa aferrissada de les competències de l'Administració pública catalana en la resolució d'aquelles competències d'aquells actes administratius que, per dret, li corresponen.

Nosaltres, en això, estem totalment i absolutament i plenament d'acord amb aquesta interpretació. També és cert que la Constitució i l'Estatut d'Autonomia estableixen que el Consell Executiu és responsable dels actes administratius, davant dels actes administratius, té competències de potestat executiva i reglamentària, i és responsable políticament davant d'aquest Parlament. És per aquesta raó que nosaltres formulàvem la interpellació. El sentit, aleshores, de la nostra esmena a la Moció del PSUC és precisament preservar aquests actes administratius, la competència dels quals, en aquest cas, està en el Departament de Treball. Però ajustar aquesta responsabilitat política en relació amb la direcció de l'Administració, és per la raó per la qual nosaltres considerem que les resolucions de l'Administració laboral —i aquest és el contingut concret de la nostra esmena— de la Generalitat, quan afectin l'ocupació, a més d'aplicar la legislació vigent en la matèria, el Departament de Treball —i fixin-se vostès que parlo del Departament de Treball, no de l'Administració—, la responsabilitat política del Departament de Treball «ajustarà la seva actuació al contingut de les resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya». Perquè és evident que el Departament, el Consell Executiu sí que té l'obligació de complir les resolucions del Parlament de Catalunya; joestic parlant, en conseqüència, dels actes administratius del Departament de Treball del Consell Executiu. Aquest és el sentit de la nostra esmena al punt segon. És evident que estem d'acord amb el punt primer, perquè expressa la nostra filosofia del que ha de ser la política de relacions laborals en aquesta matèria de consulta i de foment de la participació de les parts en tot allò que la legislació sigui competent, doni competència a les parts socials.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups que no han presentat esmenes desitgen intervenir? En nom del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per a fixar la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre el text de la Moció presentada pel Partit Socialista Unificat.

És evident que aquest tema del quart torn era prou important perquè se'n parlés en aquest Parlament, i això ho ha possibilitat el Partit Socialista Unificat amb la interpellació presentada. És important, perquè, com molt bé afirmava el

senyor Padullés, en el cas tractat hi havia possibilitats de crear nous llocs de treball provinents de l'atur. Per a nosaltres és important perquè ens preocupa aquesta situació. Som conscients que l'atur només es podrà resoldre donant solució a un gran nombre de problemes importants que, naturalment, no són pas a l'abast de la Generalitat, però que ens ha de fer ser rigorosos en aquells petits camins, o en aquelles petites accions que per petites no deixen de tenir la seva importància, i que poden donar ocupació, com en el cas present, a més d'un centenar de persones.

És quelcom de positiu, si més no, perquè accions d'aquest tipus poden ser un precedent positiu per a altres sectors productius de Catalunya. I encara és més positiu per a nosaltres si aquestes accions han estat impulsades per la Generalitat. I això creiem que és el veritablement important.

Referint-nos al text concret de la Moció que s'ha presentat, entenem que és un text eminentment polític, que ha de demostrar la voluntat d'un Parlament perquè es facin les coses en un sentit o en un altre, com a tota moció pertoca, però hi ha algun problema, com és que, en portar-lo a la pràctica, en aplicar-lo, hi puguin haver problemes procedimentals.

Pel que fa al primer punt, nosaltres el votarem a favor, perquè creiem que res no impedeix a la Conselleria de fomentar i d'impulsar els acords previs entre les parts, respectant l'autonomia de les parts, i perquè creiem positiu que es faci així.

Pel que fa al segon punt, creiem que la Generalitat s'ha de limitar a aplicar la legislació de l'Estat, i que, en ajustar les resolucions de la Conselleria a les resolucions del Parlament, es poden crear situacions en què aquelles siguin no concordants amb la legislació laboral d'un moment determinat.

No voldríem de cap manera que, com és massa habitual en el Consell Executiu, es deixin de complir resolucions aprovades per aquesta Cambra, moltes vegades fins i tot amb el vot favorable del Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern. Però, en aquest cas, d'una manera molt justificada, podria ser impossible de complir-les per imperatius legals i competencials. Per aquesta causa, votarem no a la segona part de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup dels Centristes, té la paraula el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, anant concretament al tema objecte dels punts de la Moció, sense entrar en el fons, de la interpellació que va motivar la presentació d'aquesta Moció, el nostre Grup creu, sobre aquests punts a votació, el següent:

Quant al primer punt, nosaltres farem abstenció. I en farem abstenció per les raons següents. Dir que, d'acord amb les competències definides en l'Estatut i les funcions i serveis traspasats per l'Estat a la Generalitat en matèria de treball, el Consell Executiu fomenti i impulsi el previ acord entre les parts socials en tot allò que la legislació laboral vigent així ho prevegi, diríem que això és obvi, evidentment. El Consell Executiu ha d'ajustar absolutament la seva actuació al que digui la legislació laboral, i en el supòsit que així no sigui, hi cap el recurs pertinent contra una actuació que pot ser illegal del Consell Executiu. Per tant, dir-ho aquí, jo diria que és una obvietat que es podria anar predicant de totes i cada una de les

seves actuacions; d'aquest Departament en aquest punt, en altres punts, i tots i cada un dels Departaments; és a dir, del conjunt general de l'actuació del Consell Executiu de la Generalitat.

Aleshores, votar-ho a favor, diria que és votar a favor d'una cosa que és, ho repeteixo, absolutament òbvia. Votar en contra? Podria no ser entès, en el sentit de dir «es vota en contra d'una cosa que és natural, lògica, legal absolutament», que el Consell Executiu adeqüi la seva actuació al que estableix la Llei. Per tant, amb aquesta explicació, que hem cregut que era necessària, nosaltres ens abstindríem absolutament en aquest punt, en aquest sentit. No vol dir que nosaltres no tinguem criteris sobre el particular; és molt clar que el criteri és que sigui complerta i respectada absolutament la Llei pel Consell Executiu i per tots els ciutadans. Per tant, la nostra votació aniria en aquest sentit.

Quant al segon punt, diria que no. I per què no? No, perquè no és que el Consell Executiu no s'hagi d'ajustar a les resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya —jo no aniria tan lluny com explicava el Diputat senyor Alay— perquè aquestes resolucions poden ser ilegals en el sentit d'anar en contra del dret vigent a què està subjecte, com dèiem en el primer punt, el Consell Executiu, sinó perquè la Generalitat, el Consell Executiu de la Generalitat, s'ha d'ajustar, d'una banda, repeteixo, a l'ordenament jurídic vigent —i si no s'hi ajusta hi ha els recursos pertinents en via jurisdiccional—, i s'ha d'ajustar als mandats que tingui d'aquest Parlament.

Aleshores, en el primer cas, repeteixo, el càstig, per dir-ho així—, el control de la seva acció serà judicial, i, si escau, serà polític. En el supòsit que algun Grup parlamentari entengui que les actuacions del Consell Executiu no s'ajusten a les resolucions d'aquest Parlament, a les resolucions concretes d'aquest Parlament, hi cap la interpellació o hi cap, en últim terme, per desobediència —anem-ho a dir— política del Consell Executiu a les resolucions del Parlament de Catalunya, portar aquí mocions de censura.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escudé, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Moció que examinem en aquests moments porta el títol de «Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació del quart torn en l'empresa MABSA». Jo crec que si no fos pel títol fóra molt difícil trobar una clara correlació entre el que es diu aquí —el que se'ns proposa que votem en aquesta Moció— i el que es va discutir, el que es va plantejar en la interpellació en el curs del darrer Ple. Perquè allà —malgrat que ara el senyor Diputat Padullés ens explica que la seva intencionalitat era extreure uns principis generals— recordaré que se'ns parlava d'una resolució dels serveis territorials de Barcelona —en el cas de l'empresa MABSA—, se'ns explicaven uns conflictes socials, unes vagues a determinades poblacions de Catalunya, es preguntava al Consell Executiu quina era la interpretació autèntica de l'article 7 del conveni col·lectiu tèxtil i de la confecció, etc., i de tot allò, aquí, no hi ha res de res.

Ara bé, com que ens hem de limitar a parlar, a tractar del que aquí se'ns proposa, no podem entrar de nou en tota aquella temàtica que ens sembla inadequada.

Els senyors i les senyores Diputats hauran vist que la Moció té dos punts, dos punts que fins i tot podríem dir que, en certa manera, són contradictoris, perquè mentre en el primer punt es parla que s'aplicarà la legislació vigent, d'altra banda, en el segon punt, se'ns dona una altra solució, sense limitacions, dient que s'aplicaran les resolucions del Parlament. I d'aquesta contradicció —o aparent contradicció— se n'ha adonat també el Grup Socialista, i ha resolt, ha obviat aquest tema a través de la seva esmena que ha presentat.

Ara bé, entrant en l'anàlisi una mica més aprofundida d'aquests dos punts, quant al primer punt ens sembla —i en això coincidim amb altres oradors que m'han precedit— que és un punt superflu, perquè, en definitiva, el que diu aquí és que el Consell Executiu compleixi, apliqui la legislació laboral. Per tant, en dir que es compleixi, que s'apliqui la Llei, entenem que és una cosa supèrflua. El fet que aquí ho aprovéssim, no afegiria cap engruna de força addicional a la normativa laboral espanyola, que té ja una virtualitat pròpia, en funció de la seva aprovació per uns òrgans determinats del país.

Però el fet d'aquesta obvietat, d'aquesta superfluïtat es podria complicar d'una manera especial, i aleshores sí que tindria certa gravetat, i ens sembla detectar aquesta gravetat pel fet que si només hi hagués aquesta remissió a la legislació, seria superflu, però en definitiva no fóra una cosa dolenta. Ara, el que passa és que quan es matisa, s'explica parcialment un tema, aleshores es pot entrar en un terreny d'absoluta i total confusió, perquè, és clar, aquí se'ns parla de les resolucions pertinents que abans d'això s'impulsin previ acord, després es diu que si no es pot assolir es facin altres coses determinades. I, és clar, com saben les senyores i els senyors Diputats, la legislació laboral presenta una certa complexitat en tot aquest terreny de la concertació, de la concòrdia de les parts en conflicte, perquè, sobretot des de la implantació de l'Estatut dels Treballadors, el legislador intenta de salvar, de respectar al màxim l'autonomia de les parts, i, per això, la participació, la intervenció, la mediació dels òrgans laborals de tot ordre, Departament de Treball, Inspecció de Treball, etc., està marcada, està taxada, està delimitada perfectament en l'Estatut dels Treballadors i en la legislació concordant. Per tant, doncs, ens sembla que tot allò que anés més enllà de fer exclusivament aquesta constatació òbvia que s'apliqui la legislació seria una font de dubte, de confusió, i per això nosaltres estaríem en contra que es votés plenament aquest punt primer.

Però el punt que ens sembla central de la moció és el segon, i és allà on radica la nostra oposició frontal a l'aprovació global d'aquesta Moció. Perquè, en definitiva, ens sembla que des de Montesquieu ençà al món modern, o almenys a l'Europa Occidental, el tema de la divisió de poders és un tema perfectament conegut i perfectament aplicable. Delimitar el que són funcions executives del que són funcions legislatives, amb el que això significa de seguretat jurídica per al ciutadà, és una cosa adquirida, i, per tant, que no se'ns digui, com se'ns ha dit aquí en diverses ocasions, que el Parlament de Catalunya pot intervenir en una qüestió que és típicament administrativa perquè té una missió que li confereix l'Estatut, d'actuar com a impulsor i controlador de l'activitat política i acció de Govern. Perquè aquí no es tracta d'una activitat discrecional política, d'optar lliurement entre diverses alternatives, sinó amb un procediment administratiu d'aplicar estrictament una normati-

va que ja està claríssimament determinada. Per tant, aquí no hi caben accions polítiques, sinó l'aplicació de la norma. I això, que és lògic i natural a tots els països en què es respecti aquesta divisió de poders, encara, com saben les senyores i els senyors Diputats, és més patent en el cas nostre, en el cas de Catalunya, perquè no solament hi juga aquest element de no confusió entre atribucions executives i atribucions legislatives, sinó perquè, com deia, com saben les senyores i els senyors Diputats —i aquí el senyor Padullés i el senyor Garcia ens han citat l'Estatut—, tant en l'Estatut, en el punt 11.2, com en la Constitució, en el punt 7 de l'article 149, i l'Estatut ho diu dos cops, el que es diu és que l'Estat té la competència exclusiva sobre la legislació laboral, sens perjudici de la seva execució, i l'Estatut parla dos cops de l'execució de la legislació, en l'apartat segon, de treball, a nivell d'execució. Per tant, les competències que té la Generalitat globalment en la legislació laboral són, exclusivament, les d'aplicació, les d'execució. Per tant, el nostre Grup entén que en cap cas els òrgans de l'Administració laboral catalana no poden sotmetre, no poden regular la seva actuació jurisdiccional amb un expedient que seguirà el seu curs, i que hi ha marcats uns recursos, com ens apuntava el senyor Capdevila, uns recursos contenciosos, no es pot ajustar més que exclusivament a la legislació, que és l'única base d'actuació, d'aplicació en aquest cas.

Per tant, doncs, per aquests motius el nostre Grup no es creu capaç d'acceptar globalment aquesta Moció, ni tan sols en el cas que el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya acceptés l'esmena socialista, perquè aquesta esmena, com deia, salva purament el tema de la contradicció, però no el tema que el Parlament de Catalunya pugui tenir competències en certa manera directament o indirectament legislatives en temes laborals, i fins i tot ho complica encara més, perquè mentre el text primitiu parla d'intervenció i resolucions dels organismes corresponents, la proposta socialista —repeteix, en el cas que s'acceptés— parla de les resolucions de l'Administració laboral, o sigui, que més claríssimament fa referència a actes administratius, no a actes polítics, que no estan sotmesos a la interferència del poder legislatiu i menys en el cas nostre, en què el nostre poder legislatiu, potser malauradament, no té competències legislatives en temes laborals.

Per tot això, repeteixo, senyores i senyors Diputats, senyor President, que en el cas que la Moció es presentés finalment a votació globalment amb aquest text, el nostre vot seria globalment en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Padullés té ara la paraula per a explicar si accepta o no l'esmena presentada, és a dir, per a indicar quin serà el text sotmès a votació.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ni a vostès ni a mi no escapa que aquest Diputat està presoner dels articles 125 i 130 i que, per tant, m'haig de limitar certament a la qüestió de si s'accepta l'esmena que hi ha presentada o no.

Nosaltres, en principi, acceptem aquesta esmena, entenem que no modifica el contingut del punt segon, sinó que el precisa, en aquells aspectes que altres Grups han demanat possiblement una major precisió, i, per tant, entenem que millora el text. I el millora en la direcció, entenem nosaltres, que es parla del que són la legalitat vigent que ha d'aplicar el Departament de Treball i, alhora, la complementació i la direcció política que s'aprova en les resolucions d'aquest Parlament, que per a nosaltres és l'essencial. Hi ha unes lleis que cal aplicar, però hi ha una voluntat política, una orientació política a partir de les quals es fan determinades interpretacions dels articulats de la Llei. En aquest sentit entenem, doncs, que l'esmena clarifica i precisa les qüestions aquestes, i, per tant, l'acceptem.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, ara, a votació la Moció del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, en el seu segon punt, d'acord amb l'esmena socialista. D'acord amb el debat, escau, em sembla, votar separatament els dos punts, i passem, doncs, a votació el primer punt.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El primer punt de la Moció ha estat aprovat per 55 vots a favor, 38 en contra i 12 abstencions.

Passem ara a votar el segon punt d'acord amb el text de l'esmena socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El segon punt de la Moció ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics, moció que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En nom d'aquest Grup té la paraula per a defensar la moció la Diputada senyora Calzada.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup presenta la moció subsegüent a la interpellació que vàrem formular l'últim dia de la sessió de la setmana passada. Faré una defensa amb un temps curt —penso que els senyors i senyores Diputats tenen encara a la memòria els arguments i les explicacions que vam donar a la darrera sessió— i solament per dir que la nostra Moció s'ajusta estrictament a les qüestions que vàrem formular en la nostra interpellació i a les quals des del nostre punt de vista no es va donar resposta satisfactòria.

Dues qüestions són les que plantejàvem a la interpellació, després de donar tots els arguments que creiem que feien necessari que el Parlament prengués consciència i posició respecte a aquest tema. Una era explicant, demanant, preguntant, veient i proposant per la nostra part la necessitat d'una normativa per a solucionar, per a millorar els problemes en què es troben molts centres d'ensenyament públic en relació amb la necessitat de professors substituïts. La segona qüestió que nosaltres plantejàvem era la d'una demanda de dades que pogués permetre valorar la incidència d'aquest tema en els

centres educatius. Des del nostre punt de vista la resposta no va ser suficient, i és per això que ens veiem obligats a presentar la Moció.

Sobre la primera qüestió, si era necessari o no fer una normativa, el senyor Conseller, el Molt Honorable senyor Conseller, ens digué que no era necessària una normativa, que era un problema d'insuficiència de recursos, però tots vostès saben que uns mateixos recursos poden aprofitar-se, poden distribuir-se, poden organitzar-se de manera diferent, i que ara com ara la normativa vigent no satisfà les necessitats educatives sobre aquesta qüestió. El senyor Conseller en la seva segona intervenció va dir que semblava que entre ell i jo fèiem un diàleg de sords. Jo, almenys per ara, no conec que tingui problemes d'oïda, vaig sentir-ho perfectament bé, i així, i a partir del que jo vaig sentir, vaig escoltar i vaig entendre, vaig respondre, però si hagués estat un problema de diàleg de sords no crec que tinguéssim problemes, en la mesura que podríem llegir-ho al *Diari de Sessions*.

Jo penso que hi havia un altre problema, en aquells moments, però que s'hagi canviat la posició o el plantejament. Nosaltres entenem que l'Estatut ens permet de governar, i semblava ser que l'Honorable senyor Conseller interpreta que l'Estatut permet solament gestionar. Diferència de fons, ens agradaria que aquest plantejament es canviés. I és per això que en la nostra Moció sobre aquesta primera qüestió plantejarem que el Parlament insti el Consell Executiu, primer, que abans d'acabar l'actual curs escolar el Consell Executiu de la Generalitat elabori una normativa per tal d'adequar els mecanismes de nomenament dels professors substituïts a les necessitats dels centres educatius. Aquesta normativa incorporarà criteris d'assignació territorial per als professors substituïts.

El segon punt de la Moció també respon pràcticament a un segon punt que nosaltres plantejarem a la interpellació, que era la demanda de dades per a veure la incidència que tenia aquest problema en els centres educatius. Vostès recordaran que el senyor Conseller, em sembla que no ens va donar ni una sola xifra, no sé si és que en aquell moment no en disposava, no les tenia. Jo en vaig assenyalar algunes, poques, de passada —algunes de les informacions que jo tenia de Sabadell—. Cal recordar que, fent una valoració molt per damunt i superficial, jo vaig calcular que, com a mínim, a Sabadell, en tres o quatre mesos s'havien perdut tres-cents dies de classe, repartits entre els nens d'una manera diferent en el conjunt dels centres públics d'EGB, però, a més, hi ha més dades que el senyor Conseller també deu tenir, dades de Santa Coloma per exemple, el Col·legi Públic Josep Trueta, un mes sense substituït, el Verge Immaculada, dos professors de quinze dies sense substituït; el Miguel de Unamuno, un embaràs no cobert; el Miguel Hernández, una setmana de retard, etc. És a dir que la llista és llarga. Un càlcul aproximat a nosaltres ens donava per a Santa Coloma 200 dies de pèrdues de places i assenyalo aquesta qüestió i també m'interessa assenyalar el tema de Santa Coloma i faig un parèntesi amb el tema d'avui, per assenyalar la nostra sorpresa desagradable sobre una nota que va treure la Conselleria d'Ensenyament a la primeria del mes de maig, lamentant que uns nens havien estat unes hores sense classe perquè s'havien manifestat davant la plaça de Sant Jaume reivindicant llocs escolars perquè no tenen la seguretat que el curs que ve els puguin tenir.

Els va estranyar —eren unes hores de classe—, i és legítim que la Conselleria es lamenti sobre això, però pensem en els dies i dies de classe que perden no per raons de reivindicació i d'exercir un dret constitucional, sinó per un mal problema de la situació educativa.

Quant al segon punt, per tant, nosaltres plantejarem que se'ns donin dades, que se'ns doni informació, que se'ns valori quina és —potser nosaltres exagerem, cal tenir aquesta informació real—, i és per això que demanem que, en el termini d'un mes, el Conseller d'Ensenyament informi la Comissió —aquí hi hauria un canvi tècnic que seria de política cultural i no de cultura, senyor President— dels centres afectats per baixes dels professors, de substitucions demanades, concedides i llicències que no s'han cobert, a fi de poder valorar la incidència d'aquesta problemàtica en el sistema educatiu de Catalunya.

Aquest segon punt, nosaltres l'hem presentat i l'hem presentat per diverses raons. La primera perquè el senyor Conseller no ens va donar cap xifra en el moment de la interpellació. La segona perquè creiem que ha de ser una pràctica regular, la presència del Conseller a les Comissions del Parlament per a informar. I, la tercera, perquè la Comissió de Política Cultural, jo crec que té una mala experiència sobre la informació demanada a través de documentació escrita. Jo aquí només dic de passada —això, ja ho tractariem en un altre moment— que si vostès revisen el *Butlletí Oficial del Parlament*, el número 63, en què es dona resposta a una informació i al compliment d'una resolució aprovada per la Comissió de Política Cultural —la resolució número 24.1— veuran que la informació que se'ns va passar amb documentació escrita era no insuficient sinó molt insuficient, i és per això que nosaltres creiem que, sobre aquest tema que té incidència i cal veure la forma de solucionar-lo, l'Honorable Conseller d'Ensenyament vingui a informar-nos a la Comissió de Política Cultural del Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció ha presentat una esmena el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per tant, té la paraula, per a defensar-la, el Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyors Diputats i Diputades. Voldria dir, en principi, que la senyora Calzada sap perfectament la problemàtica de l'escola pública heretada d'un sistema desordenat i confús. I sap també perfectament que s'ha estat treballant a fons des del Departament i des dels Serveis Territorials per a resoldre aquest problema, i també sap perfectament l'especial problemàtica del present curs. Però una altra vegada sorgeixen aspectes que no tenen massa relació amb la Moció presentada; per tant, ens limitarem a això.

És per a donar, doncs, explicació a l'esmena presentada pel nostre Grup que voldríem dir que preferim nosaltres demanar en la nostra Moció: abans d'iniciar el proper curs, per comptes d'abans d'acabar l'actual curs, perquè, en acabar-se el curs el mes de juny, i havent-se de produir encara més substitucions de professors d'EGB, més o menys previsibles, creiem que és adequat esperar la seva finalització per a poder disposar d'elements de judici més exactes i complets, i així poder establir millor els criteris per a l'elaboració de la normativa que es demana. Per tant, doncs, repeteixo, proposem que abans d'acabar l'actual curs, com diu el punt 1, s'admeti: abans d'in-

ciar el proper curs escolar el Consell Executiu.

Quant al segon punt, no tenim cap inconvenient a votar-lo afirmativament, perquè el Departament sap perfectament que qualsevol moment, qualsevol Grup parlamentari, ja sigui a través de la Comissió de Política Cultural, o a través del Ple, pot demanar al Conseller de donar explicacions. Bé això és tot, doncs, el que volíem dir. Moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a les intervencions dels Grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, Esquerra Republicana; té la paraula el Diputat senyor Marçal Casanoves.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, només unes paraules per precisar la posició del nostre Grup, Grup d'Esquerra Republicana, pel que fa a aquesta Moció que el Grup del Partit Socialista Unificat ha posat a la nostra consideració.

Si bé no estem completament d'acord amb algun dels punts de l'exposició que vam escoltar l'altra dia aquí per boca de la Diputada senyora Maria Teresa Calzada, subscribim la Moció en la seva totalitat, i com que el que es vota és la Moció, i no l'exposició, ja des d'ara anunciem que la votarem favorablement.

No creiem que el problema dels professors substituïts sigui globalment tan dolenta com en algun moment se'ns ha volgut fer creure. D'altra banda, ens consta que la Conselleria d'Ensenyament ha fet esforços per a millorar les deficiències enormes que aquest Servei tenia quan es reberen els traspassos d'Ensenyament. Però, com que partíem d'un nivell força dolent, constatem que encara es pot anar a buscar una millor eficàcia i aconseguir millors resultats amb no massa increment de despeses, simplement disposant d'una normativa simple i racional feta amb una bona dosi d'imaginació i fugint tant com sigui possible d'una tramitació feixuga i antiquada. Recordem que l'Estatut del Magisteri és, com ja es va dir aquí, del 1947. Trenta-cinc anys són molts anys perquè unes normes no quedin antiquades i, a més, si tenim en compte la societat enormement canviant en la qual ens trobem immersos.

Ens causa pena de veure com encara es perden moltes hores de classe no solament per manca d'un personal, que sabem que és escàs, sinó també per la lentitud i la relativa ineficàcia d'uns procediments burocràtics que creiem que poden ser millorats amb una normativa clara i ben pensada. I, millor encara, si és possible, com es demana en la Moció, que s'incorporin criteris d'assignació territorial que puguin fer més ràpides les suplències demandades. D'altra banda, i per això també acceptem el segon punt de la moció, creiem que és molt interessant que els membres d'aquest Parlament puguem disposar d'una informació de primera mà sobre aquest problema de les suplències de professors. Això ens permetrà de poder comprovar en un futur el grau d'eficàcia de les mesures que sobre aquest servei de professors substituïts vagi aconseguint la Conselleria.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Centristes, no hi ha intervenció.

En nom del Grup Socialista, el Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el tema d'aquesta Moció va ser ja debatut en discutir-se la interpellació que ha conduït a la presentació

d'aquesta Moció d'avui. Posà de manifest en aquell moment, el Grup parlamentari aleshores interpellant, que el sistema existent de substitucions dels professors de l'ensenyament no universitari ofereix greus deficiències. Nosaltres mateixos n'havíem fet la constatació. Una bona prova n'és que, simultàniament a la presentació de la interpellació, nosaltres vam dirigir una pregunta a respondre per escrit d'un contingut substancialment idèntic al de la interpellació, de la qual ha derivat la Moció que ara ens ocupa.

En aquesta pregunta expressem la preocupació pel sistema de substitucions de professors existent i pel seu funcionament en els termes següents:

«A causa, en algunes ocasions, de la dificultat que ofereix el tràmit de la comunicació de la baixa i, en altres, a la demora del nomenament del substitut per part dels organismes oficials, imputable potser a la manca de previsió, el cas és que, sovint, la plaça provisionament vacant resta desatesa durant un bon nombre de dies i, fins i tot, de setmanes senceres amb el consegüent abandó de l'alumnat corresponent o de greu distorsió de la normalitat de funcionament dels centres educatius. Sembla, a més, que hi ha una normativa o pràctica habitual que dona una certa aparença de legitimitat a aquestes situacions lamentables. Així, segons les nostres notícies, les baixes per malaltia inferiors a un mes no són sistemàticament objecte de substitució, com tampoc ho són les de quinze dies produïdes per l'atorgament d'una llicència de casament. És doncs, ben al contrari d'allò que ha adduït aquí el Govern, una qüestió de normativa, ara no del tot adequada i que cal, per tant, renovar, modificar, perfeccionar.

Així mateix, raonem en la nostra pregunta, que és molt probable que aquestes situacions, ultra les raons ja apuntades, s'originin també del fet que la prevenció de mestres destinats a les substitucions no és, ni de bon tros, suficient. I torno a l'exemple que també ha adduït la il·lustre Diputada de Sabadell que m'ha precedit en l'ús de la paraula, perquè a Sabadell les protestes contra el deficient funcionament de les substitucions han adquirit proporcions gairebé de clamor popular.

A Sabadell, només vint mestres, sobre una plantilla superior a vuit-cents es reserva per a les substitucions. La desproporció és manifesta i la subratlla el fet que en un moment donat s'enregistren en la mateixa població quaranta-tres baixes, és a dir, més del doble de les previstes.

Aquí sí que es podria fer l'objecció de la manca de recursos, de la qual es va parlar també en ocasió del debat que va suscitar la presentació de la interpellació. És a dir, no hi ha diners per a mantenir una prevenció de mestres que assegurí les substitucions immediates de totes les vacants provisionals que es van produint a causa de les baixes que s'enregistren per malaltia, infantament, matrimoni o altres raons justificades.

Bé, jo haig de dir que en els cercles governamentals de la Generalitat s'utilitza l'argument de la manca de recursos com una fatalitat ineluctable. A més a més, s'insinua que això ve imposat des de Madrid, i se'ns repeteix la fatídica dada estadística segons la qual l'Estat espanyol inverteix en educació un 2,2% del PNB, mentre que els països circumdants, sense excloure els d'Àfrica, no solament la musulmana, sinó també la negra, dediquen a l'educació al voltant d'un 6% del respectiu PNB. Però és que vol admetre així que en el procés de transferències se'ns ha transferit també, sense possibilitat de

combatre-ho, aquesta vergonyosa, ja hereditària i endèmica, vergonya de l'Estat centralista espanyol? No, a hores d'ara, el Govern de la Generalitat administra recursos suficients i té possibilitats de distribuir-los d'acord amb un ordre de prioritats molt més civilitzat. La manca de recursos ha deixat de ser una raó per a convertir-se en un simple subterfugi. El Govern, doncs, té un marge d'actuació suficient per a resoldre aquests problemes. Li demanem que hi posi també la voluntat de fer-ho. És, en definitiva, allò que demana la Moció del PSUC, que ara estem considerant.

El primer punt d'aquesta Moció insta el Consell Executiu que estableixi una normativa que en el capítol de les substitucions s'adeqüi a les necessitats dels centres educatius, cosa que el nostre Grup considera també altament necessària. També estem d'acord que la prevenció de mestres per a cobrir vacants provisionals sigui suficient i tingui una assignació territorial. El segon punt de la Moció sol·licita que s'informi el Parlament, mitjançant la seva Comissió de Cultura, sobre quin és exactament l'estat de la qüestió, i això és també molt convenient perquè almenys ens permetrà veure de prop com el Govern, si persisteix en el calc d'invertir en educació el 2,2% del PNB, com el Govern administra aquesta misèria econòmica, i sobretot política, donant-li a aquesta paraula l'accepció més noble.

En resum, doncs, el nostre Grup donarà a la Moció presentada pel PSUC un suport decidit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Calzada pot ara indicar breument si accepta l'esmena presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un minut. En aquest cas, sí que podem dir que les diferències no són de fons ni de dos models diferents de societat, són de mig minut, mig segon, allò, el moment on el temps no compta, és a dir, que acabar el curs, o començar el curs, estrictament parlant, quan un curs acaba comença l'altre.

Acceptarem l'esmena de Convergència, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació la Moció amb la modificació que representava l'esmena de Convergència i Unió i amb l'esmena tècnica que la senyora Diputada ens havia indicat, és a dir, que el text del segon punt ha de dir «Comissió de Política Cultural» en comptes de «Comissió de Cultura».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Moció, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les normes urbanístiques del Pla General Metropolità de Barcelona

I passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les normes urbanístiques del Pla General Metropolità de Barcelona, presentada pel Grup parlamentari de Centristes.

Per a defensar la Moció, té la paraula el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sabedors d'alguna manera ja del que tracta aquesta Moció, per tal com és subsegüent a una interpellació, jo faré una referència molt breu als antecedents, de fet, que concorren en l'acta d'aprovació per la Corporació Metropolitana de la modificació de les normes d'equipament referides dintre de les normes urbanístiques del Pla Metropolità de Barcelona.

Substancialment perquè, en definitiva, totes les modificacions dels articles giren entorn de la qüestió següent, i és quant a la qualificació dels equipaments, pel que fa referència als equipaments comunitaris dintre del Pla Metropolità en què la modificació, la revisió del Pla comarcal del 53, portada a terme l'any 76, qualifica com equipaments, li dona el número 7, fa una triple classificació de: 7.a), equipaments públics i privats existents; 7.b), els equipaments futurs d'àmbit municipal, local, i 7.c), els equipaments també futurs d'àmbit metropolità. Així com les normes de l'any 76 estableixen, simplement, sòl reservat per a equipaments de nova creació d'àmbit local i el corresponents també d'interès supralocal o metropolità, amb la modificació de l'article 211 d'aquestes normes s'introdueix l'adjectiu de «públics», és a dir, sòls reservats per a equipaments públics, tant els del 7.b) com els del 7.c), i aleshores estableix la possibilitat, d'altra banda, quant a la titularitat —primer fent la referència a la naturalesa dels equipaments, necessàriament públics—, en l'article següent, en l'article 213, que la futura titularitat dels sòls qualificats a aquest fi, 7.b) i 7.c), serà pública. No obstant això, admet la gestió privada, amb el supòsit ja contemplat en normes anteriors, de concessió a particulars per a menys de cinquanta anys, i amb l'ampliació també d'establir el dret de superfície sobre els mateixos sòls de titularitat pública. I, d'altra banda, estableix també, com a excepció a aquesta titularitat pública ja de futur, diríem, que pot haver-hi titularitat privada quan es compleixen els requisits previstos en el mateix article 213, apartat sisè.

Bé, quines són aquestes possibilitats d'excepció a aquesta titularitat pública: són que hi hagi un conveni subscrit amb la Corporació Metropolitana per a la construcció i gestió d'equipaments de titularitat privada, sempre que es compleixin una sèrie de requisits i, entre ells, l'apartat b) estableix que la destinació de l'equipament sigui per a activitats culturals, de culte religiós, científiques, benèfiques, d'assistència social i, excepcionalment, docents, l'interès públic de les quals es recongui. Aleshores, això mereix uns certs comentaris. Aquí, per tant, hi ha una exclusió, hi ha una excepció absolutament discrecional i facultativa a favor de la titularitat privada d'aquests equipaments futurs.

¿És legal, i per això volia donar el sentit que és a la primera part de la nostra proposició, de la nostra Moció, és absolutament —repeteix— legal, hi ha o no nullitat possible en aquest acord de la Corporació Metropolitana? Jo diria que els drets i els principis proclamats a les lleis poden ser com a tals, vull dir que necessiten un desenvolupament legislatiu posterior a través del que es qualifica com a dret positiu, principis alguns d'ells consagrats, la gran majoria d'ells, d'aquesta naturalesa, en la mateixa Constitució, i altres principis que són establerts concretament en textos ja positius. En el primer cas, pot haver-hi o no la necessitat d'un desenvolupament legislatiu posterior, o ser ja d'aplicació concreta, com s'estableix en la mateixa Constitució —amb altres supòsits és necessari,

repeteix, o és suficient, l'aplicació concreta del principi consagrat en un dret. I hi ha vulneració d'aquests principis o d'aquests drets proclamats en una norma legal, no simplement quan hi ha una part frontal en aquests drets, quan en una norma de rang inferior es nega la possibilitat de l'existència d'aquell dret, proclamant, repeteixo, una norma superior. No simplement, repeteixo, quan hi ha dret frontal, sinó quan es dificulta, s'impossibilita, es posen traves suficients i materials perquè l'exercici d'aquell dret no sigui possible. I així, per exemple, i només agafant una de les possibilitats, com contemplen claríssimament aquestes normes, l'article 27 de la mateixa Constitució estableix en el seu apartat 6 que reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents dintre el respecte dels principis constitucionals, llibertat que, evidentment, ha de tenir plasmació concreta dintre d'aquests condicionaments en textos positius, però que no pot existir, de cap de les maneres, legislador en cap dels àmbits territorials de poder per sota de la mateixa Constitució que pugui impossibilitar, no ja directament, repeteixo, dictant normes contràries, sinó impossibilitar amb les normes que pugui lluitar l'exercici concret i pràctic d'aquest dret constitucional.

Dret, d'altra banda, que té la seva pròpia consagració positiva, fins i tot en text pre-constitucional —perquè, repeteixo, s'ajusta absolutament a la mateixa Constitució—, i és a la mateixa Llei del Sòl, en el seu article 13, apartat c), quan diu que els plans parcials han de contenir una sèrie de dades determinades, o requisits, estableix la fixació dintre d'aquestes de reserva dels terrenys per a centres culturals i docents, públics i privats, en la proporció mínima, etc., parla específicament, per tant, d'equipaments docents públics i privats.

Per tant, és clar el reconeixement del dret i del principi, i és clar també que no pot haver-hi actuació jurídica d'òrgans que no tenen capacitat ni competència per ells mateixos per a dictar normes, articles i disposicions que vagin en contra, tant de la mateixa Constitució com de textos positius vigents —repeteix, Llei del Sòl en l'article 13, a què he fet referència. I aleshores ens trobem amb aquestes normes, amb les modificacions següents: quin era el principi establert actualment en les normes de la Corporació Metropolitana? Establia aquest una preferència de titularitat pública dels equipaments, no hi havia una consagració exclusiva, sinó que assentava només el principi de la preferència de titularitat pública d'aquests equipaments. En dir que tots els sòls qualificats per a equipaments s'entendran reservats durant el termini de dos anys, establert en l'article 214, per tal de facilitar la millor elaboració dels plans especials per a la seva possible i preferent adquisició per mitjà de l'Administració actuant. Passats aquests dos anys, això era necessari que es concretés —d'altra banda, dintre d'aquests dos anys, a través d'un pla especial—, el destí concret de l'equipament que anava sobre aquell terreny que el Pla comarcal o Pla metropolità li reservava, aprovat aquest Pla especial, assenyala el mateix article que determina l'afectació a un tipus d'equipament o, si s'escau, als tres anys de l'aprovació d'aquest Pla general metropolità el propietari podrà requerir l'Administració perquè li adquireixi l'immoble per expropiació, i transcorregut un altre any sense haver-se consumat el fet, restarà lliure per a la construcció o instal·lació de qualsevol equipament que per la seva naturalesa sigui de susceptible titularitat privada. És a dir, hi havia una preferència, una reserva

de preferència en favor de l'activitat pública d'equipaments dintre d'aquelles àrees que així estaven determinades en el Pla metropolità, en els dos anys l'Administració estava obligada a fer un pla especial que concretés l'equipament, l'equipament singular que anava a parar o havia d'anar a edificar-se sobre el terreny qualificat, repeteixo, com a 7.b o com a 7.c, i que, passat aquest temps, requerida que sigui l'Administració per part del particular perquè li expropiï i no ho fes, podria destinar el terreny a un altre equipament, no que el terreny se segregués, diguéssim, de la seva destinació d'equipament comunitari i pogués edificar; no, en absolut, sinó que podia, complint el pla, edificar sobre aquell terreny un equipament sempre, com diu la llei, que fos susceptible de titularitat privada.

I què passa? Passa que l'Administració no ha complert durant aquest temps aquest mandat, no ha complert aquests terminis establerts en l'article 216 de les normes d'aquest Pla Metropolità i, aleshores, el que es realitza, en lloc de, jo diria, establir un autocàstig, o establir una sortida, però sempre respectant aquestes normes, el que fa és, d'alguna manera, castigar el mateix administrat en el sentit de dir: ja que jo no he pogut, ja que jo no he complert aquesta norma, aleshores jo us declaro públics i impedeixo la construcció sobre aquests terrenys d'equipaments de caràcter privat.

I, aleshores, diran: no, és que hi ha una excepció prevista, és que sí que ho pot fer. Absolutament no. Per què? Per les raons següents: primera, la Corporació Metropolitana diu: «Podrà subscriure convenis.» Per tant, és discrecional i facultatiu per part de l'Administració i per part de la Corporació Metropolitana. No ve obligada a subscriure aquests convenis per a la construcció i gestió d'equipaments de titularitat privada, sinó que, repeteixo, és una facultat discrecional de la mateixa Administració. Però, d'altra banda, diria que fins i tot en el supòsit d'accedir voluntàriament i graciosament a realitzar aquests convenis amb els particulars, no es poden construir, sobre aquestes zones, absolutament tots els equipaments de caràcter comunitari, sinó simplement els que vénen detallats amb exclusió de les instal·lacions equivalents de caràcter sanitari, dels esportius, i només excepcionalment admet els urgents.

Per tant, crec que queda clar, veient l'anàlisi feta molt ràpidament d'aquestes normes aprovades provisionalment per la Corporació Metropolitana, que hi ha una clara infracció de llei.

Aleshores ens trobem... I no entraré jo ara massa en la discussió de si el Conseller contesta o no contesta fora de termini. El que sí que hi ha clar és que, fins i tot en el supòsit d'admetre que hi ha silenci positiu en aquesta qüestió, és a dir, que el Conseller ha contestat fora de termini, com ja vam dir anteriorment l'altra vegada, no es poden considerar aprovats per silenci administratiu, segons la mateixa Llei del Sòl, aquells actes administratius que contenen elements de nul·litat per estar en contra de lleis vigents.

Per tant, fins i tot en aquest supòsit, repeteixo, estaríem en presència d'un acte administratiu, el de la Corporació Metropolitana, nul de ple dret per a contemplar, com hem vist en les seves normes, elements que van en contra tant de la Constitució com de lleis actualment vigents: la Llei del Sòl i els Reglaments que la desenvolupen de gestió i de planejament.

Per aquestes raons, el contingut de la nostra Moció era en el sentit que no veiem que el Consell Executiu declarés la nul·litat, sinó que contemplés, que entrés en la valoració del seu recurs, la contestació del seu recurs de reposició, de les causes possibles que poguessin existir de nul·litat en l'acte d'aprovació realitzat per la Corporació Metropolitana. I, d'altra banda, quedarà llesta aquesta aprovació.

Bé, el fet és que, a pesar que portem un dia llarg i que hem vingut aquí bastant d'hora al matí, el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques ha tingut temps, aquest matí, de signar una resolució resolent uns recursos de reposició que li havien estat formulats per una sèrie d'entitats, de persones físiques i entitats, contra l'acte presumpte d'aprovació de la modificació de les normes, i repeteixo que ha resolt els recursos de reposició que li han estat formulats contra, perquè ell és competent per a resoldre'ls, contra l'acte de la Corporació Metropolitana.

I aleshores, donat que la resolució del senyor Conseller, doncs, conté, en un dels seus aspectes, la pretensió que va incorporada a la nostra Moció, és a dir, de declarar la nul·litat de l'acord de la Corporació Metropolitana, si bé hi ha un primer en què es reafirma en la validesa de la seva resolució, que la Corporació entén que s'ha produït fora de termini, i repeteixo que no entraré ja més sobre aquesta qüestió però, donat que, subsidiàriament, em temo que, en el supòsit que fos invàlida la seva resolució primera, declara nul·la la resolució de la Corporació Metropolitana, repeteixo, com que existeix aquesta resolució, nosaltres entenem que existeix una claríssima relació de causa-efecte entre la nostra Interpellació i la Moció presentada avui en el Ple d'aquest Parlament, i l'efecte seria la resolució produïda pel senyor Conseller avui mateix, nosaltres estariem en condicions de retirar la Moció per tal com la finalitat última, repeteixo, d'aquesta ha estat perfectament assolida amb la resolució produïda el dia d'avui pel senyor Conseller.

Només diria, i és un tema que potser no podria entrar, en la mesura que, a més de la denegació de l'acta i de la Corporació pel qual entenia que quedava aprovada la seva modificació de les normes, necessàriament haurà d'entrar o haurà d'entrar sobre el contingut d'aquestes, i donat que existeix ja una resolució anterior en la qual sembla bastant clar quina serà, suposo, la seva ratificació d'aquesta i, per tant, la seva voluntat, que és la resolució de la Corporació Metropolitana —parlo de l'acord de la Corporació Metropolitana— hi ha un cert oblit que jo diria que, evidentment, és intencionat, que l'oblit, d'altra banda, no em preocuparia des d'una perspectiva jurídica perquè li continua essent plenament aplicable i és la citació, tant a l'article 171, que la resolució del senyor Conseller, la debatuda dintre o fora del termini produïda, l'aprova sense dir res, com, doncs, la modificació del mateix article 213 per tal com no cita, repeteixo, l'article 69 de la Llei del Sòl. És a dir, quan han passat cinc anys del que entenem per equipaments, el particular pot demanar a l'Administració l'expropiació i tots els tràmits que segueixen establerts en aquest article 69. Repeteixo, doncs, que no entro en el contingut de fons del que ha de ser la resolució última de la mateixa Conselleria, sinó que simplement, quant al problema produït per l'aprovació provisional i per la pretesa aprovació definitiva per silenci administratiu de l'acord de la Corporació Metropolitana, donat que aquest tema queda resolt per la resolució signada en el dia

d'avui pel senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, donant satisfacció absoluta a les pretensions del nostre Grup parlamentari, per aquestes raons, senyor President, retirem la Moció presentada.

Gràcies.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre l'acord de l'Ajuntament d'Almenar de construir un nou col·legi

El Sr. PRESIDENT: Donat que el senyor Capdevila acaba de manifestar que retira la seva Moció, no és procedent la continuació del debat i passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és preguntes amb resposta oral.

L'única pregunta que correspon a aquesta Sessió Plenària és la que plantegen al Consell Executiu el Diputats senyors Joan Besa i Pere Roselló, del Grup parlamentari de Centristes, sobre l'acord de l'Ajuntament d'Almenar de construir un nou col·legi.

Per a formular-la té la paraula el Diputat senyor Besa.

El Sr. BESA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el poble d'Almenar, un poble relativament petit i relativament gran de la meua província, amb 3.500 habitants, des de l'any 1980 tenia problemes respecte al condicionament del seu centre, del seu col·legi per a impartir els ensenyaments corresponents. Hi havia problemes d'electrificació, hi havia problemes de calefacció... Tot això va donar lloc al fet que el mes de juny de l'any 1980 es demanessin ja unes subvencions, uns préstecs per a poder fer aquestes reparacions.

Amb motiu d'aquestes reparacions, en veure's que les obres en conjunt anaven a comportar aproximadament un import d'un 1.600.000 pessetes i escaig, es va considerar la conveniència de tornar la possibilitat de fer un col·legi nou, un col·legi nou a Almenar.

En aquestes circumstàncies, l'Ajuntament d'Almenar, amb data 18 de gener d'aquest any, va adoptar l'acord que textualment diu el següent: «En virtud de la anterior votación se acuerda, por 7 votos a favor y 3 en contra, constituyendo aquéllos la mayoría absoluta legal de esta Corporación, considerar como terreno más adecuado para que se halle ubicado junto al campo de fútbol el que ha sido ofrecido a este Ayuntamiento por el precio de dos millones de pesetas, facultando al señor Alcalde para que realice los documentos que, para el compromiso privado, fuesen necesarios.» Això ja comportava absolutament el compromís de l'Ajuntament d'aportar els terrenys. Efectivament, el dia 20, l'Ajuntament d'Almenar fa una opció de compra d'aquests terrenys, compra els terrenys, es posa en contacte amb els Serveis Territorials corresponents de la província de Lleida i el dia 5 de febrer s'arriba a uns acords bàsics de construcció d'aquest centre escolar.

En aquest acord bàsic es deia fonamentalment, firmat pel Cap dels Serveis Territorials de la província de Lleida —i em sembla que pot ser il·lustratiu llegir aquí, al Parlament, el context globalitzat, generalitzat, d'aquests acords—, el següent: «Acords presos en la reunió del dia 4 de febrer de 1982, entre l'Ajuntament d'Almenar, present en la seva totalitat excepte dos regidors, i el Cap dels Serveis Territorials i l'arquitecte de la Unitat Tècnica. Hi assistien també l'aparellador municipal,

senyor Téller i el Secretari d'Almenar. A l'esmentada reunió, el Cap de Serveis Territorials...» etc. S'arriba, entre l'Ajuntament i aquesta comissió dels Serveis Territorials d'Ensenyament, als acords següents: «Es farà una nova escola en uns terrenys suficients comprats per la corporació municipal propers al camp de futbol. Aquest any 1982 només es dedicaran a la construcció els nou milions ja previstos. El senyor Mejón, arquitecte de la Unitat Tècnica, s'encarregarà de dissenyar el projecte que permeti fer tot l'edifici en successives etapes. La Corporació d'Almenar, tercer, es compromet a començar les obres de reparació del col·legi vell» —aquell de què ja abans havia parlat— «a partir de l'acceptació d'aquests acords per tal que a l'inici del proper curs encabissin quatre unitats més i tres de pre-escolar. Això al centre vell.» A l'antiga escola, la restauració respectarà curosament l'estil de la construcció original, de 1935. L'ús de l'escola antiga només podrà ser el de finalitats públiques, per exemple, biblioteca, etc. Es preveu l'ús de l'escola antiga per a donar nova opció, naturalment, al col·legi nou que s'havia de fer amb una aportació de nou milions. Els Serveis Territorials es comprometen, com és obvi, a gestionar els crèdits necessaris per a l'acabament en successives etapes del nou col·legi. Ara bé, diu també l'acord «no podem garantir, de forma absoluta, que tot el procés indicat se segueixi inflexiblement.» És a dir, que ja es preveïen certes dificultats pressupostàries per a acabar aquest col·legi que es comprometé ja amb una aportació de nou milions. Això firmat el dia 5 de febrer. El dia 10 de febrer i per via telegràfica l'Ajuntament d'Almenar rep el telegrama següent del Cap dels Serveis Territorials d'Ensenyament de Lleida: «Comunico anul·lació acords presos dia 4 febrer. Informes posteriors de la Inspecció i Planificació motiven decisió final. Arreglarem l'edifici vell. Agraïm, no obstant, l'interès mostrat per l'Ajuntament.» Aquest és el context.

Efectivament, a la vista d'això, que el dia 4 s'arriba a una qüestió que, des de l'any 80 s'estan proment reparacions que no arriben, que es consignen o es comprometen nou milions per a la construcció d'un col·legi, amb totes les dificultats que després puguin arribar, el fet d'aquesta retirada, a cinc dies d'adoptats els primers acords, que realment aquests acords no valien res, diuen molt poc a favor del prestigi de la Generalitat dintre d'aquest poble d'Almenar, de la província de Lleida. S'ha de ser una mica més seriós.

Llavors, nosaltres voldríem saber quines explicacions ens pot donar el Conseller sobre aquesta qüestió. Efectivament, potser ell no en té prou coneixement perquè és una cosa que potser ha passat només pel Cap dels Serveis Territorials de la província de Lleida però que, en definitiva, el compliment de la legislació i dels compromisos que adoptin les Conselleries corresponents, d'alguna forma, afecten decisivament el Conseller.

Creiem que per al prestigi de la mateixa Generalitat, de l'Administració de la Generalitat, en el qual tots estem interessats, és necessari de donar alguna explicació d'aquesta qüestió i, en tot cas, la garantia de la seva possible construcció.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat que ha fet la pre-

gunta té raó en el seu plantejament. Ha dit exactament el que, en definitiva, havia passat. És a dir, efectivament, en aquest poble, Almenar, que té quatre mil habitants, actualment hi funcionen dues escoles d'educació general bàsica: l'escola Gil Viader, que va ser construïda recentment, i que varem rebre definitivament l'any 1981, i l'escola Clemència Bardiell. Aquesta escola, davant del perill d'enfonsament d'una teulada, es va abandonar al començament del curs 81-82, i els alumnes es varen encabir en el col·legi públic homologat. Aleshores, efectivament, jo no sabia que l'Ajuntament hagués comprat els terrenys, però això, en tot cas, és anterior a la reunió amb el Cap dels Serveis Territorials, que va tenir lloc el 5 de febrer de l'any 82, amb representants de l'Ajuntament d'Almenar, i en una visita que hi varen fer van oferir el nou solar i varen demanar la construcció d'una nova escola, i explicaven que destinarien la vella —segons m'han informat— no pas a escola, sinó a altres activitats. S'havia parlat àdhuc d'una biblioteca municipal, etc. Aleshores, efectivament, el Cap dels Serveis Territorials va dir que li semblava bé, que acceptava els terrenys, i van arribar als acords a què es referia el senyor Diputat. Però, no obstant això, quan, al cap de cinc dies, com també diu el senyor Diputat, el Cap dels Serveis Territorials va enviar un telegrama a l'Ajuntament en el qual es feia endarrera de la seva decisió perquè mentrestant havia rebut una proposta de la inspecció, un informe en sentit contrari de la inspecció de la Divisió de Planificació i així mateix se li van fer conèixer, per una acta del claustre de professors i una acta de l'associació de pares del Clemència Bardiell en què reclamaven simplement la restauració de l'edifici antic, donant com a motius que aquest edifici, aquesta escola es trobava al mig de la població, que aquesta escola era una escola que havia construït l'antiga Generalitat, i que, per tant, era una escola que per a ells tenia no solament un record sentimental, sinó que també estava millor ubicada que els terrenys que havia rebut l'Ajuntament.

Aleshores, el Cap dels Serveis Territorials, efectivament, va dir —i així ho va expressar a l'Ajuntament— que s'havia equivocat, que pensava que rectificar una equivocació no era pas una qüestió greu, de desprestigi, sinó, en tot cas, de prestigi, i, aleshores, argumentant a l'Ajuntament aquest acord del claustre, aquesta sol·licitud dels pares i aquest informe de la inspecció, va dir que, en definitiva, es restabliria l'escola. Aquesta escola, la restauració de la qual, segons la unitat tècnica, costa 9 milions de pessetes; és prevista dins d'aquest any, dins del Pressupost del 1982, que jo espero que s'aprovi. És a dir que, en definitiva, el senyor Diputat té raó. Havia estat dit primer, cinc dies abans, pel Cap de Serveis Territorials, que s'acceptava el terreny i s'hi construiria una nova escola, però després, a la vista de la sol·licitud del claustre, de la sol·licitud dels pares, de l'informe de la inspecció i de la Divisió de Planificació es va considerar més econòmic i, en definitiva, més important des d'un punt de vista pedagògic arreglar la vella escola. Va ser, en tot cas, un error expressament manifestat pel Cap dels Serveis Territorials, així ell mateix diu que ho va esmentar en una reunió a l'Ajuntament, i aquesta reunió amb l'Ajuntament —segons ell ens informa— va acabar amb tota cordialitat. Actualment hi ha un arquitecte que està treballant en el projecte de reforma.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Besa, desitja replicar o repreguntar?

El Sr. BESA (*de l'escó estant*): Sí, molt breument, des de l'escó. Evidentment, al que no es pot obviar de cap manera és que realment els acords van ser posteriors al dictamen fet pel personal facultatiu adequat. És més, la presència del senyor Mejón, arquitecte a aquests efectes de la Delegació antiga d'Educació a Lleida, actualment als Serveis Territorials, és una prova fonamental del que es diu. També ho és la presència del senyor Tella, aparellador municipal.

Tampoc no podem acceptar de cap manera que es prefereixi el criteri unilateral —potser parcial, i de vegades interessat— d'uns pares d'uns alumnes, que no el dictamen d'un ajuntament, l'acord d'un ajuntament. I això, ho haig de dir jo, que personalment reconec tota la capacitat corresponent als pares per a regir, com és molt normal, molt de respecte, de règim intern de l'escola. Però substituir aquest criteri de l'Ajuntament per un criteri parcial i potser interessat —ho torno a dir— d'un grup de pares no em sembla pas un argument correcte per a aquests casos.

De totes formes, ens agradaria haver sentit del senyor Conseller d'Ensenyament la garantia —i la promesa potser— que en futurs exercicis aquest col·legi es farà.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (*de l'escó estant*): Senyor Besa, no puc comprometre crèdits posteriors a aquest exercici, però el que sí que li puc dir és que aquesta escola es repararà —l'escola que és objecte d'aquests alumnes que estan mal ubicats en una escola, en una altra escola—, es repararà durant aquest curs 1982, i que, per tant, aquests alumnes quedaran ben escolaritzats.

En definitiva, la solució jo no sé si és una solució que no

comportarà en el futur una altra escola —en aquest moment no podria aventurar-ho—, però sí que els puc dir que aquests infants quedaran ben escolaritzats amb aquesta escola, i que això, al mateix temps, suposarà un estalvi considerable, un estalvi que va de 9 milions de pessetes a 45 milions de pessetes. Això no compromet el futur, no implica el futur; en tot cas, aquesta decisió, que és una decisió que s'ha pres per a aquest exercici, per a aquest any, la reparació d'aquesta escola, no solament ha tingut aquesta sol·licitud dels pares a la qual es referia el senyor Diputat, i que en mi també pesa, sinó també la sol·licitud del mateix claustre de professors, que aquestes sí que són unes persones que, per estar ubicats al centre, coneixen la realitat i coneixen, en definitiva, les necessitats. Jo no diria, per tant, que en un futur no convingui de fer una altra escola. El que jo dic és que, en aquests moments, la solució que han donat els Serveis Territorials, en definitiva, sortint al pas d'una equivocació que van tenir, i que ells mateixos varen reconèixer en l'Ajuntament, ha estat una solució que surt més econòmica i que significa una solució més immediata que no pas l'altra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, amb aquesta pregunta hem acabat l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. La propera sessió plenària, la número 45, ha estat convocada per a demà a les deu del matí.

S'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts i sis minuts de nou del vespre.*)

Nota de rectificació:

El Diputat H. Sr. Pere Pi-Sunyer ens indica que, en aquest mateix número del DSPC, pàg. 2796, 2^a. columna, 2^a. paràgraf, última línia,

On va dir: transferències

Volia dir: ponderacions.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
 - 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
 - 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
 - 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.
-

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.